

TECA NAZ.

Emanuele III

LII

C

46

NAPOLI

87 XLII

87 C

15 40

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI
EPISTOLÆ
GRÆCÆ.

Cum Latina interpretatione & notis.

Altera editio emendatior & auctior.

PARISIIS,

Apud MARCVM ORRY, via Iacobæa,
sub insigni Leonis salientis.

M.D.VI. C.

Cum Privilegio Regis.

IACOBO BONGARSIO

AMICISS. S.

RISTÆNETVM mit-
to ad te tandem, vt
liberem fidem du-
dum obligatam tibi,
qui mihi edēdi auctor præcipuus.
Itaque tuum est tueri & scribto-
rem & editorem. Caussabuntur
multa multi sequius, quīs hoc v-
num respondere habeo, Si male
locata opera est in emendando &
illustrando amatorio centunculo,
ne ipsi male locent in legendo.
Pleraque hæc meditata, scribta
mihi in mediis armis, dum Ro

romagus obsidetur à Christianis-
simo Principe, nosque in eius co-
mitatu obuij Parmensis Ducis in-
festis copijs. Quod alij temporis
post arma alexæ, somno; hoc ego
dedi tum huic curæ, ne quis ho-
ras meliores melioribus studijs dā-
das queratur. Et tamen in hoc
ipso scribtoe multa abstrusa an-
tiquitati illustrandæ, quæ eruisse
me non nollem aliquot seriarum
horarum iactura. De omnibus
iudiciū tuum esto, & habeto
hoc iudiciū leue amoris non le-
uis. Scripsi Lutetiæ Parisiorum,
prid. Idus Nouemb. M. D. LXXXV.

SAMBUCI EPISTOLA
EX EDITIONE PLANTI-
NIANA ANNI M. D. LXVI.

GENEROSO D. PHILIPPO
Seniori, libero Baroni in Win-
neberg, & Beihelstein, Præsidi
Senatus Aulici Cæs. Maiest. Ioan.
Sambucus S.

Aristaneti cum alij memi-
nerunt, tum in voce N^a
Stephanus. Sed quia plu-
res fuisse video, cuius ista sit Επιστο-
λὴ συλλογὴ, pronunciare non ausim:
operam certe memoria dignam his
colligendis quicunque ille nauauit,
quod & prudētes sint, & argutiam
cum lepore salibúsq. congruis, & ab

oratorum quoque *μηδέ τις ἐξ ὁμήρου*
non aliena habeant. Verba pura,
quedam tiam poëtico more coniun-
cta, factaq; varietatem cumulant,
atque exornant. Taceo multa pro-
verbiorum more adspersa, exempla,
similitudines inditas commodè, ut
progymnasmatibus oratoriis non pa-
rum subsidij ibellum hunc allatu-
rum minimè dubitem. Deest quid-
dam ultima epistola, quod quidem
restitui ex nulla, quod sciam, Eu-
ropa bibliotheca poterit: cuius in
iactura desiderio ut lector esset mi-
nore, substitui velut *ἀντιβαλλόμενοι* π
epigrammata Græca veterum,
quæ hætenus lucem non viderunt.
Istud quidquid est, Generose Ba-
ro, tibi voueo, dicóque: non quòd
huius generis tu argumentis ista æ-
tate, atque dignitate opus habeas:

sed quia omnis generis, & imprimis vetustioribus scriptoribus vehementer delectere. Et si enim eo sis loco, ea in specula constitutus, unde consilia aulica Casarea Majestatis tu Praeses moderari soleas, omnesque iudicium mirentur, humanitatem amplectantur: tamen non minor ex literis commendatio tot virtutibus accessit, noménque eruditio, & historiarum memoria in omnium amore, atque ore posuit. Atque in tuis ego laudibus, Baro, proximius versarer, qui in illis semper vixisti, nisi omne illae praconium superarent, atque hoc leuidentse munus nisi indicium, & observantiae specimen, maiorumque vigiliarum esse vellem. Neque enim mihi soli, aut tineis, aut ut per cancellos tantum spectetur, hu-

iusmodi veterum thesauros mole-
stè satis, ac sumptuosè, sed in om-
nium usum, præsertim tui simi-
lium, comparavi. Vale, mé-
que amare pergito. Vienna 111.
Idus Quinctileis. M. D. LXV.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI
EPISTOLÆ.

Cum Latina interpretatione.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΛΩ.

ΑΙ ΔΑ τὴν ἐμὴν ἐρωμένην δὲ
 μὲ ἐδημιόργησεν ἡ Φύσις· κάλλιστα
 ὅτι πρῶτον ἐκόσμησεν Αφροδίτη,
 καὶ τῇ χειρὶ στυπείθμησε τὰς χορὰς. ὁ δὲ
 χρυσοῦς ἔρως ἐπαίδευσεν τὴν ποθομένην δὲ-
 σόχως ἐπιτοξόβη ταῖς τῇ ὀμμάτων βολαῖς. ὧ
 φύσεως ὁ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὧ γυναικῶν
 εὐκλεία, καὶ δὲ πρῶτων ἐμφυχος τῆς Αφρο-
 δίτης εἰκῶν. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίτου
 εἰς διώαμιν ἀφ' ἀφ' αὐτῶν τοῖς λόγοις, λυκαὶ μὲν
 ἐπιμῆξ καὶ ἴσως ἐρυθροὶ πῦραι καὶ ταύτη ὁ φαι-
 δροὶ ἐκ μιμοῦνται τῇ ῥόδῳ. χεῖλη δὲ λεπτὰ
 καὶ ἡρέμα * διηρημένα, ἔτι πῦραι ἐρυθρό-
 τερα. ὀφρύς τε μέλαινα, ὁ μέλας ἀκράν. ὁ δὲ
 μεσόφρουον ἐμμέτρως τὰς ὀφρύς δὲ εἰζεί. εἰς
 αὐτῆα, ἔτι παρυσυμνή τῇ λεπτότητι τῇ χαλῶν
 ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαροὶ

* διηρημένα.

APISTÆNETI

EPISTOLARVM

LIBER PRIMVS.

ARISTÆNETVS PHILOCALO. I.

AMICAM meam *Laidem* bene creauit natura; sed optime omnium ornauit *Venus*, & accensuit *Gratiarum* choro. At *Cupido aureus* edocuit iaculari telis oculorum felicibus. O naturæ eximium operæpretium: ô mulierum decus: ô viuam per omnia *Veneris* imaginem! Nam illi, ut *Veneriam* formam, quantum pote, verbis depingam, mixtæ candore ac rubore genæ natiuum rosarum splendorem referunt: subtiles labiæ, tenuique interstitio distinctæ, & rubicundiores genis: supercilia nigra purissima nigredine, disparataq. inter se æquali meditullio: nasus rectus & adæquatus tenuitati labiorū: oculi magni, lucidi, puro

A ij

Φωπὶ δ' ἀλάμποιτες. ὅ δὲ μῆλαι αὐτῆς, αἱ
 κόραι μὲν αἴτῃ· καὶ ὅ κύκλω λυκόν, αἰλῖον
 λυκόπαται· καὶ ἐκάτερον ὑπερβολῇ παρὰ
 ἑτέρω ὅπως δεικνύται· καὶ ὅ λίαν δρόμον, διδοκι-
 μεῖ παρὰ κείμηνον· οἷα δὲ τὰς χεῖρας ἐγκα-
 θιδρυμύας πῦρ ἐστι παροσκυδῆν. ἡ δὲ κόμη φυ-
 σικῶς ἐκλιπνέτη* ὑακίνθω δ' ὅλη καὶ Ὀμηρον
 ἐμφερής· καὶ ταύτῃ αἱ χεῖρες τημελοῦσι τῆς
 Αφροδίτης· πρᾶχλος λυκός τε καὶ σύμμετρος
 τῷ παρῶπῳ καὶ ἀκόσμητος ἦ, δι' αἰερότητα
 τε διαρρήκεν ἑαυτῇ· παρὶ κειται μύρτοι λιθοχάλλη-
 τον παρὶ δερράσι, ἐν ᾧ τὸ νομα γέγραπται τῆς κα-
 λῆς. γράμματα δ' ἐστὶ τῆς λιθιδίαν ἡ γένεσις.
 ἔστι δὲ βύμῃκης ἡ λικία· γῆμα καλόν τε καὶ παρὶ-
 μέτρον, καὶ τῷ τύπῳ σιωδρατῆς μύρτοι τῆς με-
 λαν. ἐν δὲ δυμῇ μ', βύπαρσω ποτάτη· ἐκ-
 δῦσα δὲ, ὅλη παρῶσω περ φαίνεται. βάδισμα
 τεταγμένον, βραχὺ δὲ, ὥσπερ κυπάριττος ἢ
 φοῖνιξ, σφόδρα ἡσυχῇ· ἐπεὶ φύσφι ὅ καλλος
 ἐστὶν ὑπερῆφαιον. ἀλλ' ἐκείνοις μ', οἷα φυτὰ,
 κινῆς ζεφύρου προή· αὐτὴ δὲ πως ὑποσαλβύ-
 σι τῆς ἐρώτων αἱ αὔραι. ταύτῃ ἑαυτοῖς ὡς οἶ-
 τε ἰώ, οἱ κρυφαῖοι γράφασι τῆς ζωγράφων.
 ἰώηα οὖν δέει γράφει Ελένῃ ἢ χεῖρας, ἢ καὶ

* ὑακινθίνω.

splendentes lumine: quod in ijs nigrum, pupula nigerrima; quod circum album, candidissimum; alterumque comparatione alterius elucet, & disparia valde gratiam sumunt ab ipsa vicinia. Gratias ibi insidentes adorare promptum. At coma nativa crispitudine similis, ut Homerus ait, hyacinthino flori: & hanc manus Veneris discriminauere: ceruix alba, & faciei æquabilis; &, inornata licet, satis teneris suis deliciis ferox: sed eam monile è gemmis cingit, inscriptum formosæ nomen ferens; cui gemmarum ordo pro literis. Statura procera; vestis elegans, conueniensq. & membrorum adæquata compagini: vestem induitur, formosa; exuitur, tota forma est. Incessus compositus, sed brevis, cupressi aut palmæ in modum agitata modico flamine: nam naturâ forma superbior esse amat. Sed illas, plantas quippe, aura Zephyri motat; hanc leues quodammodo subleuant auræ Cupidinum. Pinxere ipsam sibi quam potuere optime pictorum eximij: tum, si quando ipsis Helena, Gratia ve, aut ipsa

αὐτὴν γὰρ πλὴν ᾧ χουσμ τῷ χρείτων, οἷς ἔστι
 ὑποφύες τῷ δάδγμα κάλλους ἀφοραίντες, ἀ-
 νασκοποῦσι πλὴν ἑκὼνα Λαίδος, καὶ ντεθεὶν ἀπο-
 τυποιῶται θεοωρεπῶς ὁ φιλοτεχνῶν μῦθον εἶδος.
 μικρὸν μὲν περὶ ἤλθεν ἔπειν, ὡς κυδωνιάντες οἱ
 μαςοὶ πλὴν ἀμπεχόνιῳ ἐξωθοῦσι βιαιῶς. ἔτῳ
 μὲν τοι σύμμετρα καὶ πρυφερά τῷ Λαίδος τὰ μῦθ,
 ὡς ὑπερφύας αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὅσα τὰ πῶς
 τυπουμῶν δοκεῖν. ποιγαργῶν, ταῦτα μικρὸν γὰρ
 ὁμοίως δι' ἀπαλότητα συναπομαχάτῃται τῇ
 ἑρμῇ, καὶ ταῖς ἐρωτήσεσιν ἀνέχεται ὑπέκει. ἰνὴκα
 ὅ φθίγγεται, βαβαῖ, ὅσαι τῇ ὁμιλίας αὐτῆς αἰσθ-
 ριῶες ὅσον ἡ γλῶττα στυμύληθρος. τῇ χρείτων
 πρῶτον ἡ Λαῖς ὅτι κερὸν ὑπεζώσατο, καὶ μειδιᾷ
 πρῶτον ἐπαγωγόν. ἔτῳς οὖν πλὴν ἐμὴν ὡρεῖζο-
 μῶν καὶ πρυφασμῶν ὑποπλάττει τῆς βύωρε-
 πείας, ὅτι δὲ ὁ μῦθος ἐν ἐλαχίστῳ * μὴ μῆ-
 σατο. Ἄλλὰ πόθεν ἄρα με τοιαύτης ἡξίωσεν
 Αφροδίτη; πῶς κάλλους ὅσον ἡγωνίσασατο περὶ
 ἐμοῖ. Ηρας, Ἀθηνᾶς, ὅσον ἔκρινε πλὴν θεῶν
 βύωρεπεστέρα ὑπερῆν. ἦν φον αὐτῇ δίκης ὅσον
 ἀπέδωκε μῦθον. καὶ ἀπλῶς μοι ταῦτα πε-
 φιλοτήμηται πλὴν Ελένῳ. ὅ πότνια Αφροδί-
 τη. τί σοι τῆς Λαίδος ὅσον θυῶ; ἰὼ οἱ

* μὴ μῆσαιτο.

Gratiarum præses effingenda, velut ad extremum pulchritudinis exemplar respiciunt ad imaginem Laidis, atq; inde formam, quam accurate fingendam sibi proposuere, diuine exprimunt. Pene excidit referre quanto lustamine strophium impellant sororitates papillæ. Ceterum tam concinna, tam delicata Laidi membra, ut pressius adtrectans dicas lenta & ductilia ossa. nam ea fere una cum carne impressos digitos recipiunt tenerrima, ceduntque amplexis amatorum vlnis. At quum loquitur, quantæ, ô dij, sermonis eius dulcedines. quam facienda lingua. Gratiarum omnium zonam præcincta Lais dulcissime pellacem risum fundit. Ad hunc modum florentem, opibusque formæ superbam meam ne minimum quidem mordere habet Momus. Sed quæ me tali amica dignata est Venus? non certauit de forma me iudice: non eam Iunoni ac Mineruæ censui præcellere: non addixi malum litis calculum. & ecce ultro largitur mihi hanc Helenam. O veneranda Venus, quæ tibi sacra faciam pro Laide? quam

1 παρθ. λ.

¹ παρθολέποντες ἀποθροπάζουσιν ὧδε σὺν
θαύμασι παρθοχόμοι ποῖς θεοῖς· Ἀπίτω φθό-
ρος τῶν κήλοισ· ἀπίτω βασκανία τῆς χείρε.

2 παρ. εστίν δι-
παρεπίας.

ποῦ ποικ αὐτῇ ² παρ' ὅστις δι' ἀρέπεια, ὡς τῇ· παρ-
σιόντων ἀγλαΐζειν τὰς κόρας τὴν Λαΐδα· καὶ γέ-
ροντες δι' μάλα παρσέβεται θαυμάζουσιν, ὡς οἱ

3 ὁμήρω.

πρὸ ³ Ομήρου δημαγέροντες τὴν Ελένην· ὅ-
εἴθε, φασίν, ἢ ταύτῃ δι' τυχήσας μὲν ἠβῶντες, ἢ
νῦν ἠρξάμεθα τῇ ἡλικίας. Οὐ νέμεσις δὲ γυνάγον
τῇ ⁴ ἀφ' ὅσματος τῇ ἡγάδι· σῆθα κωφοὶ διαιδύ-
οισιν ἄλλήλοισ τῇ Λαΐδῃς δὲ κήλος. ὅτι ἔχω ὅτι
λέγω, ὅθεν ὅπως παύωμαι· λήξω ὅ ὅμως ἐν
μέγιστον ἐπὶ χόμοις ποῖς γραφῆσι τῆς Λαΐδῃς
τὴν χεῖρα, ἥς δι' ἔρωτα πολὺν, οἶδα καὶ νῦν δὲ
παρσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπὼν.

4 παρ. ισκον
ἰφάμλλως.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ ⁴ ΝΕΑΝΙΣΚΩ
ΕΦΑΜΙΛΛΩ ΠΟΘΟΥΣΑΙ.

φρ.
5 μίση.

ΕΣπέρη τῇ παρτεράῃα μὴ δωδύῃ μοι
κατὰ ἵνα στενωπὸν, δύο χεῖρας παρσῆλθον
ἀναβλέπουσα χεῖρι ἔρωτος μειδιῶσα καὶ ⁵ μί-
σαι γὰρ τὰς δριμυτὰς λήκόμεναι τῇ χερίτωι καὶ με-
διηρώτων αἱ μίσηαι ἀμυλλώμεναι παρσῆς ἀλλή-

mirati quicumque Videre, deprecantur his
 verbis deos; absit inuidia formæ; faceſſat
 gratiis faſcinum. Tanta eſt elegantia Lai-
 dis, ut accedentium pupulas faciat cla-
 riores. Quin & eam decrepiti ſenes miran-
 tur, ſicuti Helenam Homerici de populo ſe-
 nes; & ô utinam, inquiunt, aut hanc in ætate
 habuiſſemus, aut rediret nobis melior ætas.
 Non indignum eſſe in ore toti Græciæ mu-
 lierem, quum & mûti nutu monſtrent inui-
 cem formam Laiidis. Non eſt quod dicam,
 neque eſt quî deſinam: deſinam tamẽ, unum
 hoc maximum optans, adeſſe his ſcriptis
 gratiam Laiidis, cuius præ amore magno
 ſenſi me iteraſſe cupitum nomen ſæpius.

VIRGINES DVÆ ADO-
 leſcentem vnum certatim
 amantes. II.

CAntantẽ me in angiportu ſuperiori ve-
 ſpera duæ Virgines acceſſere amatoriẽ
 reſpicientes, ridentesq. & ſolo numero ceden-
 tes Gratijs: mēq. rogauerunt certantes inter

λας ἀδύλως, καὶ ἦτος ὁ πεπλασμένοι ἐμφαίνε-
 σαι. ὅπως μὴν παρσάδων καλὰ, τὰ δὲ διὰ τῆς
 ἱρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη, λέγε πρὸς τῆς
 σῆς βιμεισίας, ἥς ἐρωπικῶς πρὸς τοῖς ὠσὶ καὶ
 τὴν ψυχὴν ἐμπέπληκας ἐκατέρας ἀμφοτέ-
 ρων ἡμῶν, τίνος ¹ ἔνεκα μὴ γωδεῖς; ἐκατέρω γὰρ
 ἑαυτὴν ἐράσθαι φησί. καὶ ζηλοτυποῦμεν ἡδὺν,
 καὶ διὰ σέ φιλονείκως καὶ μέγρι τειχῶν συμπλε-
 χόμεθα πολλάκις ἀλλήλαις. ἀμφοτέρω μὲν ὁ-
 μοίως, εἴποι, καλὰ. πλὴν ὁσδετέραν ποθῶ. ἀ-
 πιτε οὖν ὧ νεαίδες. ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύ-
 σαθε ζυγμάχίας. ἄλλης ἐρῶ, πρὸς αὐτὴν
 βαδίζομαι. κόρη, φασὶν, εἰ γὰρ πόρῳ εἰ ἐστὶ
 εἰς αὐτὴν καλή. καὶ φῆς ἄλλης ἐρᾶν; ψεύδῃ παρ-
 φαιάς. ² ὅμοιός ἡμῶν ὁσδετέρας ποθεῖς. παρ-
 σερχάσασθαι τὴν καλὰν βοᾶν. ὥς εἰ μὴ γέλω, πρὸς
 ἀνείκελός ἐπάγεται μοι ὅτι ὅρκον. μόλις, ἔφησάν,
 κατέβημεν χαρὸν βύχαρον βύροισα, λαβῶσθαι καὶ
 παρίστασαι διὰ παίζων ἡμαῖς; εἰς ἀφετέρος εἶ,
 ὁσδε καταβάλλης ἡμαῖς ἀπὸ ὑπέρδος μεγάλης. καὶ
 ἄμα λέγουσαι παρσιῖλοι. ἐγὼ δέ πως ἡδέως
 ἰὼ ἀλκαζόμεν. μέγρι μὲν οὖν δεύρο τῶ λόγῳ,
 καλὰς δὲ ἔχει καὶ ³ παρσσηνίνοισι. ὅτι εἰ-
 τεύθην εἰ κεφαλὰς ποσὶν λεκτέον. ὥς ὁσδε-

1 ἔνεκα.

2 ὅμοι.

3 πρὸς οἱ.

se serio, nec composito vultu ad fallaciam;
Quando tu bellas cantiones occentans gra-
uibus nos fixisti sagittis Cupidinum, ecfare,
testamur tuam dulcisonam concordiam, quæ
nostram utriusq. animam simul cum auribus
amore perfudit, cuiusnam gratia modularis?
nam utraque amari se dicit; Et iam æmulo
liuore accendimur, sæpiusq. propter te vsq.
ad comarum laniatus processere nostra certa-
mina. Certe ambæ formosæ estis, inquam; ce-
terum neutram ego amo: facessite ergo hinc, iu-
uencule; ponite iras, pausamq. facite certa-
minis. aliam amo, ad eam viso. Nō est, aiunt, pul-
chra virgo hic vicinia; Et aliam amare te di-
cis? manifesti teneris mēdacij. iura te neutram è
nobis diligere. Adrisi tum exclamans: scilicet
vos inuitū iureiurando estis adacturæ. Vix,
inquiunt, occasionē cōmodū nactę descēdi-
mus, ac te prehēdimus, Et tu nos præsens prę-
sentes habebis ludibrio? nō te amittimus; neq.
nos tanta spe frustraberis. simul dicto trabe-
bāt; at ego patiebar quodāmodo vim dulcissi-
mā. Et huc vsq. dixi satis, quodq. fas audire
cuius. Quod superest, dicā compēdio; neutram

μίας λελύπηκα, θάλαμον αὐτοχέδον διῶν
 ἄρκυῶτα τῇ χερίᾳ.

1 ἐπαίρα.

2 ἀλλήλοισ.

1 ΓΗΡΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΥΠΟ
 δένδρῳ συνδυωχθῆτιν ² ἀλλήλοισ.

ΦΙΛΟΠΛΑΤΑΝΟΣ ΑΝΘΟΚΟΜΗ.

ΤΗ Λημόνῃ χαρίεστος ἐν ἐρωτικῷ συνε-
 σίαμην ὡς ἀδίσω, καὶ μάλα παρέποντί
 τῷ κάλλει τῇ ἐρωτικῇ. εἶδα πλάτομος μὲ ἀμ-
 φιλαφῆς τε καὶ σύσκιος· πνύμα δὲ μέτριον, ἐ-
 πόα μαλθακὴν, ὥρα γέρας ἐπιδεῖν εἰσθῆαι. ἐ-
 πί τῷ πεδίον κατεκλίθημην· οἱ τῷ πολυτελεσά-
 των δαπέδων δεινρίται πολλὰ τῆς ὀπίρας πλη-
 σίον, ὄχραι καὶ ῥοαί, καὶ μηλέαι ἀλγούκαρποι.
 φαῖη τις δὲ καθομνείζων, τῷ ὀπωρινῷ αὐτῷ
 νυμφῶν τῷ χερίον. ὡς μὲ οὖν ταῦτα καὶ ἔπειτα
 δένδρα πλησίον· θύειν μὲ τοὺς ὄρπηκας, πάμ-
 φορα ὅτι καρπὸν ὡς δὲ βώδεσσαν πᾶν ἔχει
 ἐρῶσμοι τόποι. ἐτάττω ἐκδρεψάμενος φθλ-
 λον, ὑπεμάλατον τοῖς δακτύλοις· εἶπα τῇ ῥινὶ
 παρσάγων, γλυκυτέρας ἢ πλῆστον εἰσέπνεον
 οὐοσμίας. ἄμπελοι ὅτι παμμήκεις σφόδρα γε ὑ-
 ψηλαὶ ἀειελίθονται κυπαρίθους· ὡς δὲ ἀκλαῖ

ego offendi, tumultuarium stratum nactus,
ac sufficiens presenti negotio.

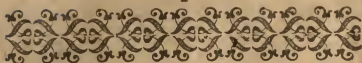
Meretrix & adolescens sub arbore fru-
untur mutuis delicijs. III.

PHILOPLATANVS ANTHOCOMAE.

IVcunde una fuimus cum Limona amato-
rio in horto, qui formæ amatæ conueniens
quam maxime. Nam ibi platanus densa ra-
mis, opaca umbra; aura modica, herba mol-
lis, & tempestate æstiva florere docta. Con-
sedimus humi, qua ditissimus campus arbo-
resq. iuxta crebræ frugiferae,

Punicaque & pirus, & fructu gra-
tissima malus;

Dicat quis Homericū versum referens au-
tumnalibus Nymphis sacrum locū. Sed his
alijsq. iuxta arboribus florētes rami, fructus
vberes, suauissimo odore permulcent amœnū
locum. Decerptum ego foliū commalaxani
digitis; tum admoui naribus; id mihi odorem
spirauit longe dulcissimū. Iuxta pampini pa-
tulæ altaq. admodū cupressos amplexæ no-
stra diu tennere in flexu colla, dū circulatim

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΛΩ.

ΑΙ ΔΑ τίς ἐμὴν ἐρωμένην δι-
 μὲν ἐδημιόργησεν ἡ φύσις· κάλλιστα
 ὃ πρότερον ἐκδόσησεν Αφροδίτη,
 καὶ τῇ χερίτω στυπείθμησε τῷ χορῷ. ὁ δὲ
 χρυσοῖς ἔρως ἐπαίδδυσεν τίς ποθοῦμένην δι-
 σόχως ἐπιτοξοῦν ταῖς τῇ ὀμμαίων βολαῖς. ὧ
 φύσεως ὁ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὧ γυναικῶν
 εὐκλεία, καὶ δὲ πρότερον ἐμψυχος τῆς Αφρο-
 δίτης εἰκῶν. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίστον
 εἰς διώαμιν ἀφ' ἑαυτῶν ποῖς λήγῃς, λυγρὰ μὲν
 ἐπιμύξῃ καὶ ὑπερβύθοι πῦραι καὶ ταύτη ὁ φαι-
 δρὸν ἐκμιμοῦται τῇ ῥόδῳ. χεῖλη δὲ λεπτὰ
 καὶ ἡρέμα * διηρημένα, ἔ τῇ πῦραι ἐρυθρό-
 τερα. ὀφρὺς τε μέλας, ὁ μύλων ἀκρον. ὁ δὲ
 μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφρὺς διειλεῖ. ῥίς
 αὖθις, ἔ παρυσυμένη τῇ λεπτότητι τῇ χιλῶν.
 ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαγχεῖς, καὶ καθαροὶ

* διηρημένα.

APISTÆNETI
EPISTOLARVM
LIBER PRIMVS.

ARISTÆNETVS PHILOCALO. I.

MICAM meam *Laidem* bene creauit natura; sed optime omnium ornauit *Venus*, & accensuit *Gratiarum* choro. At *Cupido aureus* edocuit iaculari telis oculorum felicibus. O naturæ eximium operæpretium: ô mulierum decus: ô viuam per omnia *Veneris* imaginem! Nam illi, vt *Veneriam* formam, quantum pote, verbis depingam, mixtæ candore ac rubore genæ natiuum rosarum splendorem referunt: subtiles labiæ, tenuique interstitio distinctæ, & rubicundiores genis: supercilia nigra purissima nigredine, disparataq. inter se æquali meditullio: nasus rectus & adæquatus tenuitati labiorū: oculi magni, lucidi, puro

A ij

Φωτὶ λήθαμποιτες. ὅ δὲ μῦθαι αὐτῶν, αἱ
 κόραι μὴ αἴθεται· καὶ ὅ κύκλω λυκὸν, αἴγλιον
 λυκόταται· καὶ ἐκάτερον ὑπερβολῇ παρὲς ὅ
 ἕτερον ὅτι δεικνυται· καὶ ὅ λίαν ἀνόμοιον, διδου-
 μεῖ παρὰ κρίμαρον· οὐτα δὲ τὰς χαίρας ἐγκα-
 θιδρυμῶας. πῦρ ἐστὶ παροσκυῶν. ἡ δὲ κόμη φυ-
 σικῶς οὐκ ἐλίσσεται* ὑακίνθω δὲ καὶ Ὀμηρον
 ἐμφερῆς· καὶ ταύτῃ αἱ χεῖρες τημελῶσι τῆς
 Αφροδίτης· πρᾶχλος λυκὸς τε καὶ σύμμετρος
 τῶν παρῶν· καὶ ἀκόσμητος ἦ, δι' ἀβρότητα
 τετάρτη κεν εἰσεται· παρὶς κειται μῶτοι λιθοχέλλη-
 τον παρὶς δὲ ῥάσιν, οἱ ὧ τ' ἄνομα γέγραπται τῆς κα-
 λῆς. γράμματα δὲ ὅτι τῶν λιθιδίων ἡ θεῖσις.
 ἐστὶ δὲ θυμῆκης ἡλικία· γῆμα καλὸν τε καὶ παρ-
 μέτρον, καὶ τῶν τύπων σιωδρατῆς μῶτοι τῶν με-
 λῶν. ἐν δὲ θυμῆκη μῦ, δι' παρῶν ποτάτη· ἐκ-
 δῦσα δὲ, ὅλη παρῶν περ φαίνεται. βάδισμα
 τεταγμένον, βραχὺ δὲ, ὥσπερ κυπαρίστος ἢ
 φοῖνιξ, σφόδρα ἡσυχῇ· ἐπεὶ φύσις ὅ καλῶς
 ὅτι ὑπερῆφαισι. ἀλλ' ἐκείνοις μῦ, οἷα φυτὰ,
 κινῆς ζεφύρου πνοή· αὐτὶ δὲ πως ὑποσαλβύ-
 σι τῶν ἐρώτων αἱ αὖραι. ταύτῃ εἰσεται ὡς οἷον
 τεῖον, οἱ κυρφαῖοι γέγραφασι τῶν ζώων.
 ὡς ἴνα οὕτω δέοι γράφει Ελένῃ ἢ χαίρας, ἢ καὶ

* ὑακινθίνω.

splendentes lumine : quod in ijs nigrum, pu-
 pula nigerrimæ; quod circum album, can-
 didissimum; alterumque comparatione al-
 terius elucet, & disparia valde gratiam su-
 munt ab ipsa vicinia. Gratias ibi insidentes
 adorare promptum. At coma natiua cri-
 spitudine similis, ut Homerus ait, hya-
 cinthino flori : & hanc manus Veneris
 discriminauere : cervix alba, & faciei
 æquabilis; &, inornata licet, satis tene-
 ris suis deliciis ferox : sed eam monile è
 gemmis cingit, inscriptum formosæ no-
 men ferens; cui gemmarum ordo pro lite-
 ris. Statura procera; vestis elegans, conue-
 niensq. & membrorum adæquata compagi-
 ni: vestem induitur, formosa; exuitur, tota
 forma est. Incessus compositus, sed brevis, cu-
 pressi aut palmæ in modum agitatae modico
 flamine : nam naturâ forma superbior esse
 amat. Sed illas, plantas quippe, aura Ze-
 phyri motat; hanc leues quodammodo suble-
 uant auræ Cupidinum. Pinxere ipsam sibi
 quam potuerè optime pictorum eximij tum,
 si quando ipsis Helena, Gratiæ ve, aut ipsa

αὐτὴν γὰρ πλὴν ἄρχουσιν τῶν χαρίτων, οἷς ἔστι
 ὑποφύες τῷ δαδῆγμα κάλλους ἀφοραίντες, ἀ-
 νασχεποῦσι πλὴν ἑκὼνα Λαίδος, καὶ ντεῖθεν ἀπο-
 τυποιῶται θεοῦ πεπῶς ὁ φιλοτεχνῶν μῦθος εἶδος.
 μικρὸν μὲν περὶ ἤλθεν ἔπειν, ὥς κυδωνιῶντες οἱ
 μαῖοι πλὴν ἀμπεχόνιον ἐξωθῶσι βιαιῶς. ἔτι
 μῦθοι σύμμετρα καὶ πρυφερά τῇ Λαίδος τὰ μῦθος,
 ὥς ὑπερφύας αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὅσα τὰ περὶ
 τυπουμῦθον ὀδκεῖν. ποιηαργῶν, ταῦτα μικρὸν γὰρ
 ὁμοίως δι' ἀπαλότητα συναπομαχάτῃται τῇ
 ἑρμῇ, καὶ τὰς ἐρωτικὰς ἀγκύλας ὑπέκει. ἰνίκα
 ὅ φησὶν ἔπει, βαβαῖ, ὅσα τῇ ὁμιλίας αὐτῆς αἰσθ-
 ριῶντες ὅσον ἢ γλῶττα τωμύληθρος. τῇ χαρίτων
 πόρτων ἢ Λαῖς ὅν κερὸν ὑπεζώσατο, καὶ μειδιᾷ
 πόρτον ἐπαγωγόν. ἔτι τῶν οὖν τὴν ἐμὴν ὠρεῖζο-
 μῦθον καὶ πρυφῶσθαι ὑπὸ πλάτῃ τῆς βύθρε-
 πείας, ὅς ἐστι δὴ ὁ μῦθος οἱ ἐλαχίστω * μεμή-
 σατο. Ἄλλὰ πόθεν ἄρα με τριαύτης ἡξίωσεν
 Αφροδίτη; πῶς κάλλους ὅσον ἡγωνίστατο περὶ
 ἐμοῖ. Ηρας, Ἀθηνᾶς, ὅσον ἔκρινε πλὴν θεῶν
 βύθρεπεστέρα ὑπερῆχον. ψῆφον αὐτῇ δίκης ὅσον
 ἀπέδωκε μῦθον. καὶ ἀπλάς μοι ταῦτα πε-
 φιλοτήμηται πλὴν Ελένῳ. ὅ πότνια Αφροδί-
 τη. τί σοι τῆς Λαίδος ὅσον θυῶ; ἰὼ οἱ

* μεμνησάτο.

Gratiarum præses effingenda, velut ad extremum pulchritudinis exemplar respiciunt ad imaginem Laidis, atq; inde formam, quam accurate fingendam sibi proposuere, diuine exprimunt. Pene excidit referre quanto luctamine strophium impellant sororitates papillæ. Ceterum tam concinna, tam delicata Laidi membra, ut pressius adtrectans dicas lenta & ductilia ossa. nam ea fere una cum carne impressos digitos recipiunt tenerrima, ceduntque amplexis amatorum vlnis. At quum loquitur, quantæ, ô dij, sermonis eius dulcedines. quam facunda lingua. Gratiarum omnium zonam præcincta Lais dulcissime pellacem risum fundit. Ad hunc modum florentem, opibusque formæ superbam meam ne minimum quidem mordere habet Momus. Sed quæ me tali amica dignata est Venus? non certauit de forma me iudice: non eam Iunoni ac Mineruæ censui præcellere: non addixi malum litis calculum. & ecce ultro largitur mihi hanc Helenam. O veneranda Venus, quæ tibi sacra faciam pro Laide? quam

1 παροδῶν.

¹ παροδῶντες ἀποβροπαίζουσιν ὧδε σὺν
θαύμασι παροσυχόμενοι τοῖς θεοῖς· Ἀπίτω φθό-
ρος τῶν κέλλοις· ἀπίτω βασκανία τῆς χάριτος.

2 παρῆσιν δι-
παρεπίας.

τοσῦντοκ αὐτῇ ² παρ᾽ ὅστιν δι᾽ ἀρεπεία, ὥς τῇ· παρ-
σιόντων ἀγλαΐζειν τὰς κόρας τὴν Λαίδα· καὶ γέ-
ροντες δὲ μάλα παρσεύονται θαυμάζουσι, ὥς οἱ

3 ὁμήρω.

πρὸς ³ Ομήρου δημογέροντες τὴν Ελένιον· ὅ
εἶθε, φασίν, ἢ ταύτῃ δι᾽ τυχήσασκεν ἡβώοντες, ἢ
νῦν ἡρξάμεθα τῇ ἡλικίας. Οὐ νέμεσις δὲ γυνάγον
εἶναι ⁴ ἀφ᾽ εὐνοίας τῇ ἡγάδι· εἴθε κακοὶ διαβί-
οισιν ἄλλήλοισι τῇ Λαίδῃς δὲ κέλλος. ὅτε ἔχω ὅτι
λέγω, ὅδε ὅπως παύωμαι· λήξω ὅτ᾽ ὅμως ἐν
μέσσοις ἐπαυχόμενος τοῖς γραφῆσι τῆς Λαίδης
τὴν χάριν, ἥς δι᾽ ἔρωτα πολλῶν, οἶδα καὶ νῦν δὲ
παροσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών.

4 νεανίσκων
ἰφαιμύλως.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ ⁴ ΝΕΑΝΙΣΚΩ
ΕΦΑΜΙΛΛΩ ΠΟΘΟΥΣΑΙ.

φρ.
5 μόρφ.

Ἐσπέρῃ τῇ παρτεράῃα μὴωδουῶπι μοῖ
κατά τῇνα στενωπῇ, δύο χόραι παρσηλθον
ἀνὰ βλῆπουσαι χάριν ἔρωτος μειδιάσαι καὶ ⁵ μό-
ναι γὰρ τῇ δριμύτι λήπόμηναι τῇ χαρίτει καὶ με-
διώτων αἱ μείρακις ἀμιλλώμηναι παρὲς ἀλλή-

mirati quicumque Videre, deprecantur his
 verbis deos; absit invidia formæ; faceſſat
 gratiis faſcinum. Tanta eſt elegantia Lai-
 dis, ut accedentium pupulas faciat cla-
 riores. Quin & eam decrepiti ſenes miran-
 tur, ſicuti Helenam Homerici de populo ſe-
 nes; & ô utinam, inquiunt, aut hanc in ætate
 habuiſſemus, aut rediret nobis melior ætas.
 Non indignum eſſe in ore toti Græciæ mu-
 lierem, quum & mûti nutu monſtrent inui-
 cem formam Laidis. Non eſt quod dicam,
 neque eſt quî deſinam: deſinam tamẽ, vnum
 hoc maximum optans, adeſſe his ſcriptis
 gratiam Laidis, cuius præ amore magno
 ſenſi me iteraiſſe cupitum nomen ſæpius.

VIRGINES DVÆ ADO-
 leſcentem vnum certatim
 amantes. II.

CAntantẽ me in angiportu ſuperiori ve-
 ſpera duæ Virgines acceſſere amatoriẽ
 reſpicientes, ridenteſq. & ſolo numero ceden-
 tes Gratijs: mēq. rogauerunt certantes inter

1 ἔκαστα.

2 ὁμοῦ.

3 πρὸς οἱ.

λας ἀδύλως, καὶ ἦθος ὁ πεπλοσμένοι ἐμφαίνου-
 σαι. ὅπῃ μὴν πρὸς ἀδύλως καλὰ, τὰ δὲ διὰ τῆς
 ἐρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη, λέγε πρὸς τῆς
 σῆς διμεισίας, ἥς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὡσὶ καὶ
 τίω ψυχῇ ἐμπέπληκας ἐκατέρας ἀμφοτέ-
 ρων ἡμῶν, τίνος ¹ ἕνεκα μὴ γωδεῖς; ἐκατέρω γὰρ
 εἰς αὐτὴν ἐρᾶσθαι φησὶ. καὶ ζηλοτυποῦμεν ἡδὺν,
 καὶ διὰ σέ φιλονείκως καὶ μέγρι τειχῶν συμπλε-
 χόμεθα πολλάκις ἀλλήλαις. ἀμφοτέρω μὲν ὁ-
 μοίως, εἶπον, καλὰ. πλὴν ὁδοῦ τέρας ποιεῖ. ἀ-
 πιτε οὖν ὧ νεαῖδες. ἀπὸ θεοῦ τίω ἔειν, παύ-
 σαθε ζυγομαχίας. ἀλλης ἐρᾶ, πρὸς αὐτὴν
 βαδίζομεν. κόρη, φασὶν, εἰ γὰρ ποῖον εἰς ἔστι
 εἰς αὐτὴν καλὴ. καὶ φῆς ἀλλης ἐρᾶν; ψεύδη πρὸς-
 φαιάς. ² ὁμοίως ἡμῶν ὁδοῦ τέρας ποιεῖς. πρὸς
 σιγῆς αὐτὴν καλὰ βοᾷ. ὡς εἰ μὴ θέλω, πρὸς
 ἀνείκελ ἐπάγεται μοι ὅν ὄρεται. μόλις, ἔφησάν,
 κατέβημεν χαρὸν δι' ἡμῶν δι' ὅσοντα, λαβῶντα καὶ
 παρίσταται διὰ παύσειν ἡμᾶς; εἰς ἀφετέος εἶ,
 ὁδοῦ κατεβάλης ἡμᾶς ἀπ' ἧς πίδος μεγάλης. καὶ
 ἄμα λέγουσιν πρὸς οἱ. ἐγὼ δὲ πως ἡδέως
 ὡς ἀκαζόμεν. μέγρι μὲν οὖν δεύει τῷ λόγῳ,
 καλῶς δὲ ἔχει καὶ ³ πρὸς οἱ. ὅτι ἐν-
 τεύθειν εἰς κεφαλὰν ποῖον λεκτέον. ὡς ὁδοῦ-

se serio, nec composito vultu ad fallaciam;
Quando tu bellas cantiones occentans gra-
uibus nos fixisti sagittis Cupidinum, ecfare,
testamur tuam dulcisonam concordiam, quæ
nostram vtriusq. animam simul cum auribus
amore perfudit, cuiusnam gratia modularis?
nam utraq. amari se dicit; Et iam æmulo
liuore accendimur, sæpiusq. propter te vsq.
ad comarum laniatus processere nostra certa-
mina. Certe ambæ formosæ estis, inquam; ce-
terum neutram ego amo: facessite ergo hinc, iu-
uenculæ; ponite iras, pausamq. facite certa-
minis. aliam amo, ad eam viso. Nō est, aiunt, pul-
chra virgo hic vicinia; Et aliam amare te di-
cis: manifesti teneris mēdacij. iura te neutram è
nobis diligere. Adrisi tum exclamans: scilicet
vos inuitum iureiurando estis adaçturæ. Vix,
inquiunt, occasionē cōmodum naçtē descēdi-
mus, ac te prehēdimus, Et tu nos præsens præ-
sentes habebis ludibrio? nō te amittimus; neq.
nos tanta spe frustraberis. simul dicto trahē-
bāt; at ego patiebar quodāmodo vim dulcissi-
mā. Et huc vsq. dixi satis, quodq. fas audire
cuius. Quod superest, dicā compēdio; neutram

ego offendi, tumultuarium stratum nactus,
ac sufficiens presenti negotio.

Meretrix & adolescens sub arbore fru-
untur mutuis delicijs. III.

PHILOPLATANVS ANTHOCOMÆ.

Iucunde una fuimus cum Limona amato-
rio in horto, qui formæ amatæ conueniens
quam maxime. Nam ibi platanus densa ra-
mis, opaca vmbra; aura modica, herba mol-
lis, & tempestate æstiuâ florere docta. Con-
sedimus humi, qua ditissimus campus arbo-
resq. iuxta crebræ frugifera,

Punicaque & pirus, & fructu gra-
tissima malus;

Dicat quis Homericū versum referens au-
tumnalibus Nymphis sacrum locū. Sed his
alijsq. iuxta arboribus florētes rami, fructus
vberes, suauissimo odore permulcent amœnū
locum. Decerptum ego foliū commalaxauī
digitis; tum admonui naribus; id mihi odorem
spirauit longe dulcissimū. Iuxta pampini pa-
tulæ altaq. admodū cupressos amplexæ no-
stra diu tenuere in flexu colla, dū circulatim

ἡμαῖς ὅτι πολὺ ὄν αὐχένα πρὸς θῆαι τῷ κυ-
 κλω στυαωρομένων βοτρυῶν ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν
 οἱ δὲ ἀρκεῖσθαι· οἱ δὲ ὀμφακες· οἱ δὲ οἰνάζειν
 δοχούσιν. ὅτι πίνουσιν πεπομμένους, ὁ μὲν ἀν-
 ἐρίχαστο. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἄρτους, ἰχθυῶς ἄκρας,
 μὲν τῇ λαγῇ σφοδρῶς εἶχετο τῷ φυτῷ, βεβη-
 κώς ὅτι τῷ κλάδῳ· τῇ δὲ ξίᾳ δὲ παρετρύγα· ὁ
 δὲ ἀπὸ τῷ δένδρῳ χεῖρα ὥρεγε τῷ γεωργῷ, ὡ-
 σπερ γενοσκόπι. ἡ δὲ πηγὴ χειρὸς αὐτῇ ὑπὸ τῇ
 1 ψυχῇ. πλατύνει δὲ ὕδατος διὰ μάλα· ψυχῇ, ὥστε
 τῷ ποδὶ πεκμήσθαι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ποσέ-
 ρον, ὥστε συνεπινηχομένων καὶ ἀφ' αὐτοῦ διαυγῆς ὕ-
 2 ἀλλήλοις. δάπτον ἀφ' αὐτοῦ πλεχόμενων ἐπαφροδίτως· ἀλλή-
 λας, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν φαερῶς ἀποκαταφάνεσθαι
 μῆγος. ὁ μὲν οὖν οἶδα πολλάκις τὴν αἰδησιν πλα-
 νητῆς, πρὸς ὁμοιότητα μῆλων τε καὶ τῷ ἐκεί-
 νῃς μῆγων. μῆλου γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ τοῖς ὕδα-
 σι διανηχομένη, τῇ χεὶρ κατεδξάμην. τῷ το
 εἰς νομίσας ὄν κυδωνιάντα τῆς ποθουμένης μα-
 σόν. Καλὴ μὲν οὖν τῇ καὶ καπιδας νύμφας, ἐ-
 καὶ ἑαυτῇ ἡ πηγὴ· φαιδρότερος δὲ μάλλον ἐ-
 δόκει τοῖς βιωδετέροις ὅτι κροσμηθεῖσα τῷ φύλ-
 λων, καὶ τοῖς μῆγσι τῆς Λεμῶνης, ἡ τις καὶ ὑπὸ
 φυῶς διὰ πρῶτον ἔστα, ὁ μὲν οὖν ἀπεκδύη-

pendulas vvas attendimus, quarum turgent alia, alia primulo nigrore maturescunt; acerbę quędam, alia florentes adhuc videntur. Ergo ad maturiores alius reptans ascendebat; alius sublimis è terra summa laua quantum poterat adprehensa arbore escendebat in ramos, acinos decerpebat dextera; alius ex arbore manum tendebat cano colono. Sub platano fons amœnissimus fluit aquę tam frigida, vt pede rigorem sentias; tam limpida, vt nantibus nobis, & per aquę pellucidum vitrum amanter amplexis membra clare apparerent omnia. Sensi tamen sæpius deceptos sensus similitudine malorum cum eius uberibus: supernatans enim aquis inter nos malum adprehendi manu, sororiantem amatę papillam tenere meratus. Et lepidus quidem per se fons; testor hortulanas nymphas; lepidior tamen visus, suauissimis foliorum ornatus, & membris Limonę, quę formosa licet supra naturam, tamen exuta compara-

1 ὥσθ.

2 ὑπνοῦ.

3 ὑπὸ χεῖ τῆς.

4 πῶ.

παί, δι' ὑπερβολὴν τῇ ἐξοφῇ ἀπαρτίστωπος εἶναι
 δοκεῖ. Καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγή· ὁ κεραυτὸς γὰρ καὶ ἡ
 τῷ ζεφύρου πνοή. ὁ λεπτὸν αἷμα¹ ὡς ἐμύθου-
 μένη τῆς ὥρας. λεπτὸν αἷμα καὶ ὑπὸ πηλὸν ἐπι-
 χόρσα καὶ τῆς βύωδίας πολὺ στυγεραμένη τῇ
 δένδρων, τοῖς μύροις ἀντέτινθ' τῆς γλυκεπάτης
 καὶ συμμιγῆς ἰὼ βύοσμία. καὶ μικρὸν γε ὁμοτί-
 μως πλὴν αἴσθησιν ἀφραγνόντων. βραχὺ γὰρ ἡ-
 γούμας ὁ μύρος ἐρίκα· ὅτι γε τῆς Λειμώνης ὑ-
 πῆρχε ὁ μύρος. ἐπὶ γὰρ ὁ² ἐμπνοῦν τῆς αὔρας λι-
 γυρὸν³ ὑπὸ χεῖ το μουσικῶ τῇ τετρίγων χορῶ· δι'
 ἰὼ καὶ ὁ πνίγος τῆς μεσημβρίας ἡπιώτερον ἐγε-
 γόνθ'. ἡ δὲ καὶ ἀηδόνες ὡς ἐπετρίμυται τὰ ἰάματα
 μολυσθούσιν· ἀλλὰ καὶ τῇ ἄλλω ἡδυφώνων κα-
 τηγνόμενον ὁρίθων, ὥσπερ ἐμμελῶς ὁμιλου-
 των ἀνδράποισ· ἐπὶ καὶ κείνοις παρὰ τῇ ὁρμιά-
 τω ἐχθρὸν δοκῶ· ὁ μὲν ὅτι πέρας ἀναπαύει τὸ
 πόδε καὶ ἕνα· ὁ γὰρ ψυχὴ ὁ πλεόν· ὁ γὰρ, ἐκ κα-
 θάρφ· ὁ γὰρ ἡρέ τι ἐκ τῆς ὕδατος· ὁ γὰρ ἔς πλὴν γλυ-
 κατὸ μένειν καὶ ἀποσιτήσασθαι τι ἐκείθεν· ἡμεῖς
 δὲ, ὑφ' ἐμὴν τῇ φωνῇ διελεγόμεθα ὡς τῶντων,
 ὅπως μὴ ἀποπλήσωνται, καὶ ἀφασκεδάσωμεν
 τῇ ὁρίθων πλὴν θέαν. καὶ κείνῳ τε καὶ τῇ χαίρει
 ὅτι τερεπέατον ἰὼ·⁴ τῷ γὰρ ὅχι τηγνὸν καὶ πά-

tione internorū bonorū deformis paret. Lepidus fons, inquā; sed & iucundè temperatus Fauonj spiritus, tempestatis æstū demulcens, dum dulcem & canorum sonum inspirat; & multā ex arboribus suauitatem odorū secum trahens, respondebat suauissimis bellæ meæ unguinibus; miscebanturq. odores simul, & fere æquabili suauitate mulcebant sensus; nisi quod paullum superabat unguentū, mea sententia hoc solo, quod Limonæ unguentum erat. Sed & auræ vocalis sonus argutū resonabat sonoro cicadarū sono; quæ & meridiei æstum leniebat. Dulce & luscinia fluenta circumuolitantes cantillabāt. Sed & alias suauifonas auiculas usurpauimus auribus, veluti modulatis canticis colloquētes hominibus. Adhuc mihi ante oculos habere eas videor; illa pedes alternis in silice requiescit; illa alā refrigerat; siccatur alia; est quæ ex aqua quid trahat; est quæ cernua terrā despectet victum inde quæsitura: nos de his summissa voce mussare interea, ne auolēt, turbemusq. auium spectaculū. Fuit & hoc per Gratias iucūdiissimū. Aquile x festin⁹ areis atq. arbo-

- 1 σμινύη. χος ὅτι παρὰ σπασί τε καὶ δένδρα τῇ σμινύῃ κα-
 2 θηγουμένης τὰ ῥόδια τι πόρρωθεν ὁ θεράπων φιά-
 λας καλλίσου πόματος πλήρεις ὅτι ὃν ὀλκὸν
 ὑφίθι, ἡγάγει φέρεσθαι καὶ ῥοιῶν· ὃ χυδύον, ἀλλὰ
 καὶ μίαν ἐκ ἀφθνήματος βραχέος ἀφθκεκρι-
 μένης ἀλλήλων· ἕκαστον δὲ τῶν ἐκπωμάτων
 3 ὁρδόν. δίκην ὀλκίδων ὅτι χαρίτως διεκπλεόονται· ὁρ-
 δον δὲ μηδικὸν φόλον ἐπεφέρετο πολλοί· καὶ ἡ
 4 ζίσια. ταῦτα ταῖς διπλοῦσας ἡμῶν φιάλας· σιτία.
 4 κυβερνώ-
 μαται.
 5 ταχυαυ-
 γήσασαί.
 Τοιγαροῦν αὐτοφυῶς ἡρεμσία καὶ ἀπαράχω-
 πνοῇ⁴ κυβερνώμαται, καθάπερ ἦεν· ταχυαυ-
 γήσασαί καὶ πυρρὰν ἰσαμύνει τῷ πνύματος,
 σιὸν τοῖς ἡδίσοις φόρτοις· εἰς τοὺς συμπότας δὲ δὲ
 παρὰ σμινύζοντο, ἡμῖν δὲ ἀποτύργων ἀναπαύ-
 ντες ἐκείνην παρὰ τῆς οὐδὲν κύλικα σίωπεπνομν,
 ἴσσοι ἴσσω κεκραμένη μετείως· ὁ γὰρ ἑμμέθως
 6 ποτύτω. οἰνοχόος, ὅξενπίτηδες⁶ ποσούτω θερμότερον τῷ
 δέοντος· ὅτι οἶνοι σιωπέμω γὰρ ὕδατι ἀφθπύρρ·
 ὅσον ἔμνην ὁ ψυχρότατος ὀλκός· ὅτι πελάζων
 αὐτὸ δὲ κρατὶν ὅτι ψύχει· ὅπως αὐτὸ μόνος γε
 τῆς ἀμέθους θερμότητος τὰ ψυχρὰ μείζονος δὲ
 σύμμετρον καταλήφειτο· καὶ ὅτι δὲ γέροντες
 ἡμῖν ἀμφὶ Διόνυσον τε καὶ Αφροδίτην ἢ⁷
 παρὰ δὲ παρὰ, οἷς ὅτι τῇ κύλικι σιωάροντες

ribus ligone inducebat aquam è longinquo
riuulo : immisit in eum canalem famu-
lus potionis eximia fialas , quæ secundo
fluctu non passim , sed singulæ ferrentur
breui inter se interuallo distinctæ : ita
singula pocula nauicularum admodum e-
leganter natantia rectum medicæ arbo-
ris gerebant folium ; erantque hæc vela
rectum cursum tenentibus fialis ; quæ
suoapte ingenio lenta ac tranquilla aura
gubernatæ , tanquam naues cito puppim
inflante vento cum dulcissimis oneribus
ad conuiuas appellebant recta ; trans-
eunt enim calices quisque apprehendens
manu ebibebamus , æqualiter omnes ac
modice mixtos . Nam de industria pru-
dens pincerna tanto calidius iusto vinum
feruenti lympa temperauerat ; quan-
tum frigidissimi tubuli rigor totum refri-
gerare posset poculum , ut nimio solum
calore per aquæ frigus imminuto , mane-
ret mixtum iusto temperamine . Ad hunc
nos modum circa Bacchum & Venerem
exercuimus , quos in pateram coactos

ἔτελζόμεθα. ἢ ὅ Λημώνη τοῖς δῶθεσιν οἷς λη-
 μάνα τιῶ κεφαλῶν ἐποίητο. καλὸς δὲ ὁ εἰ-
 91 φανος· καὶ δυνὸν ἐπιτρέψαι ταῖς ὥραις ῥᾶστα καὶ
 φαιδρότερον τοῖς λόγοις ἀποτελέσαι ὃ ἐρβυτος,
 ὅταν εἴη τῶν καλῶν. ἀπὶ τῆς τρίτης ὡς φιλότης
 ἐκείνη· ἐστὶ ὅ τῷ καλῷ Φυλλιάδιος ὃ χυρίον, ὃ
 1 δῦχαρι. πῖστον· δῦχαρυ Αἰθόκωμη· σῖνα πόλαβε τῇ
 2 σῖνα πό-
 λαυε. ποθουμένη μυρτάλη.

ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ Ἐπου τῷ γεωακῶν.

ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΠΟΛΥΤΑΙΝΩ.

Πίπας ὁ καλὸς ὁ ἀλωπεκῆται, ζῆτιως ἔφη
 1 πρὸς ἐμὲ, γρηγῶς ἀποβλέψας· ὁρᾷς ἐκεί-
 νῳ, ὃ φίλε, τιῶν ἐπιβάλλουσιν τιῶν χεῖρα
 3 παιδίσκη. 3 παιδίσκῳ, ὡς βυμῆκης, ὡς καλὴ καὶ λίαν
 διχρήμων· νῆ θεοὺς ἀγείρον ὃ γυνάμοι· οἷς ἀπαξ
 ἰδόντι καὶ τὰχος εἰκάσαι. δδῶρον πλησίον πρὸς
 μιζωμῶν καὶ πειρασόμεθα τῆς καλῆς. σῶ-
 φρονος, εἶπον, δοκεῖ μοι ὃ πρὸς ἡμα ὃ ἀλουργ-
 γὲς ἡμιφάειον· καὶ δέδοικα μὴ πρὸς πετῶς
 5 ἰσ. ἀφικνῶν· ἐλχέμεν· σκαπτῶμεν οὗν ἀκριβέστερον· οἶδα
 6 φρος· γὰρ ἡκιστα εἰς ὃ κινδυνεύειν 4 ἀφικνουμένους.

delibauimus. Limona interea caput floribus redimitum in prati speciem reddidit: corona- que ea pulchra sane. Sed dabūt nobis Horæ, quum tempus erit, facilius lucidiorē verbis reddere florum ruborem. Accede ergo & tu mi anime, ad istum locum: Phyllionis boni prædiū est; & tantum bonum frueri & tu Anthocome vna cum amica Myrtala.

Iuuenis mulierum ingenium digno-
fcens optime. IIII.

PHILOCHORVS POLYÆNO.

N*V*per elegans ille Hippias Alopecensis
toruum me respiciēs; Viden' tu, inquit,
illam, amice, quæ famulæ manum innititur?
quàm procera, quàm elegans, quàm decens
admodum. Festiua per deos mulier, quantū
ex primo adspectu statim coniungere est. Acce-
damus huc propius & formosam adtētemus.
At mihi, inquam ego, probæ habitus videtur
purpureum hoc amiculum; Vereorq. ne quid
adgrediamur temere. Videam' ergo exacti';
ego enim amo caute descendere in pericula.

ἐμειδίασεν ὀπιτίμητικόν ὁ Ἰππίας · καὶ τὴν
 1 ὀπιρράπι- δόξαν ἐπιτείνας, οἷος ἡν' ὀπιρράπιζεν μετ'
 ζειν. κόρησ· καὶ διεμέμφετο λέγων· ἀφύης εἰς τὴν
 Ἀπόλλωια, καὶ ὅλως ἀπαύδουτος ἀφροδίτης.
 σώφρων γὰρ τὴν δὲ τὴν ὥραι, καὶ ἀφ' ἡμέσε τῆς
 ἀγέας ὅτε δὴ ἔτω παρὰ κεκαλλωπισμένη
 τε καὶ ἰλαρὴ παρὰ τοῖς ἀπαρτυνῶντας. ὅθεν
 τῇ μύρων ὅσον ὅζει καὶ πόρρωθεν ὑπακοαίης;
 ὅθεν τῆς κτύπου τῇς δὴ ἡχων ψαλίων ἀκήκοας
 ἡδισον ὑποσφομένων, ὅσον ἀποτελεῖν εἰώθασιν
 αἱ γυναικες ἐξεπίτηδες δῦακομιζόμεναι τὴν
 δόξαν, καὶ ἀχροχερόζουσαι τὸν χάλπει, ἐρωπι-
 χοῖς τε συμβόλοις ἀφ' ἧτων τοῖς νέοις εἰς ἐαυ-
 τὰς · παροικαλούσαι ἀλλὰ καὶ ἐγράφω, ἐ-
 φη· ἡ δὲ καὶ αὐτὴν δῦτεγράφη· ὅτι τῇς οὐν ἡχων
 τεκμήριον τὸν λέοντα· ἰτέον οὖν ὅτι ὦ Φι-
 λόχορε, ὅτι ὅθεν ἡμᾶς βλάψῃ· ἐλπίδες
 2 ἡ ποταμῶν· χαλαί· πλὴν ἀντὶ δείξῃ, ὁ 2 τῇς ποταμῶν
 3 φανερόν, κατηγνύμενος ἔφη· τὸ δὲ παροικώμενος 3,
 φαιερῶς, εἰ γέλοι, ῥᾶστα γήροισ' αὖ· παροικα-
 4 παροικῶν, σαις οὖν καὶ 4 παροικίπον αὐτὴν, ἔδῃ παροικη-
 θείς, ἥρετο φάσκων· παρὰ τῆς σὺ κάλλους, ὦ γύ-
 ναι, ὀπιτρεπέεις ἡμῖν ὁμιλήσας παρὰ σὺ βραχία
 τῇ περπατήσει; ὅθεν δὲ, ὦν ἀγνοῖς, ἀφ' ἧς

Risit increpandum Hippias : extensaque
dextera, quasi alapam mihi impacturus,
simul iurgabundus : Tu vero, inquit, per
Apollinem indoctus prorsus atq. imperitus
es Veneris. proba quippe hac hora per me-
diam urbem istoc ornatu incederet, obuijsq.
hilaris. Num neque unguenta longè sen-
sisti, quæ redolet? nec sonum armillarum
benè sonantium audisti dulce motarum,
qualia solent mulieres de industria proten-
dentes manum, & summis digitis pren-
dentes sinum, atque his amatorijs indi-
cijs allectantes iuventutem, Sed & re-
spexi, inquit : respexit & illa ; leonem
ex unguibus agnosco. eundum ergo Philo-
chore ; nihil nobis noxæ dabit : quin spes
omnes bonæ ; ceterum res ipsa id docebit,
sicut aiebat qui in flumine olim tentabat
vadum. Sed quod querimus, si vis,
manifestum fiet cito. Itaque ille accedens,
& eam adlocutus, mutuoque adloquio di-
gnatus, rogare cœpit : testor formam tuam,
mulier, licet-ne paucis appellare super te fa-
mulam tuam? nos illi nihil eorum quæ nescis,

ξόμεθα τῇ παιδίσκη· ὅθεν αἰάογυρον αἰτή-
 σοντο ἀφροδίτης· χαίμεθα δὲ, ὅσον αὐτὴ δῶ
 ἔθελαις. ἐθελήσεις δὲ οἶδ' ὅτι τὰ μέτρια. ὅτινδ-
 ρ. σον ὧ χαλῇ, ὃ ποῦτον ἐλεῶ ὅτι πτήσιον· ἢ δὲ πλὴν
 σιώνδουσιν ἐνδοτέρω καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς
 ὅτι χαίτως ἐδήλου. καὶ ὃ κατεριωνύσατο πλὴν
 ὑποχρεοῖν· ἔση τε καὶ ἐρυθρίασι, καὶ ἀπέσει-
 λει ἐπαγωγῇ ἵνα καὶ γλυκίαι ἀφ' αὐτῶν, οἷα
 ἱ π. π. πέφυκαν ἀπαγράφειν ὅς ἀπέφθου χρεῖσι· ἢ ὅ-
 δε δὴ φησὶν Ἰππίας ὅτι γραφεῖς πρὸς με· ὅτε
 ἀφυσὶς ἐσὶ χαρὰ μὲν, οἷμα, τὸ ἔργον τῆς γυ-
 ναϊκῆς, ἀλλὰ καὶ πέπεικα παχύ, ὃ χροῖον μακρόν,
 ὃ λόγον πολλὴν ἀναλώσας. σὺ δὲ τῶντων ἀπει-
 ρος ἔτι· ἀλλ' ἔπου καὶ μὲν ἔστιν, καὶ σιωπῶ-
 λαυσον ἐρωτικῶν διδασκάλω· τὸτο γὰρ ὅ μύ-
 ρ. θημα τῷ ἐρωτικῷ, πρὶν οἱ ἵνα οὖν ποιῶται
 δεινότατον (εἰ).

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΑΙ-
 νοπορεπῶς ὅτι στυγνοὶσιν ἀπαγωγῆς.

ΑΛΚΙΦΡΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΩ.

Π Αιγύρεως ἐν παρθεσίᾳ παρδρημεῖ
 τελευμένης, καὶ δημοιοιῖας ἀφροδίτης,

dicemus, neque ullam gratis petemus gratiam. quin dabimus quantum voles ipsa; voles autem, novi, modica: annue, formosa. Illa assensionem interius oculis volentibus gratiose testata, non dissimulauit quin promitteret; stetitque & erubuit, pellacemque & suauem quendam fulgorem emisit, qualis ex obryso auro coruscare amat. Tum versus ad me Hippias; non male, opinor; inquit, conieci ingenium mulieris: quin & persuasi cito, non magna temporis, nec sermonis mora. At tu adhuc horum imperitus; sed sequere, ac disce, & cum amorum magistro fruiere una: nam in hac amandi arte confido me quemuis superare posse.

MVLIERIS DOLVS NOVA
arte maritum frustratæ. V.

ALCIPHRON LVCIANO.

FEstum publicum agebatur in suburbio, passimque epulae;

Χαείδνμος ἐπ' ὀωχίαι σινεκαλῆτο τοῖς φί-
 λους· εἴτα καὶ γαυὴ πὶς πῆλιν· οἷόματι γὰρ ὄ-
 διον δέομαι λέγει· ἡ δ' αὖτις ὁ Χαείδνμος (οἷ-
 ατα δεινέοι, ὡς ἐρατικός) ἐν ἀγορᾷ παροῦσ-
 σαι ἰδὼν ἀγκιστρῶν καὶ πέπεια πῶτρα γνῶσθαι
 τὰ δειπνῶ· πόρῳτων οἷον εἰς ταύτην ἀθροίζουμένων
 1 δαγτυμένων. τῶν δ' δαγτυμένων, ὁ χρυσοῦς ἐστὶ τῶν ῥηθῆ παρ-
 σούτιον πινὰ σινεπαγνῶμος, καὶ αὖτις δὴ συγ-
 κληκῶν ἡμῖν· ἐν ἐκείνῃ παροῦντα πόρῳθεν
 κατιδούσα, ὅξέως ὑπέδω· καὶ γὰρ τοῖς νοήματις,
 εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέδρα· καὶ κεῖσε μετα-
 πεμφαμένη Χαείδνμον ἀγοίας, ἔφη, μέγιστον
 κακὸν κατεργάσω· Οὗτος ὁ παρσούτης, ἀνὴρ
 ὅστις ἐμὸς, καὶ τίλιν ἐδῆτα, ἡ δ' ἐκδυσαμένη κα-
 τέλιπον ἔξω, ῥαδίως ἐπέγνω· καὶ ὑποψίας,
 ὡς εἰχὸς, γέγονε πλήρης· ὁμῶς δὲ ταύτην
 λαθρα καὶ βραχεία τῶν ὀφῶν ὀπιδώσης, αὐ-
 τὴν ἐξαπατήσω· καὶ τὸν νοῦν αὐτῆς κατ' ἐμοῦ
 διανοχλωῦται λογισμὸν, ἑτέρως πῶτρα γνῶ-
 σθαι· ταύτων οἷον ὀπιδωθέντων, ἀνέξουξεν οἰ-
 κάδω· καὶ τὸν σῶοικον ἔφη, ὅτι οἶδ' ὅπως
 ἐκφυγούσα· καὶ παρσλαβομένη φίλιν αὐ-
 τῆς ἐκ γὰρ τὸν οἶκον παρσλαβούσα, παρσδιέθηκεν, ὅ-
 πως ἀμφοτέρωθεν ἐκκολήσασθαι τὸν παρσούτιον·

¶ vocarat Charidemus amicos ad conuiuium : aderat & mulier quædam ; nomen nihil attinet dicere ; quam Charidemus ipse, (nosti amatorios iuuenis mores) obuiam in foro factam peruenatus, fecerat ut ad cœnam constitueret sibi. Postquam conuiuæ omnes conuenere, venit & aureus exhibitor, vetulum quendam ducens secum, vocatum & ipsum, ut nobiscum esset. Eum ubi accedentem eminus aduertit mulier, confestim elapsa, citius cogitato insinuauit se in proximum cœnaculū, eoque vocato Charidemo; nescis, inquit, quantum mali feceris: Vetulus iste vir meus est, vestemque quam ex humeris depositam reliqui foris, agnouit facile; quodque simile vero, suspicione mentem percussus est. Si tamen vestem illam, & pauculas è conuiuio partes clanculum ad me miseris, ludos faciam hominem, animumque eius sequiora de me agitantem alio auertam. His igitur acceptis, domum suam regressa nescio qua via præuertit virum; assumptaque amica è vicinia constituerunt simul, quî senem ambæ ductarent, dolis.

εἶτα ἦ καὶ δ' ὅς γ' ἔπος καὶ εἰς πεπῆδη καὶ ἔνδοι,
 98 καχεργῶς ἄμα καὶ πνέων θυμοῦ· τῆς τε γαμε-
 τῆς ὧδε, πλὴν ἀκόλαστον ἔβόα πλὴν ἐμὲν βύνλῳ,
 ἔποτε χαίρουσα καθυβρίσας, καὶ δι' ὧν ἐώρα-
 κεν ἰματίων ἀπῆλεγε πλὴν μισχίαι. καὶ ξίφος
 ἔδῃ μεμλυῶς ἐπέζητει· τότε δὲ λοιπὸν ἡ γαί-
 τω εἰς χειρὶ δ' ἔμφαινε. καὶ δέχου πλὴν ἐοδῶτα,
 φησὶν, ὦ φιλάττη· μερίστη οἶδα θιχάειν· πε-
 πλήρωκα πλὴν δ' ἄλγος· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μη-
 δὲν δ' ἄζονικόν· μετὰ λαβὴ δὲ καὶ σὺ τῆς πω-
 τε θύπτων ἡμῖν. τέττων ἔτω λεγόμενων, ὁ πρᾶχός
 ἐκείνος ἐνέφηγε θῶν, τὸν τε θυμὸν δ' ἐκρύβετο.
 καὶ μετὰ τῆς ὑπονοίας, εἰς πρᾶν πλὴν πω-
 ὄτητα στυδιέλυσε πλὴν ὀργῶν, ὡς τῶναιπὸν ἀ-
 πολογείσθαι τῇ γαμετῇ. ὦ γαῖα, συγίγνωσκε
 μοι, φησὶν· ἔξέστην ὁμολογῶ· ἀλλὰ τῆς σῆς εἴε-
 κα σωφροσυνῆς, θεός τις βύμδρῆς εἰς χροῖν πλὴν σω-
 100 τήρῃ φιλαιδεφῶς ἀπέταλκε τῶν πλὴν, καὶ
 ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰδραμύσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟ ΓΑΜΟΥ ΦΘΑΡΕΙΣΗΣ.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΦΟΡΙΩΝΙ.

Ille statim venit domum, irruitque clamans simul & furorem spirans, uxorisque incusans probrum. At meum, inquit, cubile non amplius secura polles. simul ex vestibulis quas viderat, arguebat stupri coniugem; iamque furens quærebat gladium; quum ecce in tempore apparens vicina, Tene tibi, inquit, amica, vestem tuam; gratiam tibi habeo maximam; exsolui preces; sed eas, per deos, non arrogantes. Verum sume & tu de his quæ adposita nobis. Hac ubi dixit, placati animi tetrici senis, detumuitque ira, & suspicium simul cum furore mutauit tanta mansuetudine, ut purgaret se ultro coniugi: parce inquit, mulier, extra me fui, fateor: sed aliquod numen pudicitiae tuæ propitium commodum hanc benignissime summisit communi bono, quæ nos ambo seruauit interuentu suo.

Puella ante nuptias vitata. VI.

HERMOCRATES EUPHORIONI.

1 ο, π.

Κορη τίς παρὲς τίω ἐαυτῆς ἔφη Ἐφόν.
εἰ μοι παρὲς ἐπομόσῃς, ἢ δ' αὖ εἴποι-

2 αβμ.

μι φυλάξῃν ἀπόρρητον, αὐτίκα τῷ τοι λέξω.
ὁμώμοκιν ἢ τίτθῃ. ἢ δὲ παῖς διθύς εἶρηκεν·
οὐκ ἐπὶ σοι κῆρθέος ἐγὼ, ὥς γε παρὲς σὲ τὰ-
ληγὲς εἰρήσθαι. διθύς ἂν ἀνακέχευγε ἡ γῆρας,
ἄμα τίω παρὰ αἰχιζομένη καὶ χετλιά-
ζουσα τὸ συμβαί. ἢ δὲ κόρη φησί· σίγα
παρὲς θεῶν, ὧ σωφρόνῃ· ἔχε ἡσυχῇ, μή τις
τῇ ἄδον ὠπαχυσῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον.
οἵ μοι· οὐκ ὀρθίως ὁμώμοχος μηδενὶ πᾶντά-
πασιν ὀξείπειν; τί οὖν φίλη σφόδρα καὶ
μεγάλως βοᾷς; ἢ τίω Ἀρτεμιν, ὧ μήτερ,
καὶ τοι παρὲς τῷ ἔρωτος φλεγμομένη δεινὰς ἐ-
σπούδακα σωφροσύνην, καὶ ὅσοι ἡδυάμην.

3 γήνε.

σμιχεῖ ὃ οἶα ὧ καὶ δίχα μοι; γεγονέναι τὰ τοῖ-
ματα. διελογίζομαι ὃ παρὲς ἐμγατίω· πει-
θαρχήσω τὰ ἔρωτι, ἀμύνησω τὰ πότῳ· ἀμ-
φότερά με κρατῇ· εἴτα πολὺ μάλλον ὅπῃ
θάπτεται παρὲς τὸν ἔρωτα κλίνω· ἡυξάνετο γὰρ
τῇ μνησῇ· καὶ ὥς Φυτὸν ἐπὶ τῇ γῇ, ἔτῳς
ἄδον τὴν ἐμῆς ὑπεφύετο ψυχῆς. ἔτῳς οὖν ἡ τ-
τήδην ὁμολογῶ τῆς ἀνικητῆς λαμπρόδος· ἔ-
φη τοίνυν ἡ παρυσύτις· χαλεπώτατον μέντοι

Puella quædam ad nutricem ; si das fidem , inquit , taciturnam quod dixerò , iam ego id aperiam tibi . Iuravit nutritrix . tum puella statim ; Verum ut fatear , inquit , non ego tibi virgo amplius . Clamare ocys vetula , simul laniare genas , & male factum queri . Sed puella , Tace per deos , inquit , Sophrona mater , ac quiesce , ne quis intus dicta nostra aucupetur arbiter . Hei mihi ! non modo iurasti nulli te omnimodis edicturam ? quid tu ergo , amica , clamorem concitatum tollis ? Dianam testor , mater ; quamvis amore ardens efflictim , volui continere , quantum in me fuit . Sed parum potui , diuersæque in animo mihi erant sententiæ . dicebam quippe mecum ; parebo amori , an spernam cupidinem ? Vtrumque plus poterat : sed tandem inclinaui ad amorem magis . augebat enim morâ , ac velut herens terra planta , succrescebat intus in anima mea . Ita victa sum , fateor , ab inuicta lampade . Ad hæc vetula , Grave malum narras , inquit ,
filia ;

1 ἴχθ. ¹ Δυσυχίμα τέκνοι, καὶ τίω ἐμὴν ἡχμῶας πολιὰς.
 πλὴν ἐπεὶ ὁ ποταμὸς ἐστὶν ὅς ἐστιν ἄλλως ¹ ἔχει, καὶ
 δούτερος ποταμὸς πέπαυσο τέτων, καὶ μηδὲ
 φραγτέρω ἔξαρμύτουμε. μὴ ποτὲ σε τῆς γα-
 γρὸς ὀλκυσμένης ἐστὶ πορσῆκον τι τὰς πορσῆμα-
 τι καὶ τὰς χερσίνω, ἐπαργῶς κατὰροήσωσι ὁ πολμη-
 γοὶ οἱ τεχνότες. ἀλλ' εἴθε σοὶ γάμον παχὺ, ὡρὶν
 2 κατὰ φω- 2 κατὰφορος γῆν, σιωεπινθύσοισιν οἱ θεοί. ἥδη
 3 πω- 3 πω-
 ὅτι τηλικαύτη γεγύηται. καὶ αὐτίκα χερσμάτων
 εἰς πορσῆκα τὰς σὺ διήλπι πατεῖ. τί φῆς, ὦ
 μήτερ; τί το δέδωκε μάλιστα πόρυτων. μηδὲν
 3 πω- 3 πω-
 δέεισης ὦ παῖ. ἐγώ σε ³ τίωικαὐτίω διδάξω,
 πῶς δὴ ἡ πορσὶ γάμου γεγυῖα γυνή, πρῶτος
 ἐπὶ δόξῃ τὰς νυμφίω.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΙΤΗΘΕΙΣ ΥΠΟ

χέρης ἢ αὐτῆς ἐδῆτα φυλάξαι μέγας δὴ
 ἀπλούσηται τῇ θαλάσῃ, καὶ αὐτίω
 ὁρᾶν μάλιστα γυμνωθεῖσθαι.

ΚΥΡΤΙΩΝ ΔΙΚΤΥΙ.

ΠΑΡΑ τίω ἀκτίω ἐσηκότι μοι καὶ πέτραις,
 καὶ τὰς αἰχίστραι πορσπεπηγόντα καλλι-
 σοι ἰχθυῶν δὴ ἀσπῶνι, τί καλὰ μου κυρτεμένα
 τὰς

filia ; dehonestasti canos meos . Verum ,
 quoniam factum fieri infectum non po-
 test , quod superest , abstine ab his , mo-
 neo , nec pecca denuo ; ne forte processu rei
 simul ac temporis ; tumescente utero gnâ-
 rum id totum fiat parentibus . Sed
 utinam tibi , priusquamprehendere ,
 dii celeres annuant nuptias . Et tu iam
 matura viro , breuique paratis nummis
 in dotem tuam opus erit patri . Quid
 ais , mater ? nihil est quod metuum magis .
 Noli vereri , filia ; tum ego te docebo ,
 quâ mulier ante nuptias adhuc sponso te
 probes virginem .

PISCATOR ROGATVS A
 virgine suam vestem uti seruet , dum
 abluitur mari , nudamque eam
 penitus videns . VII.

CYRTION DICTYI.

DVM ad litus in scopulo molior,
 herentemque hamo pulcherrimum
 piscem traho ; curuato pondere

τὰ βάρει, πρῶτ' ἄγε τίς δι' αὐτοῦ ποσὸς κέρη,
 κάλλος αὐτοφύες καὶ ὅμοιον αὐτομάτω φυτὰ
 φέρουσα. καὶ πρὸς ἐμμετὸν ἐφίω· ἑτέρω πολ-
 λῶ βελτίω τῆς πρῶτης ἐμπέπικται ἄγρια.
 Αὕτη, τίω ἐάθηται, φησὶ, πρὸς τῷ ἑνὶ Πο-
 σιδῶνι, φύλαγέ τίω ἐμὴν, ἄγρις δὲ τοῖς
 κύμασιν ἐμμετὴν ἀπολεύσω. ἡδὴ δὲ κηλῶς,
 καὶ σφόδρα χαίρων τίω αἴτησιν πρῶτον καὶ μέν-
 οῖα δὲ μὴν αὐτῷ καταγυμνωτῆσθαι ὁρᾷ.
 ὡς οὖν ἐξεδύσατο καὶ ἔνθα ἔχοντο¹ χιτῶνίσκοι,
 ὅλος ἐξέστη ἐκπλαγεὶς πρὸς τὴν λαμπαρ-
 τητῇ μὴν· ὁξέλαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε
 καὶ μὴ αἵνης κόμης λευκὸς μὲν πρᾶχλος, ξανθὸν
 δὲ πῦρεα· χρώματα λαμπαρὰ μὲν τῇ φύσει·
 ἀνθρῶτερα² τῇ πρὸς τὸ μὴ καὶ³ φοινικία.
 οὐτε δὲ εἰς πεπῆδηκεν εἶδον, καὶ παρεῖχετο
 τῇ θαλάττῃ· οὐ γὰρ ἀπάρχατο καὶ γαλιωαῖον
 τὸ κύμα· καὶ τὰ ἀφρῶ τῷ περὶ ῥέοντος κύ-
 ματος ἢ χροῖα τῷ σώματος λευκῶν ἵξασα
 περισσό· τὴν τοῦ ἔρωτος, εἰ μὴ πρὸς ἐν-
 χοι τεταλμῶς αὐτῷ, ὥθ' οὐκ ἀπὸ τίνα τῇ
 ἠθελῶν⁴ ἀφ' ἧς ἰσχυρῶς εἶχε
 τῇ θαλάττῃ λουτρῶν, εἶπε δὲ τὸ κόριν δούσ-
 χουσθαι τῇ κυμάτων ἰδῶν· ἔτω τῆς θαλάττης

1 χιτ.

2 δέ.

3 σιωοικία.

4 θρυλ.

calamo, ecce accedit decora Virgo, nativa
forma, similique arbori suo ingenio nata.
Tum ego mecum, alia incidit, inquam,
captura longe priori potior. Illa, per
tuum, inquit, Neptunum, serua mihi
vestem meam, dum me abluo fluctibus.
Ego serio letus, hilarisque annui roganti,
visurus quippe nudatam Virginem. Ergo
ubi interiorem tunicam exiit, obstupui
mirabundus membrorum elegantiam.
Elucebat enim ex densa nigraque coma
collum album, ac rubicunda gena; pulcri
uterque per se colores, sed splendorios
nigri vicinia. Inde saltu se in undas
dedit, & supernatauit mari; tranquilli
quippe & immoti silebant fluctus, spu-
mamque circumfluitantis æstus albicans
corporis æquabat color. Cupidines testor,
ni prius eam vidissem, credidissem vi-
dere me unam è famosis Nereisin. Sed
ubi satias eam cepit marina lotionis, di-
xisses visa exeunte è fluctibus virgine:
Ad hunc modum docere pingunt

τίω Αφροδίτῃν βίωρεπῶς παρὶ ἔσθμ γράφου-
 σι οἱ ζωγράφοι. αὐτίκα γυνὴ παροδραμῶν
 τοιμαίῃον ἐπέδιδου τῇ ποθομυῖν, παρῶ-
 λαζῶν ἅμα καὶ πειρώμῃος τῆς καλῆς. ἡ δὲ,
 (ὡ γὰρ ὡς ἔοικε σεμνὰ τε καὶ βλοσυρὰ) ἠρυ-
 θρίασε μετ' ὀργῆς· καὶ γέρονε ὅ παρῶσιν
 θυμομυῖν καλλίω· ὅ δὲ ὄμμα, καὶ παρ ἁ-
 γανακτούσης ἡδύ· ὡσπερ καὶ ὅ τῇ ἄετων πῦρ.
 φῶς μάλλον δὲ ἢ πῦρ. τὸν τε θηρατικὸν κα-
 πέαξε κάλαμιν, καὶ τοὺς ἰχθῦς παρῶρῃν τῇ
 θαλάσῃ. ἐγὼ δὲ ἀμήχανος πῦρετήκει· καὶ οὐκ
 ἐθηρασάμην θρίων, καὶ ὡς ὅκ ἦγεθυσαν,
 μειζόνως δακρύων.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ, ΙΠΠΕΩΣ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

1 ἰχέπωλος. 1 ΕΧΕΠΟΔΟΣ ΜΕΛΗΣΙΠΠΩ.

ΕΓΓΕ τῆς βίωρεπείας βαβῶν τῆς ἐλάσεως.
 ὡς ἀμφοπερὶ δέξιος ἔπος πέφυκεν ὁ ἰππο-
 τῆς καὶ κάλλει θῆρα τρέπει, καὶ ὑποφέρει τὰ
 πάχ. ὡς ἔοικε τῇτοι ὅκ ἐδάμνασιν ἔρως.
 ἄλλ' ἔστιν αὐτὸς παρῶρητος Αδωνις τῆς ἐλα-
 ραῖς. ταῦτα μου λέγοντος ὁ χρυσοῦς ἀκήχευ

Venerem emergentem se è mari. Ego tum accurrens ocyus vestem amata reddidi; simul accessi, formosamque adtrectare ausus sum. Illa (gravis enim erat & verenda, sicuti videbatur) succensens erubuit; fuitque decentior irata vultus; oculusque quamvis excandescens suavis; veluti siderum flamma; lumen immo, non flamma. tum piscatorium calamus fregit, remisitque mari pisces. Adstabam ego interea incertus consilij, & quos ceperam deflens, & quam non ceperam deplorans magis.

EQVISIO EQVITIS
amantis. VIII.

ECHEPOLVS MELESIPPO.

O Decentiam! ô equitandi peritiam!
quam dexteritate ancipiti felix eques
iste! & forma antistat, & velocitate
præcellit. Nunquam hunc, opinor, amor
domuit; sed Adonis ipse est, puellarum
desiderium. Audiſt hæc dicentem aureus

ἰπώδης, καὶ ἀλφειομεμφομένους ἔφη· ὁ δὲν παρὲς
 τὸν Διόνυσον, ὁ δὲ παρὲς ἐμὲ τῷ τοι οἰκίῳς εἰ-
 ρηχας τὸν λόγον. ἄριστα μόνος οἶδεν ἰππάζεσθαι
 πόθος· αὐτὸς ἐμὲ καὶ δι' ἐμοῦ τάχιστα τὸν ἵππων
 ἐλαύνει, καὶ τὸν θύοντα κεντερίζει δεινῶς ὁξύντε-
 ρον κατεπείγων. ὁπίσθους οὕτω ἵπποκόμε, τοῖς
 δρόμοις ἅμα τὲ ἄδων καὶ ἄσματοι ἐρωτικαῖς
 τὸν ἔρωτα θεραπείων. ἥδον παίειω τοιοῦδε παρὲς
 ἐκείνους αὐτοχέδον μύθους, ἐξ αὐτῶν πλεὺς παρ-
 φασιν εἰληφώς. ἐγὼ σε δέσποτα κατὰ γε πλεὺς
 ἐμὴν εἰκότως ἵπποδρομὴν ἐνόμιζον ἡδύθε-
 ρον βέλους. ἢ ὃ ποῦτον κάλλος ἔχων ἐραῶ, καὶ
 πλεὺς Αφροδίτῃ αἰδομένη οἱ ἔρωτες. ὅμως γε
 τῷ τοι μὴ σφρόδρα λυπεῖται· καὶ πλεὺς ἐαυτῇ
 ἔπρωσθαι ἐκείνοι μητέρα.

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΔΙ'

ἢ στυλοῖκου.

ὃ θεραπείων καὶ στυλοῖκων πρῶτον
 ἐφήφατο τῷ μοιχοῦ.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΕΙ.

Γυνή τις ἐν ἀγορᾷ παρῆστα, τὸν τε στυλοῖ-
 κον εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῇ οἰκίᾳ
 παρῆσχετο κυκλῶ. ὥς δὲ παρῶντα τὸν

eques, ac reprehendit dicens; Nihil hoc tū ad rem, neque conuenientem mihi sermonem exorsus. Vnus amor equitare optime nouit: is me, & per me velocissime equum agitat, currentemque acriter pungit urgens instantius. Perge ergo in hoc curriculo, equisio, canens simul & amatorijs canticis demulcens cupidinem. Ego igitur natum sub manum carmen occinui, caussam ab ipso sumens; Ego te domine conuenienter ministerio meo credebam liberum à vulnere: sed si cum hac forma amas, Venerem testor, iniurijs sunt Cupidines. nec tu ideo tamen grauius succenseas; & illi sauciauerunt matrem suam.

MVLIERIS DOLVS AD-
trectando mœcho coram viro
& famulis. IX.

STESICHORVS ERATOSTHENI.

MVlier incedens in foro coniugem habebat ad latus, stipabaturq. undiq. secus famulorum globo. Sed vt procedentem

ἑαυτῆς εἶδε μισχόν, ἄφνω βυλβύεται δαγμοῖς
 ἅμα τῇ θείᾳ. ὅπως δὲ δὴ παρῶπως ἀΨηται τῷ
 ποθοῦ μὲν, καὶ τι τυχόν καὶ λαλοῦντος ἀκού-
 ση. αὐτὴ μὲν οὖν ὥλιστα, ὡς ἐδόκει, καὶ πέπλω-
 κεν ὅτι γόνυ· ὃ δὲ μισχὸς συμπεράτην ὥσπερ
 ἀπὸ σῆν θήματος τῇ γυνάμῃ τῆς γυναικὸς, ὁρ-
 γὰ πλὴν χεῖρα καὶ διαίτησι πεπλωκῆας λαβο-
 μῆνος τῆς δόξιας· καὶ τοῖς ἐκείνης δακτύλοις
 τοῖς ἑαυτῷ πεπλέξας. καὶ ὡς οἶμαι, παρὸς
 τῷ ἔρωτος ὑπέτρεμν ἀμφοτέραι αἱ χεῖρες. ὃ μὲν
 μισχὸς τῆς πεπλασμένης αὐτὴν παρὰ μισχού-
 μῆνος συμφορὰς εἶπεν ἅττα δῆπου καὶ ἔφη. ἡ δὲ
 ὥσπερ ἄγρυπσα, ¹ λαθραίῳ τόματι παρῶσα γὰρ
 πλὴν χεῖρα· καὶ τοῖς ἑαυτῆς πεφιλήκει δακτύ-
 λοις, ὧν ἐκείνος παρῶσῃ φάτο· ἔτι δὲ καὶ τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἔρωτικῶς ὑπέθηκε τῇ τοῖς, δάκρυον
 ὑποκρίσεως ἀπομαθημένη τῇ μὲν πλὴν παρὸς
 αὐτῆς ὑποθλιβομένην βλεφάρων.

¹ λαθραίως.

² ἴσ. ἡ. ΩΣ ΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛῃ² ΤΟ ΚΑΤΑ
 Αχόντιον καὶ Κυδίπωλον ἐρώτων διήγημα.

ΕΡΑΤΟΚΛΕΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΔΙ.

Α Κόντιος τῷ Κυδίπωλῳ καλὸς νεανίας κα-
 λῶν ἔγημε κόριν. ὃ γὰρ παλαιὸς λόγος

adulterum suum vidit, è re nata consilium
 ocyus inijt, quî decenter amasium attin-
 geret, & fortean audiret loquentem.
 Ergo illa labfam se simulans cecidit in
 genu; mæchusque velut de compecto mu-
 lieris consilium adiuuans extensa manu
 labfam erexit adprehensa dextera, suosq.
 digitos illius digitis implicuit. tremuere,
 opinor, præ amore vtræque manus. tum
 adulter simulatum casum consolabundus
 quædam insusurrauit: illa dolorem fingens
 clandestinò manum admouit ori, basiauit-
 que tactos amanti digitos. quin & eos
 amatoric oculis imposuit, simulatas lacry-
 mas è contritis frustra palpebris extersura.

RELATIO VELVT IN
 epistola amorum Acontij &
 Cydippæ. X.

ERATOCLEA DIONYSIDI.

AContius Cydippen bellus iuuenis bellā
 virginē duxit domū. recte est enim in

οὐ ἔχῃ. ὥς ὁμοῖον ὁμοίῃ καὶ θεῖον αἰεὶ παρ-
 ατελάζῃ. τὴν μὲν, ἅπασιν τοῖς ἐαυτῆς φιλο-
 τήμοις κεκόσμηκεν Αφροδίτη, μίσθ τῷ κε-
 κοῦ Φόσα μύθη. καὶ τῷ τὸν παρὲς τὴν πρῶτον
 εἶχεν ἔξ ἀρέτων ἡ θεός. καὶ τοῖς ὁμμασι χάριτες ἔ-
 τρεψεν καὶ Ἡοίοδοι, ἀλλὰ δεκάδων παρὲς χο-
 ροῖς δεκάς. ὅν δὲ νέον ἐκκόσμου ὀφθαλμοί.
 Παιδοὶ μὲν ὥς καλοί. Φοβεροὶ δὲ, ὥς σώ-
 φρονες. καὶ φύσεως ἔρδης δυνάμεις, ὅπι τρέχει
 ταῖς παρειῇς. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τῷ κάλλει
 εἰς διδασκάλου παροῖόντα παρὲς σέθεν συ-
 νωθῶντες ἀλλήλους. καὶ ὡς ὁρᾷν παρὲς τῶ-
 νων πληθούσας μὲν ἀγροάς. φεινοχωρομύθας ὅ-
 1 πολλοί. λαύρας. καὶ 1 πολὺ γὰρ ἀφ' ἧς τῷ τοῦ λίαν ἐρω-
 τικὸν τοῖς ἴχνεσι τῷ μεираκίς τοῖς ἐαυτῆς ἐφάρ-
 μοζον πόδας. ἔπος ἡρώδη Κυδίππης. ἔδῃ γὰρ
 2 πειρα- δὲν καλὸν πρὸς τοὺς τε τοξόχους τὰ κάλλει, μᾶς
 δυνάμει. ἀκίδος ἐρώτων. πειραδυνάμει ποτέ. καὶ γὰρ σα-
 φῶς, οἷα πεπότησιν οἱ δὲ αὐτοὶ τραυματῆται. ὅθεν
 ὁ ἔρω, ἔμμελως ἐρέτεινε ἢ ἰδρυαί. ὅτε καὶ περ πρὸς
 πέφυκεν ἡ τοξεία. ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος παρὲς ἐλ-
 κύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διέφικε ὁ βέλος.
 Τοιγαροῦν δυνάμεις ὡς κάλλιστοι παμδίον Ἀχαιῆς,
 δυοῖν θάτερον ἢ γάμον ἢ θάνατον διχογίγναι βληθεῖς

veteri dicto, similem simili diuinitus semper
adgregari. Nam illam omnibus suis honori-
bus honestauit Venus, solam sibi zonam re-
seruās, quam præ mortali præcipuam habe-
ret Dea: tum oculos eius non trina secundū
Hesiodum, sed decies dena pererrāt Gratia.
Iuuenem contra decorant oculi, lucidi quidē
ut pulcri; verendi tamen ut casti, natiuusq.
ac florus rubor conlustrat genas. Itaque for-
marum spectatores ad ludi magistrum itan-
tem trudentes se inuicem intuebātur. Vide-
res eorum turba plenū forum; angustas vias:
quin & multi amabili hac specie lactati se-
ctabātur pueri vestigia. Talis Acontius Cy-
dippē amare cœpit; oportebat enim formosū
tot sauciatis forma sua mortalib⁹, sentire &
ipsum semel unam puncturam Cupidinum,
ut sciret expertus qualia passi forēt quos ipse
sauciauerat. Itaque Amor non laxius neruū
intendit, unde iucundum vulnus, sed arcu
quantū potuit adducto iaculū emisit vi ma-
xima. Quippe tu statim Acōti lepidū caput,
ubi saucius factus es, alterutrum apud teip-
sum constituisti, aut mortem, aut nubtias.

πλὴν αὖτις ὁ πρῶτος αἰετὶς πρὸς δόξους μη-
 χράς Διὰ πλέκων, ὑπέθετό σοι χρηνοτάτῳ
 βαλὼν, τάχα που ὁ σὸν αἰδύμῳος κάλλος. αὐ-
 τίκα γυνὴ καὶ ὁ δῶτε μίσιον, ὡς ἐθέλω παρ-
 καθῆναι πλὴν κόρῳ, τῷ κήπου τῆς ΑΦρο-
 δίτης κυδώνιον ἐκλεξάμενος μῆλον, ἀπάτης
 αὐτῇ περὶ γεγραμμένης λόγον καὶ λάθρα διεκ-
 λισας παρ' ἑνὶ τῆς θεραπείης ποδῶν. ἡ δὲ ὁ
 μέγας καὶ πλὴν χρυσῶν κατὰ πλάγιστα, ἀνὴρ-
 πασι ἅμα Διὰ πορῶσα, τίς ἄρα τῷ τοῦ πρῶ-
 τῶν μετέωρος ἀπέβαλε τῷ παρὰ κελύξ; ἄρα
 φησὶν ἱερὸν πέφυκας ὃ μῆλον; ἵνα δέ σοι πέ-
 ρειξ ἔλκετα καὶ γράμματα; καὶ τί σημαίνειν
 ἐθέλεις; δέχου μῆλον ὃ κεκλήμεν, οἷον ὃ τε-
 γάμεν παρ' ἑτέρου ὡς ὑπὸ μέγας, ὡς πυρρῶ-
 πον, ὡς ἐρύθημα φέρον τῷ ὀδῶν. οὖν γε τῆς
 διωδίας ὅσοι καὶ πόρρωθεν διφραίνῃ πλὴν αἰσθη-
 σιν. λέγε μοι φιλτάτη, τί ὁ περὶ γράμμα τῷ-
 το; Ἡ δὲ κέρη χρυσαμένη, ὅπως ὁμμασι
 περὶ γέσσα πλὴν γραφῶν, διενέμωσκεν ἔχουσαν
 ὠδὴ. Μα' πλὴν Ἀρτεμιν Ἀκοιτίω γαμῶμεν.
 ἐπὶ διερχομένη ὅν ὄρκεν, εἰ καὶ αἰχρυσίον τε
 καὶ ἰόθον, ὅν ἐρωτικὸν λόγον ἀπερρίψαν αἰδου-

Ceterum idem ille qui te vulnerauerat, consuetus miras quasdam semper machinas neectere, nouum tibi consilium iniecit, tuam fortean formam reueritus. Ita, simul in Dianę sedentem puellam vidisti, decerptū in horto Veneris malum Cydonium fallaci circum inscriptione literatum prouoluisti clanculum ante famulę pedes; quod illa statim & molem & colorem pomi mirata, rapuit, dubitabunda simul cuinam id ē virginibus aliud agenti excidisset ē sinu. Num tu potius, inquit, sacrum es malum? quę tibi autem insculptę circum literę, quidve sibi volunt? Tene pomum domina, quale non vidi ego antehac: quam supra modum magnum: quā rutilum: quam rosas rubore referens. Eugene suauem odorem; quamque id nares etiam à longe permulcet. Dic mihi, carissima, quid sibi vult inscriptio hac? Tum puella suscepit malum, oculis percurrit scriptionem, perlegit titulum in hac verba conceptum, Per Dianam nubam Acontio. Adhuc iusiurandum, quauis & iniuitum, nec legitimum, proferebat, quū amatorium sermonē verecundata

μύη· καὶ ἡ μίφωτον καταλέλοιπε λέξιν ἣ ἐπ' ἐχά-
 τω κειμένην· ἄτε δ' ἄμνημονόβυστον γάμοι· ὃν
 ἱ γονεῖς· σεμνὴν περ ἦενος καὶ ἐτέρου· λέγειτο, ἡρυθρίασε·
 καὶ τοῦτον ἔξεφοιήθη ὃ παρ' ὧσιν ὡς δοκεῖν ὅτι
 τῇ περὶ φῶν ἐνδον εἶχε τίνα ἐσθλὴν λαμβάνει, καὶ ὃ
 ἐρύθημα τὸ μὴ δὲν τῇ χιτῶν αὐτῇ διαφέρει.
 εἶπεν ἡ παῖς· ἀκήκοεν Ἀρτεμις· καὶ περ ἦενος ὅ-
 σα θεὸς Ἀκόντιε συνεβάλετό σοι τῷ γάμῳ. τέως
 οὔτω ὅν διίλαμον, ἀλλ' ὅτε θαλάττης τεικυμίας.
 ὅτε πόθου χερυφάμηνον σάλον δι' ὡρὲς ἀφηνεί-
 οισι· δάκρυα μόνον, ὅχ' ὕπνον αἱ νύκτες ἐπῆρ-
 τας μισρακίῳ· κλαίει γὰρ αἰδοῦμενος ἢ ἡμέρας,
 ὃ δάκρυον ἐταμιεύετο παῖς νυξί. ἐκτακίς δὲ τὰ
 μύη καὶ δυσθυμίας μαρμαρόμενος τὴν χροιά,
 καὶ ὃ βλέμμα δὴνως ὠρακίαν ἐδεδίδε τὰ τε-
 κόντι φαιεύσας· καὶ ἦς ἀγρὸν ὅτι πάσῃ παρ-
 φάσῃ ὃ πατέρω φεύγων ἐφοίτα δ' ὅπως οἱ χερ-
 σότεροι τῇ ἡλικιωτῶν, λαέρτιον αὐτῷ ἐπαινό-
 μαζον, γηποῖον ὃ νεανίσχον οἰόμενοι γεροντίαι.
 ἀλλ' Ἀκοντίῳ οὐκ ἀμπελώτος ἔμνηεν, ὅσκα-
 πτόμης· μόνον ὃ φηγεῖς ἔπος καὶ δὴ μένος ἢ πλε-
 λέας ὠμίλῃ τοιάδε· εἴτε ὦ δένδρα καὶ νοῦς ὅμιν γέ-
 νοιτο καὶ φωνή· ὅπως δ' αὖ εἶπητε μόνον Κυδίππῳ κα-
 λῇ· ἡ γαῖα τ' αὖ καὶ τ' φλοῖαν ἐλκεκαλαμμένα

proiecit, dimidiatamq. reliquit vocem vltimam; quippe in qua nubtiarū mentio, quas etiam alijs loquentibus erubescunt honestæ virgines. Denique ita vultum erubuit, vt rosarium quoddam pratum habere videretur intra genas: nihiloque is rubor cedebat eius labijs. Ergo puella elocuta est, Diana audijs, deaq. virgo coniuravit Aconti in tuas nubtias. Miser ille interea; sed neq. decumani fluctus, nec Cupidinis sublimem æstum verbis exsequi promptum. lacrymas solas nō somnum noctes adferebant iuueni: nam prudens flere de die, reservabat noctibus fletus; simul tabescens membra, coloremq. desperatione marcescens, & visum admodū pallid⁹, patris conspectū verebatur; itabatq. in agrū quouis pretextu patrem fugiēs; vnde Laërtes vocabatur ab aequalium elegantiusculis, agricolam eum factum credentib⁹. Sed Acōtio non vineta curæ, nō ligo. solum fagos aut pinus, sub quibus desidebat adlocutus: Vtinam, inquebat, & mens vobis, arbores, & vox esset, vt hoc vnum dictitaretis, Cydippe pulchra; vel saltem corticibus inscribas ferre-

- Φέροιτε γράμματα, ὅσα πλὴν Κυδίπωιν
 ἐπωνομάζῃ καλῶ. Κυδίπων καλῶ σε καὶ
 βύορκον ὁμοίως παρσίπωταχόν. μηδὲ Ἀρτεμις
 ὅτι σοὶ ποιναῖον βέλος ἀφ᾽ ἧ καὶ ἀνέλη· μὴδὲ
 δὲ τὸ πᾶμα παρσκειμένον τῇ Φαρέτῃ. ὦ
 δυσυχὴς ἐγώ. τί δέ σοι τῷτον ἐπῆγον ἐν φόβον;
 ὁπότε καὶ φασι πλὴν θεὸν ὅτι πάσαις μὲν ἀμύρ-
 τάσι κινεῖσθαι δυνάει· μέλιστα δὲ τοὺς ἀμε-
 λωῶτας τῶν ὀρκων πικρότερον πῆμωρθεῖναι.
 εἴθε μὲν οὖν ὡς ὅπως καὶ καλῶν βύορκος εἴης·
 εἴθε γὰρ. ἢ δὲ ἀποβάη ὅπως μηδὲ λέγειν κα-
 λόν, ἢ Ἀρτεμις¹ ἔσται σοὶ παρσκειν παρσκειν.
 ὅς σε γὰρ ἀλλὰ τὸν δόντα τῆς ὀπιτορχίας πλὴν παρ-
 φασιν καταστῆναι· μαθήσομαι μόνον ὡς μεμέ-
 ληκας τῶν γραμμάτων, καὶ τῷ θεῷ παρσκειν
 πλὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀπαλλάττων ὅπως ἡτοῖον αἵ-
 ματος ἀφ᾽ ἐδῆσεν τῷ ἡμετέρῳ, ἢ εἴπως ὕδατος εἰ-
 κῇ χρομένον. ἀλλὰ ὦ φίλτατα δειδρα, τῶν ἡδυ-
 φώνων ὀρνίθων οἱ θεῶν, ἄρα καὶ ἐν ὑμῖν ἔστι
 ὅπως ὁ ἔρως, ὅς πίτυος τυχόν ἡγάθη κυπά-
 ρειτος, ἢ ἄλλο φυτὸν ἐτέρου φυτῷ; καὶ² δία,
 ὅπως οἶμαι· ὅς γὰρ ἐφυλλοφόρετε, καὶ τοὺς κλάδους
 ἀπλῶς ὁ πόθος κόμης ὑμῶν καὶ ἀγλαίας ἐ-
 ψίλου· ἀλλὰ καὶ μέγρι στελέχους τε καὶ ῥιζῶν
 ὡπο-

1 ἔστω.

2 ἡ παρ.

3 δία.

ferretis hoc ipsum testantes literas. Liceat
mihi propedeim Cydippe, formosam te &
iurandi religiosam dicere: neque te Diana
sagitta ultrice tollat: quin tectam operculo
teneat faretram. Sed ô miserum me! quid
ego te hunc adegi metum? nam aiunt,
ceteris quidem peccatis succensere grauer
deam; sed præ alijs in iurisiurandi ne-
glecti reos vindicare seuerius. Utinam ergo,
sicuti optabam modo, iurandum serues;
utinam. sin contra eueniat, quod nec fas
dictu, sit tibi Diana virgo propitia. non
enim tu, sed qui periurio causam dedit,
dignus vindicta. Sentiam solum curæ tibi
fuisse eas literas; tum ego animam amittens
tuo fulmine, non magis parcam sanguini
meo, quam effusa temere lymphæ. Sed ô
carissimæ plantæ, suauisonarum auium se-
des, numnam est & in vobis hic amor?
pinumque forte cupressus, aliâve arbor
aliam deperit? Non per Iouem credo: non
enim amitteretis folia; nec solum circum
ramos amor coma simul vos & decore spo-
liarét, sed usque ad truncum & radices

ὡπνοσήσας τὰ πυροῦ διῆκνῃτο. τοιαῦτα μὲν Α-
 κόντιος ὁ παῖδ' ἰὸν διχέγετο πρὸς τὰ σώματα
 μαρμαίονος καὶ τῆ νοῦ. τῇ δὲ Κυδίπῳ πρὸς
 ἑτέρῳ ἤνπερίζετο γάμος. καὶ πρὸς τὴν πατέρα
 τὴν ὑμῶν ἡδὸν αἱ μοισικώτεροι τῶν πρὸ γένων
 καὶ μελιχίφωνοι, τῷ δὲ Σαπφοῦς ὁ ἡδιστοῦ
 φθέρμα. ἄλλ' ἀφ' ὧν νεόσκειν ἡ παῖς. καὶ πρὸς
 ἑκφορὰν ἀντὶ τῆς ὑμῶν γαμίας οἱ τεχνῆτες ἐώρων.
 εἶτα πρὸς ἀδελφῶς ἐπέσφηλε, καὶ δούτερον ὁ γά-
 μος ἐκσμήτο. καὶ ὡς περ ἀπὸ σὺν θήματος
 τῆς ψυχῆς, ἀδελφῆς ἐνόσθ. τίλοι οὐκ ὡς ταῦτα συμ-
 βέβηκε τῇ παιδί. ὁ δὲ πατήρ τετάρτην ἐκ ἀνέ-
 μινε νόστον. ἄλλ' ἐπύθετο τῷ πυλῆ, τῆς ἀρετῆς
 τὴν γάμον ἐμποδίζῃ τῇ κόρῃ. ὁ δὲ Ἀπόλλων πρὸς
 ταῖς σαφῶς ὅν πατέρων διδάσκει. ὅν νεόν, ὁ μὴ-
 λον, τὸ ὄρκο, ὅς τῃ Ἀρτέμιδος ὅν θυμόν. καὶ πα-
 ραγῆς γὰρ ὅν ὄρκο ἀποφύγει τὴν κόριν. ἀλλ' ὡς
 τέ φησι Κυδίπῳ Ἀχοντίῳ σιωπῶν, ὁ μό-
 λυδον ἀνὸς ἐπιμίζας ὄργυρον. ἄλλ' ἐκαστέ-
 ρωθεν ὁ γάμος ἔσται χερσὶν. ταῦτα μὲν ἔχρησεν
 ὁ μαρτυρῶς θεός. ὁ δὲ ὄρκος ἅμα τὰς χερσὶν συ-
 νεπληροῦτο τοῖς γάμοις. αἱ δὲ τῇ παιδὸς ἡλικιότι-
 δες, ἐνεργὸν ὁ ὑμῶν ἡδὸν, ἐκ ἀνὰ βαλλόμενον ἔτι,
 ὅς δὲ δὲ καὶ πτόμενον νόστον. καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέ-

Ἰνυμφαγ-
 γίας.

2 ἀνέσφηλε.

3 τῆς.

4 ἡλικιότι-
 δες.

penetraret eius lāpada. Talia fabatur mentē
 simul & corpus marcidus adolescens Acōti⁹.
 At Cydippē cū altero parabātur nuptiā; iā-
 que ante thalami fores vocis dulcedine, can-
 tusq. peritia potiores virginū hymenaeū occi-
 nebāt, dulcissimū illud Sapphūs canticū. Sed
 sponsa deimprouiso cæpit egrotare; ac iā pro
 nuptiali funebrē pompā spectabāt parentes.
 Cōualuit tamē insperato, thalamusq. iterū
 adornari cæpit; sed veluti de cōpactō ludēte
 fortuna, decubuit rursus; tertiū que eadē hæc
 oīa cuenēre. Tū pater nō exspectata quarta
 ægritudine, misit scitatū Pythiū, quis deūm
 impediret nuptias filię. Cui Phæbus rē omnē
 disertim aperuit; adolescentē, pomū, iurādū,
 irā Dianæ; monuitq. ut quāprimū liberaret
 puellę fidē: alioquin & quū Cydippē Acōtio
 iugabis, nō miscebis plumbū argēto, sed facies
 aureas vtrinq. nuptias. Hæc fuit diuini nu-
 minis dictio, quā simul & iuramentū imple-
 uere celebratis nuptijs. At Virginis æquales
 perfectum tum demum hymenæum cecinē-
 re, non dilatum amplius, nec interruptum
 accedente morbo. spectabatque chori ma-

- 1 σαι. ἔλεπε τ' ἐπάδουσαμ· καὶ εἰς τὸ μῆκος ἰχθυῶς ἐρε-
 βίβαζε ἡ χερσιομοῦσα τ' ἔθποι. ἔτερος δ' ἡ τοῖς ἀ-
 σμασι ἐπεκρότει, καὶ ἡ δόξα τοῖς δακτύλοις ὑ-
 πεσαλμένοις, ἀποκειμένῳ τ' ἄριστερα ἔπλητ-
 τει εἰς τὸν κοῖλον· ἢ ὥσιν αἱ χεῖρες δι' ὦανοι συμ-
 πλητήομαι ἔθποι κυμβάλοι. ἀπὸ μὲν δὲ οὖν
 ὁμῶς βραδυῶν ἐδόκει τὰς Ἀκοντίων· καὶ ἔτε ἡμέ-
 ραι ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέρα ἐωραχέναι, ἔ-
 τε ὑκτα βραχυτέρα τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Α-
 2 Μίδου. κόντιος ὅτε δὴ ἡλλάξατο τὸν ἑ Μήδου χρυσὸν,
 ὅθεν τὸν πῦρτα πλῆτοι ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ·
 καὶ σύμφηφοι πῦρτες ἐμοί, ὅσοι μὴ καθαπάξ
 3 ἀπικός. τῷ ἐρωτικῷ ἀμαθείς· τ' γὰρ ἀνέρεσον, ὅτε ἃ-
 4 ὁ. πειχθὸν ἀντίδοξον εἶ). ὥς δὲ οὖν τῇ πρῆνῳ
 5 πόρ. βραχία νυκτομαχήσας ἐρωτήκως, ἵ τὸ τε λοιπὸν
 ἔρῳ αἶψα ἀπέλαυνε ἡδονῶν. Ἐκαὶ δ' ἔχ' δώμα-
 τα δαΐδες ἐκ λιβατωτῶ συλκίονα· ὥς ἃμα
 χείρας καὶ θυμῷ αἰσθῆναι, ὅτε πρῆνῳ τὸ φῶς μετ'
 βύωδίας· πάλαι τοῖνυν αἱ πρῆνῳ στωαριθμο-
 μένης αὐταῖς τῆς Κυδίπωνος, ἐπλεοιέκτω σφό-
 δρα τῷ γυναικῷ, τὸν κορυφαῖα φέρουσα τῆς
 βύωρεπείας· νυκτὶ δὲ τῆς νύμφης ἐν γυναιξὶ παλ-
 ιομένης, μειονεκτέουσιν αἱ κόραι· τοσοῦτοι ἡ φύσις
 ἀπὸρταχὺς τὸ λαμπρὸν αὐτῆς ἐκορυφώσατο

gistra canticum incinentem, & saltatricis in modum ad versus cantici gressum accommodabat. Alius ad cantiones increpabat, dexteraque diductis digitis subiectæ lævæ palmam feriebat, ut sonora manus inuicem ferirent cymbalorum in modum. Omnia tamen morari videbantur Acontio: neque diem illa longiorem vidisse se, nec breuiorem illa noctem censuit. Non mutasset Acontius Midæ auro, nec puellæ contra æstimasset omnes diuitias. Adsentientur omnes mihi, nisi siqui prorsus imperiti Cupidinum; tales quippe non mirum sentire contra. Ita conser-to breui cum virgine nocturno praelio pacata deinceps præcerpsit gaudia. Ardere interea in ædibus tædæ ture accensa, ut simul & arderent & suffirent ades, lumenque cum odore suavi præberent. Itaque virgines quæ prius censita inter ipsas Cydippe antistabant, longe mulieribus formæ summam laudem commeritæ, nunc addita mulieribus sponsa vincuntur longe: tantum formam eius utrobique natura

κάλλος· ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ἢ πόα τὰ χρυ-
σῷ μείρακι στυγέπειτο παροφθαλμῶς. ἀμφω δὲ
λαμπρεῖς ὄμμασιν, οἷς ἀγέρες ἀνταυγυῖτες
ἀλλήλοισι φαεινότερον τῆς ἀλλήλου ἀπέλαυνον
ἀγλαίας.

ΓΥΝΗ ΠΟΘΟΥΣΑ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ,
πῶς θάπτεται τῇ δούλης εἰ καλὸς ὁ ποθούμενος.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΕΥΑΓΟΡΑ.

ΠΑΙΔΙΣΚΗΝ ἑαυτῆς ὥδε πᾶς ἤρετό τις γυνή.
πρὸς τῷ χερσίων, ὅποιον δικῶ σοι νεαί-
σκει ποτεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλὸν ἀλλ' ἐρώσα
τοχόν, σφάλλομαι περὶ τῇ κρίσιν τῷ ποθουμένῳ·
καὶ ἔρω τι πλατύνω τῷ ὄψιν. λέγε δὴ μοι καὶ κεῖ-
νο, τί φασιν αἱ καθοραῖσαι τῷ πεν γυναικες; πότε-
ρον αὖτε ἐπαμύξει τῷ κάλλει; ἢ φέρεται ἀπο-
στροφῶσαι πῶς θέαι; ἢ δὲ μακροπρόθευσα πρὸς
πῶς κεκτημένῳ φησὶ· τῇ Ἄρτεμιν ἐγὼ πολ-
λῶν ἀκήχεα γυναικῶν αὐτήκεος γινόμενη πλη-
σίον ὅτι φηγεγυόμενων πιαδὲ τὰς ἰδέω· ἰδὼν μείρα-
κιον ὁπάρεπες· ἰδὼν κάλλος ἀπηκριβωμένοι τῇ
φύσει. τοῖς τοῖς ἐδὲ πλάττειται τοῖς ἐρεσας μάλλον
ἢ καὶ Ἀλκιβιάδου μορφῇ· κάλλος γὰρ καλὸν τῇ

extulit. Quæ veluti chrysopolis herba aureo
iuueni natiue adiuncta heret; & splendidis
oculis stellarum ad modum inuicem recipro-
co lumine coruscantes mutuas splendidius
fruuntur delicias.

Mulier adolefcētem amans ab ancilla
exquirat, num is pulcher. XI.

PHILOSTRATVS EVAGORÆ.

Mulier quædam ancillā suam compella-
uit his verbis: dic mihi, per Gratias,
qualis tibi videtur quē ego depereo iuuenis?
nam is mihi pulcher videtur; sed forte amore
percita de amato nō recte iudico; forte amor
visum meū frustratur. Dic mihi & hoc, quid
de eo dicant ceteræ ubi viderūt mulieres. nū
formam eius laudant? an auersæ despiciunt?
Illa dominā lenonia arte illiciens, Dianā te-
stor, inquit, ego his aurib⁹ multas audiui pro-
xime adolefcēti insusurrātes; Vide formosū
iuuenem: vide formā adamussimā à natura
exactā. Ad hāc faciē debuere fingi Hermæ,
nō ad Alcibiadis vultū. O formosam formā

1. μέγα φοιῶνταί φιλας ὥρας. χαρίζεσθ' ὁ νεανίας ὅππ' ἀλλήλ' με-
 γαφρόνων· ὃ μὲν τοι ἔς ἡδονήφαιδαν, ἀλλ' ἔς τ'
 αἰεθρὸν καὶ μεγαλοφρενέας. ἰχθυὸν πρὸς ἔρωτα
 2. ὁπίσσωποι. καὶ μῶνον δ' ἐπήγρυσπον τῷ νεανίσκῳ. ἰχθυὴν
 δὲ καὶ ἡ κόμη· καλὴ μὲν καὶ ἑαυτὴν ἴσα, ἔτι
 δὲ * καλλίῳ περικειμένη μὲν τῷ μοτῶπῳ· συλ-
 καπῖσα δ' ἡ τῇ ἰσχύϊ πρὸς τοῦτο. ὃ δ' ἡ χλασι-
 δίσκιον, βαδῶν τ' ἡρώματι· ὃ γὰρ ἐφ' αὐτὸς μέ-
 νει ἡρώματος, ἀλλὰ πρέπεται καὶ μετὰ ῥητὶ. ὅ-
 τος ἡμῖν δίκταῖς ἐραστῆς, ἡ δ' αἰσκῶν ἀμφὶ πρὸς
 τὴν ὑπὲρ. διδάμω δὲ τὸν νεόν δι' τυχεύοντα ἐ-
 πίσης ἐραστὴν ὁμοῦ καὶ ἐρώμενον. μακαρία ἡ
 συλκαμωμένη τῇ τῷ, χλιδῶσα καὶ ἐνωτὴ καὶ
 ἐντρύφασα τῷ ἀλλήλ'. δι' ἀνέστερες ὁμμάσιν
 ἐκείνῳ αἱ χάρειτες εἶδον, καὶ πᾶσαι μοι δοκῶσιν
 ἐρᾶν αὐτὴν τῷ μετὰ κίβ'. ἡ δὲ τῷ μῦθῳ
 καὶ ὅφ' ἡδονῆς πᾶσι τοῖς ἡρώμασι πρὸς ἑκά-
 στον λόγον ὅφ'· καὶ τὸ λεγόμενον δὲ τῷ, ἐδόκει
 τῇ κεφαλῇ φαύλῃ τῷ ἡρώματι. καὶ τότε πεπίστευκε
 τὸν νεόν εἶναι καλόν. αὐτὰ γὰρ ἑαυτῶν αἱ γυναικες τό-
 τε δὲ κρίνοισι εἶναι καλὰς, ὅταν ἰδῶν τις ἐπαμνέ-
 σῃ· ὅταν ἐραστὴν θαυμάσας.

vos testor charæ Horæ : ô lepidum iuuenem forma sua ferocem, non ad superbiam sed ad teneram & magnanimam indolem. Satis est conciliando amorì vel sola hæc nasi aduncitas; sed hæc cæsaries pulchra per se quidem; sed pulchrior circumamplexa sinciput; dein iuxta aures descendens mixta lanugini. Tum amiculi colores quam mirandi; non enim colorem unum seruat, sed mutatum semper floret. Talis nobis optandus amor prima florens lanugine. Felix quæ iuuenem parili amore amata simul & amans possidet: fortunata quæ cum ipso cubat, luxurians in lecto, formaque superbe gaudens. propitijs illam oculis viderunt Gratiæ. Omnes mihi in summa videntur eum deperire mulieres. Leta tot testib⁹ domina præ voluptate mutabat colorem ad singulas voces, videbaturque sibi quod dicitur sublimi vertice calum tangere. Tum demum vere formosum esse iuuenem credidit. nam & ipsæ se mulieres tum credunt forma præcellere, quum quis eas videns laudauit, quum miratus amare cæpit.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ

πομπῆς, τ' Φίλης δοκιμάσαι ὁ κάλλος.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ ΛΕΥΚΙΠΠΩ.

1 αἶσα. **Τ**Ις ἄρα πεθέεται τῆς ἐώτᾳ κάλλη; τίς ὅ-
 τως ἐσπερίας ὠμίληκε γυναιξίν; ἢ κέτω-
 σθ' οἱ πομπῆς χόρται ἐρωτικῇ φιλογυναικῆς παρὰ
 κρίσιν τῆς ἐμῆς καλλικρίτης· καὶ σὺ δὲ δηγνῆϊα λε-
 γόντων εἴ που πιῖτον ἰσορήκασιν ἀξιοθέατον κάλ-
 λος. ὅπου γὰρ ἂν τις αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀπιβά-
 λῃ, πομπῆς καὶ κάλλος αὐτῇ σίνουται, καὶ
 κάλλους ἐφάπτεται. ταυτὴς ὁ μῶμος ἀποσφα-
 λείς, ἀρετῆς καὶ γένει καὶ ἀπορφ. τῷ δὲ δόξως τε-
 θαύμακα τὴν ἡλικίαν, τὴν χάριν, καὶ μέγεθος
 ποδὸς δηλῆται ὁ θαῦμα. φύσιν γὰρ ὁ ποῖς διπλα-
 σος ὢν, καὶ τὰς ἀκοσμήτους οἶδε κοσμεῖν. ἐφ' ἡδε-
 μῃ τοῖς ὅποις δι' μάλα συμπαρέποισι τῇ μορ-
 φῇ. ² ἐτέρας μὲν γὰρ ³ ἢ πυθίας εἴληχε βίον,
⁴ ἀπαλότητα ὅς μ' ἐφυτον ἔχει καὶ ἀμεμπτον ἦτος.
 ἀπομπῆς τῆς τάξεως τῆς βελτίω βίᾳ· καὶ αὐτὸν με-
 γάλιστα ἤρηκε τῷ ἀκέρῳ. δῶρον δ', ὅς τις δῶ, ἐ-
 παμνῆς· ὅς ὥσπερ ἑτέρας παῖδας ὁ διδομένοισι συμ-
 κροῖ ἡγευμένη. καὶ ὥσπερ κροῖος ἀεὶ τῷ κροῖον,
 ἰζαμένοισι ἀμφω. τίς δὲ τῷ αὐτῷ παροδομένην εἶναι

² ἐπαίρας.

³ ἢ πυθίας.

⁴ ἀπαλότητα.

⁵ ἐπαίρας.

Adolescens omnes appellans ad probandam formam amasiæ. XII.

EVHEMERVS LEVCIPPO.

Quis vnquã formas Oriëtis vidit? quis occidui orbis mulieribus congressus est? veniãt vndiq. seminarũ amatores iudicare de mea pulcra cõnuba, dicãtq. veraces siquãdo tã dignã spectari speciẽ nouerint. nã quacũq. illi inieceris oculos, occurrit ubiq. forma; formam semper attingis. Momus hic frustra abiens dolet, eiulat, desperat. Subijt mihi ultra admirationẽ spectare stature dec⁹ & gratiã, trãsijtq. vsq. ad pedes miraculũ. Natura enim pes bene aptus etiã inornatas exornare cõdidicit. Sed & me lætãt cõueniẽtes formæ mores. nã mea Pythias cõditione viuẽdi meretriciã sortita, simplicitatẽ tamẽ natiuã retinet, & indolẽ inculpatã, moribus ita cõpositis vt cõditione eius longè sint meliores. quin me nullare magis cepit quã innocẽtia: si quid das, qualecũq. id sit, laudat, nō meretriciũ in morẽ, quicquid datur parui æstimãtiũ. Ita nos semper adsidemus alter alteri veluti monedula. Quid vltiora narrẽ? Vbi

δὴ τὰ τέρπν' αὖ τ' Αφροδίτης ἀπόρρητα . λεκτέον
 ὃ μόνον ὡς ἀντιλέγῃ τοσοῦτον, ὅσον εἰ ταῖς βρα-
 1 ἐρεῖσσι. δυνέειν ἁίρεθ' ἴσα. ὃ μὲν οὖν πρῶτος ἀντὶς ἀμ-
 2 Δελε, ἢ δέ. Ερσίας ὁδωδε· καὶ τὸ ἄαδμα ἡδὺ ἢ ὃ μὴ-
 λων ἢ ῥόδων πόμασι συμμιγνύτων ἀπόζειν φι-
 λήσας ἐρῆς· πῆς δὲ γερνοῖς τοῖς καλοῖς ἐπιθῆς
 τὴν κεφαλῇ, ἡγρύπνου αὐτὸ καταφιλῶν τὸ
 πῆδμα τ' καρδίας· εἴη οὖν τῷ ἀφροδισίων,
 3 ἐφ' ἧς. ὡς ἔφω, τίς ἔς τ' ἡδονῆς τέλος, ὁδός ἐστιν
 μία· ἀφ' ἀφροδίτης γὰρ αἱ δυσφειῖς γυναικες· καὶ
 ἡδονῆς ἐν ἐκείνῃς, εἴη ἀρχὴν, ἢ τέλος βύρει τίς·
 ἐπεὶ καὶ πῆς ἐδέσματος εἰ τέλος ὁ κόρος· ἀλλὰ
 τὸ μὲν πρὸς καὶ τέρπει· τὰ δὲ πόρνευτος ἀνα-
 πρέπει. διὰ τούτων ἡμέρα μὲν πᾶσα λυχνή· καὶ τ'
 εἰς φάρετρα λογιζομένων, εἰς βύτυχαι ἔχ' ἡτίον.
 ἀδύντων μὲν οὖν ἀκήκτα πολλάκις· ὡς πέφυκεν
 ἀποδμημία τ' πόθοι ἐκλύειν, εἰς πόρνοιμαζόμενοι
 4 ἐφ' ἧς. ὃ φασίν· τοσοῦτοι φίλος, ὅσον ἔρα τις εἰαι-
 πον. ἐγὼ ὃ ὁμνυμῶς χάρειται πυθιάδος, ὡς ἔ-
 δε ἀποδμημῶν ἀπεσάτου τῆς παρὲς ἐκείνῳ φι-
 λίας. εἴη οὖν ἡτίον ἐπορνήκον ἔραν, μάλλον διὰ
 λιπὼν, καὶ μαιζίνως ἡ ἀδύνην τ' πόθου· καὶ χάριν οἶδα
 τῇ τύχῃ, ὅτι μοι λήθην εἴη εἰς ἡμέραν τ' φιλτάτης.
 εἴη δ' αὖ τις ἐρωτικός ποιητὴς καὶ ἀπορρητίζων ἡμαῖς,

*secreta & infanda Veneris delicia. Dicam
hoc unū tamē, tandiu repugnare illā, donec
mora desiderii accenderit. Sed collū eius am-
brosiā spirat; suavis anima; dicas quū pangis
basiū, sentire te mixta poculis poma vel ro-
sas. Itaq. ego delicato pectori ceruice incūbēs
insomnē noctē duxi suffultū cordis ipsū ba-
siās. Nō est ergo Venerij operis, ut dixit qui-
dā, ad finē voluptatis unicū iter. carēt enim
Venere deformes; ac voluptatis in ijs nō ca-
put, nō pedes inueneris. nam & ciborū finis
vnus satietas: sed hic nutrit simul & latat;
sunt qui prorsus auertunt. Per hāc mihi dies
omnis cādida, nec minus felix ijs quę in pha-
retra numerātur. Itaq. audierā sæpius canē-
tes absentia natā soluendo cupidini: dicūtq.
vulgo, Amicus tantū, quamdiu corā videt.
At ego Pythiadis gratias iuro, ne absēti qui-
dem excidisse illius cupidinem. ita redij non
minus amans, immo magis amaui relictam,
magisque me iuuat desiderium; gratiamque
fortune dico, quod non mihi imperauit ami-
cissimi capitis obliuium. Dicat quis amato-
rius poëta Homerum nobis accommodans,*

Ασπασιον λέκ' ἔθιο παλαγῷ θεομέν' ἰχθυῶν.

ΠΑΙΣ ΕΠΟΘΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥ

Φύσματος παλλακὴν · ἰατρὸς διέγνω τ' ἔρωπε
τύχῃ πλέον, ἢ τέχνῃ χειρσάμνους, καὶ μεθό-
δω πείρῃ τ' πατέρω, τὰ παιδὶ πῶτα χω-
ρῆσαι τῆς παλλακίδος.

ΕΥΤΥΧΟΒΟΥΛΟΣ ΑΚΕΣΤΟΔΩΡΩ.

ΤΩ μακρῷ καὶ τῷτο, φίλτατε, κατέμα-
θον χερόν, ὥς καὶ τέχραι πᾶσαι περσο-
δέονται τύχης · καὶ τύχῃ διαχρησμέται ταῖς ἐπι-
τήμασι · αἱ μὲν γὰρ ἀτελεῖς μὴ σπουδερῶν περὶ
θεῖα. ἡ δὲ μάλιστα διδοκίμει τὰς ἑαυτῆς ἀφορ-
μας τοῖς ἐπιτήμοσι δωροδότην. ἐπεὶ γίνω-
μακρόν γε τὸ περσεύμιον, ὃ οἶδα, τὰ περσιῶ-
πιθᾶται ἀκρόσαι, ἥδη λέξω τὸ συμβαλόν, μηδὲν
ἐπὶ μνηήσας. Χαικλῆς ὁ τῷ βελτίστου Πο-
λυκλέους υἱός, παλλακίδος τῷ τεκόντος πορθῶν,
κλινοπετῆς ὢν, σώματος μὲν ἀφαιρῇ πλατὺ-
μόμος δὲ γυνήδονα · ψυχῆς δὲ ταῖς δῆλταίαις ἐρω-
πικὴν αἰπώματος ἰόσον. ὁ γυνὴ πατὴρ, οἷα πατὴρ
ἀγαθός, εἰ σφόδρα φιλόπαις, αὐτίκα Παιάκιον
μοταπέμπεται, τ' ὄντως ἐπὶ νύμφῃ ἰατρὸν. ὃς τοῖς

Dulces antiqui leges repetisse cubilis.

Patris concubinam amabat filius: gnarum id medico forte magis quam arte; isque arte persuadet patri ut eam concedat filio. XIII.

EVTYCHOVLVS AC ESTODORO.

ET hoc longum me tempus, amice, docuit, fortuna egere artes omnes, fortunaque vicissim ab artibus ornamentum accedere. nam illæ, ni numen adiuuet, imperfectæ; & hæc magis elucescit, ubi occasiones suas præbuit peritis. Sed quoniam longa, sat scio, præfatio narrationem auide expectanti, dicam rem ipsam, non morabor amplius. Charicles optimi Polyclis filius aeger amore paternæ pellicis decubabat in lecto, caussatus occultam corporis aegritudinem; reuera animum anxius amatorio morbo. At pater, ut bonum patrem ac filij amantem par fuit, confestim Panacium accersit, medicum vere dignum suo nomine. Is admotis
pulsui

μὲν δακτύλους τὰ σφυρμῶ παρ' ἑαυτῶν, ἢ
 ἢ τοῦ μετὰρσιον ἄγων τῇ τέχνῃ, καὶ τοῖς ὁμ-
 μασι δ' ἀγνοῦσι τὸ ὑποφάνων κίνημα τὸ δ' ἔ-
 νοίας. ὅθεν ὅλως ἀρρώστημα κατενόει γνώριμον
 ἰατρῶν. ὅτι πολὺ μὲν οὖν ὁ τοῦτος ἰατρὸς ἀμή-
 χηρος ἦν. τὸ ἢ ποθουμένης ἐκ ταῦτο μάλιστα πα-
 ρείσθης ἀφ' αὐτῆς μειρακίας, ἀφ' ὅσον ὁ σφυρμὸς ἀ-
 πακτενῆσθαι. καὶ τὸ βλέμμα παραχῶδες ἐδό-
 κει. καὶ ὅθεν ἀμεινον τὸ πρὸς ὥπον διέκειτο τὸ
 χεῖρ. καὶ διχόθεν ὁ Παράκιος διέγνω τὸ πάθος·
 καὶ ὅθεν ἀπλῶς ἐκ τέχνης ἔχ' εἶλει, ἐκ τυ-
 χης μάλλον εἶχε λαβῶν. καὶ τὸ δῶρον τῆς παρ-
 νοίας ἦς χαρὸν ἐπαμειβέτο τῇ σιωπῇ. ἔπειτα
 τοῦ αὐτοῦ τῆς ὀπίσκειν ἡγευμένης ὁ δὲ ὁ
 ἰδὲ ἔσπος. αὐτὸς ἢ τε παρ' αὐτὸν μὲν διεκελεύετο
 πᾶσιν τὸ οἰκίας κέρειν τε καὶ γυναικα, δὲ τῆς
 κέρειντος παρὲναι, καὶ μὴ χύδην, ἀλλὰ κτ' ἑκάστης,
 ἐκ δ' ἐστὴματος βραχίος δ' ἀκρὶνομένης ἀλλή-
 λων. καὶ τῆς γυναικὸς αὐτὸς μὲν ἢ ὑποκάρπιον
 δ' ἐπὶ τῇ τοῖς δακτύλοις ἀρμενικῶς ἐπεσχό-
 πει τὸ ἀκρὶν γνῶμονα τὸ Ἀσκληπιαδῶν, καὶ μὲν
 πιν ἀφ' αὐτῆς ἐμφορμένον ἡμῖν ἀφ' αὐτῶν. ὁ δὲ
 τὰ ποθῶ κληήρης, πρὸς μὲν τὰς δ' αὖτε ἀπ' αὐ-
 χος ἦν. τὸ ἢ παλλακῆς, ἥς εἶχε ἐρωτικῶς, ἐκ φα-
 νείσης,

pulsui digitis, aduocata in consilium mente, oculisque observans motus animi indices, nullum prorsus morbum agnouit familiarem medicorum filiis. Ita diu tantus medicus quid censeret incertus stetit. Sed quum forte ante oculos adolescentis amata transiret, repente pulsus incondite suffilire, visus turbari, nec facies melius manu. Ita Panacius causam mali sensit duplici indicio, quodque arte sola non percepisset, agnouit adnitente fortuna. Fortunæ tamen donum ad tempus texit silentio; primusque illi inquirendi modus hic fuit. mox reuersus iussit quotquot in adibus seu puellæ seu mulieres, transire cunctas ante lectum iacentis, non passim omnes, sed seorsim singulas, breui inter se intervallo distinctas. Id dum fit, aptata digitis arteria, qua manus brachio committitur, cæpit inspicere certam Asclepiadarum regulam, veracemque testem innatarum nobis passionum. At ille amore ager, ad alias quidem immotus, ubi amata pellex apparebat, pulsum

ρείσης, βύθους καὶ τὸ βλέμμα πάλιν καὶ σφυγμὸν
 ἄλλοιότερος ὡς· ὁ δὲ σοφὸς καὶ λίαν βίτηχης ἰα-
 τρὸς ἔτι μᾶλλον πῶς ἀπόδειξιν τὸ νόσου πρὶν εἰ-
 ταῖ βεβαιότερον ἐπισκοπεῖ, τὸ πλείον ταῖ σωτῆ-
 ρει φάσκων· περὶ φασασιάνηρος γὰρ κατασκυῖης
 αὐτῷ φαρμάκων δεῖσθαι τὸ πάθος, ἀπεχώρει
 ἰ. ὑστερία. τέως ὑπὸ γὰρ ἰατρὸς τῇ ὑπερβαίᾳ τῶν ταχυμίσθων
 ἅμα τι τὸ νοσοῦντα χρηστῶς πρὸς ἀρρώγων ἕ-
 πίσι, ἔδυσφορουῦντα ψυχάζων τὸ πάθος.
 ὡς δὲ καὶ κατὰ ἐπιγέλῳ μοι πρὶν ὡς, ὁ μὲν πα-
 τὴρ καὶ πόλυτες οἱ λοιποὶ σωτῆρα τὸ ἀνδρα περὶ-
 ρπον, ἔφιλθοφρίως ἡσπάζοντο περὶ σόντες. ὁ δὲ
 χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ δυσμαχετῶν αὐτήρως,
 2. διεραπία. πῶς· θεοπαρέπειαι ἀπέγνω. τὸ δὲ Πολυκλέους
 λιπρὸς αὐτὸς ἅμα καὶ πῶς θανόμενος τὸ ἀπογνώ-
 σιως τὸ αἴτιον, ἡγανάκτει σφοδρότερον κεκα-
 γῶς καὶ ἀπαλλάττεσθαι τὸ παχίστην ἡξίει. ἀλλ' ὁ
 πατὴρ ἔτι μᾶλλον ἰκέτευε· τὰ τε στήθη φιλάει, καὶ
 τὸ γυνάτων ἀπὸ μῦθος, τὸ τε δὴθεν περὶ ἀνὰ
 κης, ὡς δὲ σὺν ὀργῇ τὸ αἴτιον ἐξέσπε· τῆς ἐμῆς γα-
 μετῆς ὅπως ἐκλόπως ἔρα, ἔκ παλαιόθεν τῆς τα-
 πόθου καὶ ζήλου πῶς τὸ ἀνδρα ποιεῖν ἡδύ, καὶ ὅφρω
 θέαν ἀπειλου μῦθος μοιχοῦ. ὁ πῶς Πολυκλῆς, ὁ
 παιδὸς ἡγεμὸν τὸ νότον ἀκρύων· καὶ τὸ Παράκλειον

statim turbabatur rursus & visum. atque inde sapiens ac felicissimus medicus firmitus apud se statuit conceptam de morbo sententiam, tertium seruatori reseruans, ut aiunt. nam caussatus medendo morbo pharmaca sibi opus esse, abiit, pollicitus cum ijs adfuturum postera die: simul iacentem spe bona fouens, & miserum consolatus patrem. Sed ubi die dicta adfuit, pater ac ceteri è familia seruatorem eum vocantes amice accedentes salutabant. Clamare ille contra acerbe, & succensens grauiter desperare medicinam. Tum Polycle suppliciter orante, caussamq. desperationis exquirente, grauius irasci, cum clamore, confestimq. abitum parare. Tandem patre rogante supplicius, & pectus osculante, & genibus accidente, tum demum velut coactus caussam cum ira edicere: Ille, inquit, uxorem meam efflictim deperit, vriturque incesta flamma. & iam ego liuore amulo accensus non fero parati mæchi conspectum. Ad hæc Polycles & ad filij morbum pudore, & ad Panacium

ἥρπυρία · πάλιν ὅλως τ' φύσεως γενηώς, ὥστε
 ἀπώκησι παρὰ τ' αὐτῶν ἰσχυρὰς τ' ἰατρὸν ἰκατεύει,
 ἀνὰ χεῖρας τῆς αὐτῆς, ὅμοιαι δ' ὡς χεῖρας τ' ὡς χεῖρας
 καλῶν· ἐπὶ δ' ὅτι αὐτὰ διελθόντες τῶν Πολυκλέους,
 ὁ Παράκιος διωλύνει κατεβόα φάσκων, οἷα
 τῶν ἰσχυρῶν φθόγγεσσι δέξιο παροικῶντα τ' αἰτιώ-
 μενοι ὅτι ἰατρὸν μεταβάλλει εἰς μακροπὸν μαι-
 χείας, καὶ τῆς αὐτῆς γαμετῆς εἰ μὴ φανερώς, ὅ-
 πως τοῖς ῥήμασι. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐπέκειτο Πολυ-
 κλῆς ἀντιβόλῳ τ' ἄνδρα, καὶ πάλιν σωτηρίαν,
 ὅμοιαι δ' ὡς χεῖρας τ' ὡς χεῖρας · ὁ συλλογιστικὸς
 ἰατρὸς ὡς ἐν ὁπλίῳ τ' συμβαὶ ἀληθῶς ἀν-
 τιπύων, ἥρετο Πολυκλέα· τί οὖν παρὰ δέξας,
 1. οὐδ'. ὅτι δὲ ὁ παῖς τῆς σῆς ἦρα παλλακίδος, ἐ-
 κερτῆρις αὐτῷ παροικῶντι τῷ τῶν ἐκδοῦμαι
 ἐκείνῃ δ' ὡς φησὶν, παρὰ γενὴ τ' δία, ὁ σοφὸς
 2. ὅ. ἔφη Παράκιος· ὥς οὖν στυγὴν, ὅτι Πολυκλῆς
 ἰκέτις, καὶ τῶν μὲν πάλιν εἰκότα. τῆς σῆς γὰρ
 ὅτις παλλακίδος ἐρᾷ, εἰ δ' ἰσχυρὸν ἐμὲ πῶς ὁμό-
 ζυγα τῶν διδόναι τῶν τυχόντι δὲ σωτηρίαν,
 ὡς ἔφη, πολὺ γὰρ μάλλον διχαστότερόν σε ὅτι πα-
 ρὰ κινδυνεύοντι τῶν χωρῆσαι τῆς παλλακίδος.
 εἴπει δ' ἰσχυρὸς· συνελογίσασθαι διωπῶς, καὶ
 πέπεικε ὅτι τεκόντα τοῖς οἰκίοις περὶ ἀρχῆσαι

rubore suffusus, tamen naturali amore impellente non extimuit super uxore propria medicum appellare, necessariam id salutem, non adulterium nominans. Quæ dum Polycles rogat, clamare intentius Panacius, qualia decebant iratum animum, rogatum ut ex medico leno esset, & quidem uxoris suæ, quamvis id alijs verbis peteretur obscurius. Verum ubi instare Polycles contra, salutemque id rursus non adulterium vocare cæpit, tum ratiocinator medicus velut in conclusione rem ipsam inferens; Quid enim, inquit, si amicam tuam amaret filius, num eam sustineres amanti cedere? Facerem, inquit ille, Iouem testor. Te ipsum ergo exora, à Polycles, inquit Panacius; te ipsum solare; nam hic amicam tuam deperit. Quod si ius (†) rectum est me salutis causâ coniugem extraneo cedere, quod censebas; quanto te æquius est periclitanti filio coniugem vsuariam permittere? Dixit methodice: conclusit fortiter, perfecitque ut pater pareret

διχάσις. πρὸς τὸν μὲν Πι Πολυκλῆς ἐαυτὸν πο-
σεφθέγγετο λέγων· χαλεπή μὲν ἡ αἴτησις, δύο κα-
κῶν δὲ αἵρεσιν ποροκείμενων, ὃ μετρίωτερον αἵρετέον.

ΠΟΡΝΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ

ἄσματος, ἐκ ἀργυρίου πορτρεπομένους αὐτῇ.

1 φιλημα-

2 ΦΙΛΟΜΑΤΙΟΝ ΕΥΜΟΥΣΩ.

πρὸς.

Οὕτε αὐλὸς ἐπαίρει οἷδε πορτρέπειν· ἔτε
λύρα τίς ἐφύκεται πόρνοις, ὅργυρ' ἡ-
εῖς. κέρδι μόνον δουλοδύομυ, ἔθελγόμεθα μὴω-
δίας. τί οὕτω μέτλω ὧς νεοὶ διαρρήγνυσθε τὰ γνά-
θους ἐμφυσῶντες τῇ σύειχί; ἔθ' ἐν ὑμαῖς ὀνήσῃ τὰ κα-
θαρίσματα. τί πορτάγματα πρὸς ἔχει ταῖς χορ-
δαῖς; τί ὅτι καὶ ἀδόντες ἔφητι; ὅτι ἐπιθυμεῖς ὧς
πρὸς θένε, γνέσθω γυνή; μέγχι τίς πρὸς θένος καὶ
χέρη, τὰ τῆς ἀμύτης ὀνόματα; ἢ ταῦτα μὲν ἴσῃ
2 οὐδέν. που πτόμω, ὡς ἀνὰ γυρῶν· ὅθεν ταῖς ἐπαίρας
ἐστὶ πιθανόν; ὥνθητε δὲ μεράδιως ἔξαπαλᾶν, ὡς
ἐρωτῶντος ἀγύμναστον παῖδα, καὶ πτόμω ἀμύτη
πρὸς Αφροδίτης; καὶ πορτρέπειν ἔχῃ ἢ λύκος
λιπρὰ ἀργα κατεύδουσα; ἀλλ' ἐγὼ καὶ πα-
λαιᾶ στυγία ποροδιδασκάλω τῇ ἀδελφῇ, καὶ
τοῖς ἐκείνης ἐρασταῖς καὶ πορτρέπειν ὁμιλοῦσα,

legi sua. Prius tamen ad seipsum Poly-
cles; Graue est quod rogas, inquit; cete-
rum è duobus malis legendum minus.

Meretrix ad iuuenes canticis ipsam demul-
centes, non pecunijs. XIII.

PHILEMATIVM EVMVSO.

NON didicit mouere puellas tibia, nec
ductantur scorta modulatis lyra pul-
sibus, si absit pecunia. quæstui solo seruimus,
non lactamur cantilenis. Quid vos ergo iu-
uenes frustra disrumpitis buccas inflanda
fistula? nihil vos iuuabunt citharæ modula-
mina. quid fidibus negotium facessitis? quid
hanc cantilenam insusurratis? non vis puella
mulier fieri? quousq. puella, & virgo, impru-
dentiū nomina? An vos nostis quidē, quam
sine argento vana oīa, nec puellis credula?
sed me facilem decipi censetis, tanquam im-
peritam amoris infantulā, profanamq. Ve-
neris mysterijs, ac magis obnoxiam capi, quā
incuriosam agnam dormientē ceperit lupo.
Sed ego vetulæ quondā vitilene sorori meæ,
eiusq. amatorib. per occasionem conuersata,

ὁ δὲν ἔδωξα δυσμαθῆς. ἀλλὰ τ' ἐπαρκοῖν ἦδη με-
 μνητέηκα βίον, ἔπειθ' ἀπέστημαι τ' ἰοῦν. ἔγ-
 γονα ξυροῖν ἔς ἀκοῖλῳ· καὶ ἄργυρῶν τ' ἰένων τ' ἔρω-
 πα δοκιμάζω· χρυσοῖς γὰρ μείζω τεκμήριον τῆς
 κομιδῆς φιλήν. ὅσα εἶδα ἔτερον. πειγθροῦν πινέ-
 ῃ μα παρσιθίσας ὁρῶντες, κρωδύλου ζῦγος ἀσι-
 ζόμενον, πολλάκις ὅππῃ φωνῶσιν ἡμᾶς. ἡ γὰρ χάρι-
 τας ἀκήχεα πολλάκις αὐτῆς εἰκότως ἐκεῖνο μά-
 λιστα τοῖς φίλοις λεγούσης· ὅμοις μὲν ὁρέγεσθε κάλ-
 λους, ἐγὼ δ' ἡ χερσὶν ἔρω. ὁκοῦν δ' ἐπιφθόους
 τοῖς ἀμύχανοις παρὰ πᾶσι νόμοις. καὶ γὰρ τ' ἰό-
 μων ἀποδέχομαι καὶ ζηλώ. τὸ γὰρ πείθεσθε τ' πε-
 ριτῶν ὀργάνων ἀφ' ἐμῶν· τὸ γὰρ ἡμέτερον ἔκωλύ-
 σθ'. ἀλλ' ἐὰν ἄργυροι ἦ, πόμπη γαίῃ ἔσται.

ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ
 διέκριντο πολέμῳ. μᾶς πύτων βασιλεὺς ἠγάσθη κόρης ὅ-
 πῃς ἐναπίας πόλεως, ἐπαφροδίτῳς ἐκμανείσης αὐτῇ, καὶ
 γάμον πύτων ἐν ἀμοιβῇ μίρει παρὰ τοῖς πολίταις ἐσπίστατο
 τῆς φιλαπίας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΑΥΣΙΜΑΧΩ.

Οὐδὲν, ὡς ἐγὼ μαι, πιθανώτεροι πέφυκεν ἔδ'·
 ἀντισμώτερον ἀφροδίτης. ἴσασι γοῖς βεβλη-
 μένοι· καὶ τὸ γὰρ ἡμῖν ἀντίψηφος ὁ δὲ εἷς. αὐτῇ καὶ

non indocilis visa sum : sed iam & meretriciam disciplinam condidici, & mentem erudiui, nouaculaq. in cotem incidi; & adolescentiū cupidinem argento censeo; non enim aliud maius amoris magni indicium noui quam pecuniam. Itaq. multi cuntes simul vbi vidēre, vulgatum sermone Crobyli iugum nobis insusurrabant. Testor Gratias, audiui illam sæpius hac amatorib. merito edicere; vos formam desideratis, ego pecuniā: præfiscini ergo quaramus inuicem remedia nostro cupidini. Eandem ego legem accipio & peto. Huic vos parete abiectis instrumentis futilibus: per me equidem non stabit; argentum modo adsit, cito agent ferentur oīa.

Ciuitates duæ hostilia exercebant: alterius Rex puellam ex altera furiate amauit, potitusq. mercedis vicem pacem fecit cum ieu ciuibus. XV.

APHRODISIVS LYSIMACHO.

ENimvero nihil ego esse Venere efficacius, aut persuadere potentius censeo. norunt qui eius tela sensere, nec quisquam eorum contra ibit: illa &

πόλεμον δ' αλγεῖ, καὶ δυσμενὲς ὄψα σκυλεύει βε-
 βαρότατα σπένδεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ἀμύγει πῖ-
 πολλάκις, μὲν γὰρ τρητοὶς ὄφισις καὶ μέγαλα
 τρατόπεδα καὶ πολλὸν τῷ πολέμῳ συσχυρὸν, ὃ
 βραχὺς ἐκείνος τοξότης μικρὰς ἀκίδος βολῇ,
 καὶ αὐτὸν δὴ πού τιν' ἄρην ὤρεται δ' ἀποφαίει, τραό-
 τητα μὲν πορίζων. εἴθ' αὖ τις ὀπλίτῃ μὲν ἰδὲν
 εἰ καὶ δύσμαχον, παρὺβάλλετο πλὴν ἀσπί-
 δα σὺν ἂν πολμῖα, καπηλύνων δ' ὀδρὺν· ἔρωτος
 δὲ φαιείτος, γέρονε βίβλασις αἰθὺς, ὃ τέως
 δρασὺς, καὶ πλὴν δέξαι· ἄκνητή παρσάμα-
 τείνας, ὡμολόγη πλὴν ἦται· τῆς τε μάχης ὑπ-
 αιεχώρει, μετατρέπων τὰ ἰάτα παιδαίρια
 τοξότῃ, μηδὲ γ' οὔτω μαλθακὸς αἰχμητῆς εἶ)
 δι' ἐκείνον πολμήσας· Μίλητος τοίνυν καὶ ²
 Μυῦσα πόλις ὅπ' ἰμήκισον χρόνον πρὸς ἀλ-
 λήλας ἀν' ἐπὶ μύχοι διετέλει· πλὴν ὅσον εἰς
 Μίλητον οἱ τῆς ἐτέρας ὑπ' αὐτοῖσι βραχὺ
 παρσεφοίταν, καὶ ἔχοντες καὶ μέγροι τ' αὐ-
 τῇ τῇ μωμῆνις Ἀρτέμιδος πλὴν πᾶν ἔγχεον, καὶ
³ σμικρὰν ἀν' ἀκαχλὺν ἐχάτερος τ' ἐορτῇ ⁴ ὀπτιού-
 πο. τέτοις Ἀφροδίτῃ κατελεῖσθαι διήλλαξεν,
 ἀφορμὴν εἰς σύμβασιν μηχαρῆσά μιν· τοιαύ-
⁴ τε· κέρη γάρ τις τέτομα Πιερία, φύσ' τε ⁴ καὶ

1 αὐτοῖσι.

2 μυῦς αἰ
πολεμ.

3 ὀπτιούπ.

4 καλῇ.

bella soluit , & inimicos firmissime inter
se conciliat: quin sapius & imperatores for-
tissimos , & magnos exercitus , & ingen-
tem apparatus belli paruus ille sagittator
tenuis aculei ictu , & ipsum etiam Mar-
tem irritum facit , mansuefacta eius feri-
tate ; ut qui armatum hostem quantumvis
fortem audacter protento exceperit scuto,
proiectaque hasta ; idem viso cupidine con-
festim clypeum abijciat , & nuper audacia
ferox salmacidam dextram tendens fatea-
tur victoriam , excedatque pugna sagitta-
rio infanti terga vertens , ne quidem mol-
liter repugnare ausus. Exemplum dabo. Mi-
letus & Myus ciuitates longo iam tempore
bellum exercebant intercluso vtrinq. com-
mercio : nisi quod Miletum ex altera per
breui temporis inducias commeabant , com-
mercij tempus & modum habentes Diana
inibi cultæ festum , quod utrisque erat pro
breuib. belli feriis. Sed eos conciliauit mise-
rata Venus , occasionem hanc machinata.
Puella quedã fuit Pieria nomine, & natura

καλλὴ κακίῃς Ἀθροδίτης ὀπισημότερον κρο-
 μηταῖσα, ἐκ τῆ Μυοῦτος ἐνχαίρων ἐπεδήμησε
 τῇ Μιλήτῳ· καὶ τὴν δὲ παῦ διεπούσης, μὲν τῆ
 πληθους εἰς Ἀρτέμιδος ἐχώρου, ἡμὶν πρῶτος
 ταῖς χεῖρσιν ἀνελθίζοντι· Φρύγιος δὲ ὁ τῆ ἀ-
 γιος βασιλεὺς παρὲς τῆς ἐρώτων καταπεξού-
 ρ. μινος πλὴν ψυχλὴν ὅτι τῇ κόρῃ· τὴν παρὲς πλὴν αὐ-
 τήκα Φαιδῶν, καὶ θαπὼν ἀμφω σιωπῇ ληθεῖς
 ἐκινῶν, ἵνα καὶ παρὲς ἐκινῶν ὅτι πόχιστα σῖνα-
 φῶσιν αἱ πόλεις· ἔφη δὲ οὖν ὁ θυμφίος ἐρασιμῶς
 εἰσαφροδύσας τῇ κόρῃ, καὶ ἀπιδαν αὐτῇ παρὲς πο-
 σδρ αἰμοῖον· ἀποδοῦναι· εἴτε γὰρ θαρρύσας λέ-
 ξειαι ὡ καλὴ, πὶ δὲ σοὶ χερματάτα γνύτο πρῶ-
 τος· καὶ διπλασίαι ἡδίως πλὴν αἴτησιν ἀπο-
 πληρώσω· πιαῦτα μὲν ὁ δίχμος ἐρατῆς, σὲ δὲ
 ὡ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ καλλὴ
 καὶ γνῶμη τῆς θυφρονος· πρῶτον γὰρ θυφροσύνης·
 ἔχ ὄρμος, ἔχ ἐλικτῆρες, ἔχ πόλων δὲ πολῦτι-
 μον, ἔχ ὡιδέρον, ἔχ λυδῶς τε καὶ ποδῆρης
 χιτῶν, ἔχ πορφυρίδες, ἔχ θεράπαιαι τῆς Κα-
 είας, ὡδὲ Λυδῶν ὑπερφυδῶς ἰσουργοῦσαι γυναι-
 κες, οἷς ἀπασιν ἀπεχρῶς ἀγάλλεσθαι δὲ θῆλυ
 πέφυκε γνῶς· ἀλλ' εἰς γλῶν ἐώρας δὲ παρὲς πο-
 σδρ πὶ σιωπῇ μιν· εἴτα ἔφης ὀπισημῶς πε-

ἐκπεδοῦσαι.

formosa, & tum à Venere ornata formosius. Ea tum ex Myunte Miletum venit. Ibant, curante rem omnem dea, cum ceteris in Diana puella Gratijs florens, & Phrygius Urbis princeps mentem saucius amore puella tum primum visa. Conuenerunt uterque cito in vnum lectum, vt & citius in vnam pacem ciuitates venirent. Ille mire delectatus amatorio puella connubio, cupidusque conueniens premium reponere; velim dicas mihi, inquit, audacter, bella, quid maxime ex me expetas: ego id tibi lubens merito duplum repraesentauero. At te, mulieres ceteras & forma antistans & sapientia, non dimouere prudenti consilio monilia, non inaures, non ciuitatum luxuria, non torques, non Lydia talaris tunica, non purpura, non Cariae ancilla, non Lydorum textrices eximia, quibus omnibus supra modum affici sequior sexus amat. Sed primum terram despectans veluti cogitabunda, dein genas rubore gratioso perfu-

Φοινηγμένη τὰς πύλας, καὶ ὁ παρόντων ἐξ αἰ-
 δούς ἀποκλίνασα, καὶ πῇ μὲν τῆς ἀμπεχόνης ἀ-
 1 ἰφαπτομ. κροῖς δακτύλοις ἑφασπομένη τῇ κροσσῶν·
 πῇ δὲ περικύβητα τῇ ζωῆς ὁ ἄκρον. ἔστι δὲ
 ὅτε καὶ τὸ δαφνός περικύβητα τῇ ποδὶ. τῶν-
 τα δὲ τὰ τῇ ἀδουμένην ἐν δακτύλῳ κινήμα-
 τα. ἔφης οὖν μόλις ἤρεμνία φωνῇ· ὅτινδυσον
 ὦ βασιλεῦ ἐμὲ τε καὶ τοὺς ἐμοὺς συγγένεις εἰς τὴνδε
 τιμὴν διδάμμενα πόλιν, ὅταν ἐθέλοιμεν ἐπ' ἀ-
 δείας ἰέναι. ὁ δὲ φρύγος τῆς φιλοπαίδος γυναι-
 κὸς ὅταν κατερόησε τὴν σκαπὸν. ὡς δὲ τὰ τῶν
 ἐκείνη ἀποιδὰς πρὸς Μιλησίοις περὶ μακρῶν
 τῇ πατρίδι. κατένευσεν βασιλικῶς, καὶ ὁ ἀπου-
 δαδὲν ἐκύρωσε τῇ φιλτάτῃ πιστότερον, ἢ καὶ θυ-
 σίαν ἐμπεδώσας ἐξ ἔρωτος τοῖς ἀσυγείτοσι τιμὴν
 2 φύσι. εἰρήνῃ. 2 φύσιν γὰρ διδράκλακτον ἀνδρεππος,
 ὅταν διτυχή· αἱ γὰρ διπλοῦσαι δὲ τὰς ὀργὰς
 ὑφαρπάξῃ, καὶ τοῖς διτυχήμασι τὰ ἐκλήματα
 διαλύῃ. ὅπως δὲ ἐκφαιῶς δεδήλωχας, ὦ Πιερία,
 καὶ Ἀφροδίτην ἱκανὴν εἶναι παιδιῶν ῥήτορας, καὶ ὀλί-
 γον ἀμείνους καὶ τὸν Νέστωρος ὅτι πύλιν. πολλοὶ γὰρ πολ-
 λάκις ἐκατέρωθεν τὰ πόλεων σοφώτατοι πρὸς τοὺς
 ἐξ ἐτέρας καὶ ἐτέρας ὡς ἡρήνης εἰσιόντες διακινῆς
 ὁμῶς κατηφῆς τε καὶ ἀχάλλοντες, ἀπαρακλιν ἀνέ-

sa, vultu pudibunde demisso, ac modo vestis fimbrias summis digitis apprehendens, modo summam zonam conuertens, modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent, vix tandem summissa voce eloqui institisti, Da mihi, Rex, ut ego & consanguinei mei veniamus libere quum libebit in hanc felicem ciuitatem. Agnouit Phrygius amanti patriæ mulieris mentem, velle illam pacem patriæ conciliare cum Milesiis. Annuit regie, votumque amicæ firmavit amore firmitus, quam si vicinis ad sacra pacem iurasset: natura enim pacari promptus homo, quum felix est. Vis est rebus bonis demere iras, ac prosperis euentibus crimina luere. Ita tu manifestum fecisti, Pieria, posse Venerem oratores facere non paullo meliores vel Pyllo Nestore. nam multi sapius utrimque secus ex urbibus sapientissimi oratores de pace conuenerant; frustra omnes tamen pudibundi atque anxij re infe-

cta re-

λυοι τ' πορείαι. ἐν τούτῳ τοῖς τοῖς εἰκότως τῷ τῷ
 Ἰωσι πάντερος ἐπεκράτησε λόγος· εἴθε με πα-
 ραπλησίως ὁ σωώοικος τιμήσῃ πῶν ὁ μύζυγα,
 ὥσπερ ὁ φρύγιος τ' χαλῶν τέτμηκε Πιερίαι.

ΗΡΑΤΙΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

ἔχων δὲ πόθος· εἶπε· τυχόν, ἐκ παει-
 χαρείας γεγνάφηκε Φίλω.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ.

Εἰρωπι παειπεσὼν ἀπορρήτω, κατ' ἔμμετον
 ἔφασκεν ἀπρῶν· ὁ δὲ εἰς ἔτερος ὀπίσταται τ'
 ἐμῆς καρδίας ὅ βέλους, εἰ μὴ σύ γε πόθῳ τῶς ὁ τῶ
 σας, καὶ ἡ τῶν τῶν σε καλῶς παιδύσασα μήτηρ· ὅ
 διώαμει γὰρ ὁ δὲ γυναιξὶν ὕρατῃ, τῇ μὲν ἀφκ-
 γήσας πάθος· πέφυκε δὲ πῶς ποθοῦσιν μᾶλλον
 ἐπαύξῃ ὁ λαθραῖος ἀμα καὶ σιγῶντος ἔργου ἀ-
 πας γὰρ δὲ ὁ ποῦν ἀχρόντος τ' ψυχῶν, ὅ λυ-
 ποιῶν ἐκκαλῶν, ὅτε κυφίξῃ τῇ διαοίᾳ ὁ βάρος.
 ὡς τῶν τῶν ἔργου βέβληκας τ' ψυχῶν, ὅπως ἴσω
 βολῇ, τ' ἐμῶν κατατόξουσιν ἔρω μὲν μᾶλλον ὅ
 παρὰ τέρῳ, ἵνα μὴ τ' δῆγηδόν αὐτ' ἀμυρώσασιν το
 κάλλος· μνηύομαι ταχὺ· ὅδον εἰς πορδύομαι τῶν
 ἐκείνῳ· λόγου μεταδίδωσιν ἡ φιλάτῃ, καὶ
 συμ-

*Et a redicrant. Inualuit inde tritum Ionibus
feminis votum; Utinam me parili honore
coniugem coniux honestet, quali Phrygius
fortem honestauit Pieriam.*

Amabat quis amorem ineffandum.
tandem potitus, scribit amico suum
gaudium. XVI.

LAMPRIAS PHILIPPIDI.

INfantem sortitus Cupidinem, dicebam
ad meipsum anxius; nemo alius cordis
mei vulnus nouit præter te unum qui me
sauciasti, & quæ te hæc tam bene docuit
matrem. nec mulierib. enim adfectum meum
eloqui potens sum, nec uiris; amatque cresce-
re & augeri tectus ac tacitus amor. nam &
quisquis mentem quocunq. dolore anxius, si
causas doloris eloquitur, leuat magno onere
animam. Vt meū sauciasti pectus Amor, ita
tū pari ictu figas amatā meā: immò leuiori,
ne quid dolorib. eius forma marcescat. His
dictis tanquā indicaturus meum amo-
rem, accedo ad eam intro; sermonem illa

συμπαύσῃ τοῖς ῥήμασι χάρις, καὶ τῶν μύρων
 αὐτῆς δύσμενιά· καὶ πῶς αἰδομένης ὁ βλέμμα
 δεινῶς ἐκμῆνοι τ' ὀρθῶς ἐραίντα· εἶδον χεῖρας
 ἄκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπρὰ τῶν ἄλλοις γνω-
 εῖσματα, καὶ παρόσωπον εἶδον δι' παρόσωπον· ὁ δὲ
 τι καὶ τ' ἐρίων ἀμύγηθ' ἐπεώρηκα· πλὴν ὅτε
 θάρρηκα τ' πόθον ἐκφύωαι· ἐν τῷ ὅ μάλιστα τ' χα-
 λᾷ ὑποστένω· σὺ τίνω ὁ ἔρως, διώασαι γὰρ
 αὐτὴν παύσασθαι παρὰ τὴν αἰτήσιν καὶ παρ-
 τρέψαι καὶ κατηγήσασθαι παρὰ δυνίω. ταῦτα μὲν
 οἷον ἔφην δρῶντος, τὰ κρείττω παρὰ συγχρόμους
 ἔρωτι· ὁ δ' ἀκήκοεν δι' ἡδύς, καὶ πεπλήρωκε τ' δι-
 χύω· καὶ τ' ἐμῆς αὐτὴ λαβομένη χερὸς, ἐμάλαιε
 τοῖς δακτύλοις ἐκ τ' ὀφθαλμῶν ἡρέμα χαλᾶσα, καὶ
 παρὰ γῆρας ἡδύ· καὶ ἡ σφόδρα βυθολομένης ὁ
 βλέμμα, πάλαι μὲν σεμνόν, νῦν δ' ἡ γέγονεν ἔξαι-
 φνης ἐρωτικόν· τοιγάρ' ἐκ βαρυγυθῆσα ὡς ἔρωτι,
 ἀνέκλασέ τι παρὰ εἰαυτ' τ' αὐχένα, καὶ πεφίλη-
 κει ὅτε παρὰ σφύρα μαρτυρῶς, ὥστε μάλιστα ἀπο-
 παύσαι τὰ χεῖλη· καὶ κατέτειφέν μου ὁ σῶμα· τ'
 ὅ χαλέων αὐτῆς ὑπονοήθ' ἐν τῶν, ἀτμὸς δυνάδης καὶ
 τ' ἔξωθεν ἐκ ὑπὸ γῆρας μύρων, εἰς τ' ὑψίστω
 ἐπεχέτετο τὴν ἐμὴν· τὰ δ' ἄλλα, οἶδας γὰρ ὅ-
 ποῖα τὰ λοιπὰ, ἴσθαι μοι καὶ σαυτὸν, ὡς φιλότης,

*mecum serit, concurratque sermonum
gratia cum odorum eius suavi spirami-
ne: Verecundus aspectus, potens fu-
riare verum amantem. Vidi summas ma-
nus ac pedes, splendida formæ indicia: vidi
formosam faciem, vidi & neglectum quid
e pectore: ceterum non ausus sum eloqui
meum desiderium. quin vix intra labia suspi-
rabundus; Tu, inquam, Amor, nam po-
tes, facito ut illa prior roget, prior horte-
tur, prior ducat ad suum cubile. Vix hæc
ego dixeram, potentem amorem precatus.
audiit ille propitius, damnauitq. voti. Illa
mihi adprehensa manu commalaxauit di-
gitos, semihiantibus labris remissos, & dulce
risit, volentisq. valde aspectus fuit, nuper
seuerus, at statim factus amatorius. quin
amore lymphata, cervicem mihi inclina-
tam osculata tam furiate adhesit, ut vix
labra soluere esset, totumque os mihi con-
triuit. at resolutis tandem labris suaue spi-
rans halitus, nec unguinibus exterius spi-
rantibus cedens penetrauit in meam ani-
mam. Cetera, nam utiq. nosti quid supersit*

ὁ δὲν ὡς ἐπὶ τῷ δεινότητι λόγου. λέξω μὲν τοι πιᾶ-
 τον· ὡς ὅπως ἀλλήλους ἐφιλονέουσι μὴ δι' ὅλης τῆς
 νυκτὸς ἀμειλλώμενοι, τίς φανήται θαυμάσιον μᾶλλον
¹ καὶ. ἐρωτῶν· καὶ τοῖς ἀφροδισίοις κατακίχως ἀμφοῖν ὁμι-
² ἡμιπλήεις. λυγρότων· ἡμετελῆς ὑφ' ἡδοῆς ὠλίσσασθαι τοὺς λόγους.

Ο ΤΗΣ ΚΑΚΟΗΘΟΥΣ ΕΡΩΝ.

³ Ξενοπειθήης.

³ ΞΕΝΟΠΕΙΘΗΣ ΔΗΜΑΡΕΤΩ.

Ὁ Δυστρόπου γυναικός· ὦ βαρβάρων· ἡγῶν ὦ
 ψυχῆς δυνήμερα· μηδὲ ἴσα θηρίοις τιθασινο-
 μένης τῆ φύσεως· ἐγὼ γὰρ εἰπαίρας, εἰ ἐτυχὼν θεο-
 παμίαις, ὁμοζύγων πεπείρασμα δὲ φάτορων καὶ θνη-
⁴ ὑπερέτι-
^{κα.} τος ὡν πολλάκις καὶ τοῖς ὑπερέτικα θεῶ· ὁ γὰρ ἔρωτος,
 ὡς ὕδαρ ἀνὰ τοῖς κήποις ἀμαρέων, ἀγαθὸν πολυ-
 τῶπως· καὶ πολλὰ χροῖ καὶ γυναικῶν, ὡς ἐπὶ ἡβο-
⁵ ὁ πιπυγῆς. λος, ὡς ὅτε τύχης ἐγένηται ἔσπαμα παρὰ σφόδρας
 ἐκείνη τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους παρὰ γὰρ ὡν· ἀλλὰ
 τῆ δαίμονος ἡ πηήθου, ὁμολογῶ καὶ νῦν παρὰ τὸν εἰς
 γυναικῶν ἡ πόρνη καὶ Ξενοπειθήης κέρους γὰρ ἐταίρικῶν
 ὅστιν κακῶν ἐράσασα καρτερῆς, ὡς αἰρεται πολυ-
 μένη, ὅτε εἰδίδωσι κατακίχως, κέρδους ὡς φο-
 ρᾶ, οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σκοπῶν, καὶ πόρνη δὲ δεύτε-
 ρα ποιεῖται τῷ δοκίμῳ αὐτῇ. ὁ γὰρ γήγως αὐτῆς
 εἴ ποτε συμβαίη, ἐπὶ ἄκραν καθεῖται τῇ κα-
 λῶν· ἐγὼ δὲ παρ' ἡγήσασα τῇ βαρβάρῳ, λέγων μὴ

cogita ea tecum: quid enim opus verbis inanibus? Hoc unū dicam, certasse nos adinuicem per totā noctē, quis cōparem amare videretur magis; mixtisq. simul vinculis Veneriis tertiata verba prae voluptate excidisse.

Morosa amator. XVII.

XENOPITHES, DEMARETO.

O Morosam mulierem! ô barbaros mores! ô inhumanam animam & naturam immansuetiorem feris! noui puellas, ancillas attigi, coniugatas multas tentavi, mortalisq. sepius inseruiui Deo. nam me amor veluti per ortos serpentē aquā huc illuc agit; sepiusq. de mulierib. ut compos, ut fortunatus, trophæa statui, suas cuiq. & singulas amoris admouens machinas. Sed victus sum, fateor, à Daphnide, & Xenopithes ille nunc primū circa mulierem heret animi anxius. Tabula enim illa est meretriciorū malorū: si amat, sustinet; amatur, spernit; blāditiis non cedit, quæstum insuperhabet, velle suū sequitur solū, ceteraq. post suum placitum ponit. Risus ei si quando excidit, stat in summis labris. Admonui ego barbarā his vocibus; ne

contrahe frontem, quum bella sis; ne super-
 cilia adducas; minus eris bella, si terrenda
 eris. Sed illa sermones meos subterhabuit.
 Velut asinus lyram, ne tantulum quidem
 auscultare videtur consilium meum. non
 desperandum, tamen ob isthęc fortissimis a-
 mantium. nam & aqua gutta continue stil-
 lans & lapidem cauare condidicit. Densior
 ergo adhibenda esca fugaci; tam si rursus ha-
 mum vorarit, rursus captabo; tertiumq.
 saltem disrumpam fallacis genam. non enim
 me difficultate superabit, nec piscaturam de-
 ponam, quamuis captura difficilis. nam &
 hoc proprium amoris, diligens & improbus
 labor. Et tēpore Troiam inclytā Atrida ce-
 pēre. Aggredere ergo mecū, amice, hoc opus;
 nam & tu communem mecum ignem sentis,
 & decumani fluctus instar iactaris; cōmuni
 naui commune discrimē, ut est in prouerbio.

Meretrix solis formosis & iuuenibus morigera. XVIII.

CALLICOETA MIRACIOPHILÆ.

TEr quaterque felix es, amorem pulchri-
 cupidum sortita, nec diuitiis præter

πλῆτ' αἰεὶ γυῶ τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρσέχης, οἷα
πονητοῖς ἐραταῖς συνήδεσθ' ῥυθμιδὴν, καὶ τοῖς ἀκ-
μάζουσι χαίρης· καὶ μεираκίοις ὠραῖζομένοις διφραγ-
νῇ συῖστα· καὶ λίαν ἐρωτικῶς δ' ἄγεισσαι τ' καλῶν, καὶ

¹ διφραγνῶν. δ' ἄγεισσαι ἀμύνης ἀκόμψων, ὅτι μύνης· ὅς πορεύονται.

² λάκται. ὥσπερ οὖν αἱ λάκται σκύλακες διμεταγίγναι καὶ

³ αἰδοιο ἰχθυίδες ὅπου δ' αὖτ' αἰδοιοι τοῖς τ' σῆς ἀμύνης θήρας
ἀξίον· τοῖς δ' ὡρεσβύτας πᾶντελως ἀπερπεῖς καὶ

πόρρωθεν ἀποφύγης· καὶ τις γῆρων πορσίνοι Ται-
τάλου θησαυροὺς, ὅς ἰχθυὸν ταῦτα παρσάμυθιον
κρίνης πρὸς ἀναφρόδιτον πολιαν· μὴ ὅτι ἐπ' ἔχα-

⁴ ἐράσαν. τον ἤγειναι σε τ' ἀηδίας· ⁴ βάλει μὲν ὅσον ὡρεσβυτέ-
ραι, καὶ ὅς ἐν ὥρᾳ ἐπομένων δ' τ' ἄλλων ταύτη, αἱ

⁵ ἔργεις. καὶ λόγους ἀκούει ὅς ὅτι περπέες· μὴ ὅτι δὴ ἔργον
ἀνὰ ἱκῆς αἰεὶ πορευομένης μεταχρίζοσθ'. ἐν τε δ-

⁶ παρσά- θεν ὅτι πάσης ⁶ πορφάσης τοῖς ἐν ἡλικίᾳ πονητοῖς·
σέως· ἡλικία γὰρ δεινὴ καὶ ὁ παλαμὸς λόγος, τέρπειν τ' ἡλι-

⁷ δὴ. κα· ἡ γὰρ οἴμην χροῖον ἰσότης, ὅτι ἴσας ἡδονὰς ⁸ ἀλ-
⁸ αἰνοῦσα. γούσθαι δὲ ὁμοιότατον φιλίας παρσέχεται· καὶ ὁ μὲν

πῆς τ' νέων ὅτι σιμὸς, ὅτι χαλκὸς παρσά σοι κληθεῖς
ἐπαμνύται· τὸ δ' ὅτι γυῶν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ
δ' ἄρ' ἐμὸν τέτων ἐρῆς ἐμμετότητα ἔχον· μύχα-
νας δ' ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λαλοῦν δ' ἡδὲ παῖδας
παρσείρηκας· μύχιστ' ὅτι οἷς τένομα πινος,

libidinem obnoxiū: Ita semper accedis ad iu-
uenes, gaudia cum iis miscere tanquā deside-
rādis amatorib. praeoptās, & adolescentibus
gaudes, & ephebos aetate florētes lubēs am-
plexaris, & formosis amatorie cōuersaris, &
inlepidos spernis, elegātes exquiris. Ita sicuti
Lacenaē canes celeri trāscurſu vestigare no-
sti, sicubi quis venatura tua dignus. At senes
prorsus iniucūdos lōge vitas; nec si quis vieta
aetate Tantalī thesauros offerat, tanti id esse
credis, ut inuenustam canitiem aequiori ani-
mo feras, neq. ad ultimū descēdas tediū, spe-
ctāda senili ac marcenti facie, ceterisq. huius
morbi corollariis, quae nec audire inuat, ne-
dum ut reipsa tāgere ea semper cogare. Inde
quouis prae-textu iuuenes deperis; equalis
enim ex veteri dicto equalē inuat: nā tem-
poris equalitas ad pariles voluptates ducens
ex simili amorē cōciliat. Itaq. iuuenū si quis
simus, laudas tanquam concinnum; adun-
cum nasum regium vocas; medium inter hos
modicum dicis. nigri sunt, viriles appellas;
albi, deorum filios indigitas; melleorum vero
nomē aliunde credis effectum quam ab amo-

ἀλλ' ὃ ποίημα ^{ἔπ.} εἶ). ἢ τῷ εἰόντι σοι πόθου ὑπὸ-
 κρείζοντάς τε καὶ φέροντας βύχρα ἅς τ' ὠχρότη-
 τα, εἰ μένον ὅτι ὥρα παροῖ. καὶ εἰ λόγῳ πάσας
 παρὰ φάσας παρὰ φασίζῃ, καὶ πάσας φωνὰς ἀνα-
 φρ. φηγήῃ ὥς τε δὲ φιλεργαῖς μηδὲν ἀποβαλὼν τ'
 ἀνθρώπων ἐν ὥρα, ὥσπερ τοῖς φιλοῖνοις ὁράματα
 πάντα εἶναι ὅτι πάσης παρὰ φάσεως ἀπαζόμε-
 ναι. ὅ τ' ἢ τῆς οἶνοποσίας ὧ φίλε Διόιυσε, καὶ
 * θεωρήσαι-
 μῦ. ἐφ' ἧ μὲν αὐτῆς ἰδεωρήσαι μὲν, ἀλλ' ἐπεὶ πᾶσι
 δίδγματα μηδὲν διηγεῖσθαι.

ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΝ ΕΤΑΙΡΑΝ ΤΙΣ

ἀπέστησεν ἐραστῆς, παιδὸς αὐτοῦ περ' ἐκεί-
 νης ὁμοιοτάτῃ τελέντος.

² ἀφρόνιστ.

² ΕΦΡΟΝΙΟΝ ΘΕΛΞΙΝΟΗ.

³ ἀλλὰ φθό-
 ΜΕΛΙΑΣΑΕΙΟΝ τ' ΑΓΛΑΪΔΟΣ, νῆ τιώ ἦραι,
 ἀνδρῶν οὐφθαλμοῖς εἴωρ ποτὲ καὶ νῦν εἰ-
 δειν ἢ τύχη, καὶ τ' σκλήρης ἀπαλλαγῆτα, παλινέως
 ὅτι ὅ σερμὸν μετήλλαξε παρὰ φασίαν ἅμα
 καὶ ῥῆμα. ἐγὼ δ' ὅ, ἀλλ' ἀφθονος ἐκ ποδῶν εἴη τῆς
 ῥῆμα θείας. ἐγὼ γ' οἶω ὅτι πάντα δουλεύσω χρόνον
 ἀτόποις τε θεάτροις καὶ ἀγνώμοσι ἐρασταῖς. αὐτὴ
 μουσουργὸς εἶ, ὑπὸ μητέρι πενηχρεῖα παρὰ φασίαν

re tuo imminuente pallorem, bonique consulente, dummodo tempestiuum. In summa quosuis pretextus prætexas, quamuis vocem effers, Ut nullum tempestiua etate amatorem amittas, sicut vinosos videmus quoduis vinum quouis pretextu amplexari. Quod vinositatis argumentum, testor te care Dionyse, etiam in nobis ipsis cernere habemus, ne queramus exemplum foris.

Scenicam amator duxit domum,
nato sibi ex ea simillimo patri
filio. XVIII.

EUPHRONIVM THELXINOÆ.

A Glaidis filiam Melissarium propitiis
per Iunonem oculis si unquam &
nunc fortuna respexit, scenaque liberatam
honestissime conuertit & nomen & orna-
tum ad augustiorem vitam. At ego, sed ab-
sit inuidia libertati, ego inquam etatem
seruiam absurdis theatris & inficetis a-
mantibus. Fuit illa scenica, educata primum

ποτήρως τρεφομένη. παρ' ἴστα δέ, πασῶν γέροντο
 διμυσοτέρα τ' ὁμοτέχων, ἔθαρσαλέως ἐχρη-
 στοῦν τῇ τέχνῃ· ἅτε λοιπόν, θεὰ Έου μετὴ γενοῦσα·
 παρ' ἑτέρον μὲν γὰρ, ὡς εἰκόσ, ἐγελάτο· εἶτα λαμ-
 παρῶς ἐθαυμάζετο. τὰ δ' ὅτι τελευταῖα, καὶ δὴν ὡς
 ἐφθοῖτο. ὅτι πῶποτε γὰρ καὶ πῶ μὴ μὲν ἐμὲν
 ἐκβέβηκε σκηπῆς, καὶ καὶ τὴ τέχνης, εἰα φιλεῖ, κοσμη-
 θεῖσα πῶ ὅτι ἐδόκει βελπίοι, καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶχε
 θερμότεροις· εἶτα πλείους φιλοτιμότερον τὴ χει-
 ζομένης διὰ κλέος τῆς ὀπίστημης. πολῦτιμοι δὲ
 μνησάμενοι πρὸ ἀνδρας πλυσισωπάτους ἐφείτα·
 ἦν ὅτι ἐδὲ λαβὴν ἐν γαστρί, ὅπως μὴ διὰ παιδείας
 νίαι ἀτιμοτέρα γένοιτο τοῖς σκυῖσι· τὴ ἀκμῆς δὲ
 ἀνδρος ἄωρον· ἀποβαλὼν τοῖς πόνοις· ἀκηκόη δὲ ἡ
 μυσεργὴς ὅποια γυναικὲς λέγουσι παρὰς ἀλλή-
 λας· ὡς ἐπειδὴ ἐν γαστρί γυνὴ λήψασθαι μνησ-
 ῖν ἐκ ἐξέρχεται· οἱ πόνοι τὰ πασιν ἡ γονή, ἀλλ' ἐπὶ δὲ ἐμ-
 μνήσθε κακροατημένη τῇ φύσει. ταῦτα τοῖνυν ἀκούσα-
 ῖσα ζυγὴν ἐμφρόνως, καὶ διαφύλαττειν αἰεὶ τὴν φησὶν.
 καὶ ὡς ἦεν τὸ συμβαλόν, ὅπως ἐκ ἐξῆσθαι οἱ τὴ
 γονὴν, ἐφρασε τῇ μητέρι, καὶ ὁ λόγος ἅτε παρὰς
 ἐμπειροτέρας ἦλθεν ὡς ἐμὲ καὶ γὰρ μαθούσα καὶ
 ταύτῃ διὰ παρ' ἐξῆσθαι αἰὲν ἦδ' ἐν ἐλκελθουσα μνήνη·
 τὴ παρὰ σδοκωμένης ὑπὸ δὲ ἀπήλλαξα τάχιστα·

1 χειρὶ-
 μοις.

2 ἀποβα-
 λῶσα.

3 διὰ.

misere apud matrem pauperculam: procedente etate eximia inter ceteras compares euasit, ferociorque arte facta theatrum totum tenuit. primum enim, ut par erat, ridebant; dein mirabantur valde; postremo serio inuidebant. nunquam enim memini excidisse eam scena. Tum, ut fieri amat, addente ornatum arte puchior visa, & amabatur ardentius & à pluribus; largiusque illi & libentius ingerebant munera propter artis præstantiam. Ita honore aucta Melissarium itabat ad ditēs viros; nec prægnantem eam fieri expediebat, ne puerperium minueret ei apud amantes gloriam, amisso in laboribus partitionis acerbo flore ætatis. Audierat illa quæ mulieres inter se solent; concepturæ non egredi omnimodis semen, sed manere intus vi naturæ retentum. Id prudenti memoriæ condens tenuit semper; atq. ubi ita accidisse sibi sensit, non egredi sibi semen, edixit matri, venitq. sermo ad me, cui maior peritia. iussiq. ego ut faceret quæ noram cōmoda, atq. ita perfeci statim ut ea spes caderet irrita.

ὥς ὅτι Χαρικλέους ἠρώσθη νέεσσι πινὸς ὀπισθίου καὶ
 κάλλι καὶ πλάττω, καὶ ἀντερωντος ὄχι ἡττον ἐκείνης,
 παιδοποιῶν ὅς ἐκείνη παρσύνετο πᾶσι τοῖς γυμ-
 θαίοις θεοῖς· καὶ δὴ στυνείληφεν ἀσφαλῶς. εἶτα τὸ
 ἐλθὼν ἔλαττον ἐφίτα μύθος, τί κλει παίδιον ἀ-
 γεῖον νῆταί χαίρει, καὶ τὰ φύσιν τι γησιῶς ὅς ἐ-
 χρησιμὲν τῇ φύσει. ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἔρμῃον αὐτῆς
 καὶ δυνύχημα λυγίζετο τῷ, καὶ τὸ ὕον ἐπυνό-
 μακεν Εὐτυχίδω. ὡς ἡγάπα ὅτι βρέφος,
 γέρουσα δὲ φόρως, ὡς ὕον, ὡς ἀντερπές, ὡς πο-
 θούμην παίδιον, καὶ λία ἐμφερὲς ὡραιοτάτω πα-
 τέρει. οὐδὲ γάρ τινα ῥοπήν δυνείας ὡς τῶν γε-
 νηκόσιν δυνύχων τῶν ἀντερπῶν τῶν παίδων. καὶ
 δυοῖν ὄντων ἡ καὶ πλάττων, ἡ δὲ τῶν γυναικῶν ὁ καλ-
 λίων. ὁ δὲ Χαρικλῆς ὅπως δυνύς διετέθη ὡς ὅτι
 τετρεῖς φιλοσόφως ὡς ἀδικώτατον κρίνῃ ἐταίρῳ
 ἐπὶ καλῶς, τὸ ἔρωτον τοῦτον τεκνύει. πειραροῦ
 αὐτῆς τῆς αἰσθῆς αὐτὴν ἀπέστην ἐργασίας· καὶ
 ἐπὶ ὁρόπως παῖδαν γησιῶν ἐρωμύλῳ ἡγάγετο
 γαμετῶν· καὶ πολλαπλασιάζει τὸ πόθος τῆς χέ-
 σεως ὅτι παιδαρίδ· ὅθεν εἰχέτως ἐκ παλαιότητος τῇ
 ἀπὸ τῆς μητέρι ὅτι βλέμμα φαιδρὸν καὶ δὲ τεκνύσης· ἀ-
 πῆθησιν ἀρτίως ὅτι παλαιότητος ἐκ παλαιότητος ἐφεστρί-
 δα, γέροντα ὡς τῇ πυθιάδι· τῷ γὰρ μεταχέ-

¹ ἀπὸ τῆς μητέρι.

Sed ubi Chariclem amare cœpit, iuuenem & forma & opibus illustrem, & mutuo adfectu redamantem, rogauit omnes genitales deos, ut ex eo, sibi nascerentur liberi; concepitq. strenue: dein Lucina in tēpore adiuuante, venustum per Gratias peperit, & à natura exactissime adsimilatum patri. Id mater lucrum sibi præsens & faustum rata, puero nomen indidit Eutychidi: cœpitq. nimio adfectu amare infantem nominibus multis, ut filium, ut venustum, ut amabilem, & florenti patri simillimum. Habent enim momentum ad parentum amorem formosiores liberi, soletque è duobus aut pluribus gratior esse qui pulchrior. At Charicles nato confestim ita adfectus est, ut nefas censeret meretricē dici amplius, quæ talē peperisset Venerium nepotulū. Itaq. statim abductam ab infami opera matrem liberū quæsendū gratia duxit domū; auxitq. mirū in modū pueruli natiuitas pristinū cupidinē; merita inde matri voluptas reduxit faciē sereniorē quā puerperæ solent. Et ego nuper nitida veste sumpta visitaui Pythiad: ēnam id nomen ad-

κληκεν ἑαυτῷ, καὶ πόδων ἀγαθῶν στυγηδόμην αὐ-
 τῇ. ὅτ' ὅ παιδίον κλαυθμυρίζομενον ἰδοῖσα πεφί-
 ληκε· θερμῶς μὲν, ὡς καλόν· ἀπαλὸν δ' ὡς τρυφε-
 ρώτερον καὶ τ' ἑόδαν, οἷς ὥρ' ἔοικε τ' χροιάν. ἔκ-
¹ ἀφρόως. πλήτη μοι νῆτ' θεῶν, πῶς ἄφρόως ἄπορτα με-
 ταβέβληκεν ἡ γυνή· καὶ πῶς ἐστὶν θαυμάζειν ἐκείνης
 βλέμμα ὁροσπνές· μέγιστον ἦθος· μειδία μα σεμ-
 νόν· χόμιν αὖ φησὶς πεπλοκισμένον· καλὴ πῆραι
 ἐπὶ αὐτῆς θῆ μάλα σεμνὴν· βραχυλογίαν δ' ἡρε-
 μσίᾳ φωνῇ· εἶδον καὶ ἀμφιδέξας καὶ ὤρεσκελίδας ὅ-
 τας ὤρεϊ ἔργους ἐκείνας ὥ φίλη· ἄλλ' ἔργον ὄντως
 ἤδυ θερία παρὰ πῶδες, πῶς τοι αὐτῇ καὶ ὤρεσιν ἄν-
² φασιν. καὶ τ' ἄλλον κόσμον ἰδοὶ τίς δ' ὅ· παρ' ἰσοδ' τε² Φα-
 σθ' ἐνδύειν τε καὶ τῷ, καὶ τεταγμένα βαδίζειν· ἡ-
 μα δ' ὅ συμφορέποι τῇ σωφροσύνῃ καὶ εἵποις δ' ὅ, ὡς
³ ἀπαντα-
⁴ χος.
⁵ γυναικός-
 νισσι.
 αἰετοῖα ὅτ' ἡ γένονεν ἔκ παιδός· ἄπορτα γ' οὖν
 ἔσ' τ' ἡ γυναικὸς τίσι καὶ τ' παλαίαις, παρὰ δ' ὀνή-
 λας ὁμιλοῖσι γυναικας. ἀπὸ τοῦ πόντου θελξινόη, καὶ
 σὺ πῶς ἐκείνῳ ἔκ γ' ἄπορτων οἰκιστῆ, μεταμφια-
 σαμένη μέντοι χροσμίως ἡμιφάριοι δ' ἡδ' ἄργες· Φυ-
 λάτῃ δ' ὅ γλυκυτάτῃ μὴ μεταξὺ παρελκόμενῃ τῇ
 στυγηθείᾳ Μελισσάειον τ' ἡνὶ πυθιάδα παρ-
 σίπης· ὅ μικρὸν πέποιθα νῆτ' διώνῳ· εἰ μὴ γλυ-
⁵ παροῖσα. κέρα· πῶς σία λάθρα μεταχὺ δεινύξει δ' αἰκῶνι.

sumsit, & omnia eius agnoui bona. quin & puerulo ciulanti basium pegi, calidum quidem ut formoso; tenerum tamen, ut delicatiori ipsis quas colore refert rosis. Stupeo per Deos, quā mulier omnia simul mutarit. Videas nunc ei demissum vultum, gestum moderatum, seuerum risum, capillum sine arte implicitum; decentem de super mitram, breuem ac summissum sermonem. Vidi & armillas & femoralia; non curiosa illa, mi anime, sed liberam vere decētia. Ad eundem modum & monile videas, & ceterum muliebrem mundum. Quin & quum prodit foras, deorsum despicere aiunt, & grauius ingredi, compositamque esse ad pudicitiam: dicas ita educatā à prima ætatula. Solent autem passim mulieres in gynæceis & tetrinis inuicē aliæ ad alias accedere. Vise ergo & tu ad illam, Thelxinoe, nā in vicinia habitat, adsumto decēti amiculo purpureo. Sed vide, dulcissima, ne cōsuetudine decepta Melissarium forte voces pro Pythiade; quod parum fui quin facerem; Venerē iuro, ni me adstans iuxta Glycera clam cubito monuisset.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΜΟΙΧΕΥ-

ἡϊσθης αὐτὸς τῆς γαμετῆς ὑπὸ πῖνος

¹ ἐμβελή-
ρῆς.

¹ ἐμβελήκεια.

² φυλακίδης.

² ΦΙΛΑΚΙΔΕΣ ΦΡΟΥΡΙΩΝΙ.

³ γασίν. **Η** Λωτὶς νεαίας μοιχὸς, καὶ δισμεώτης ² ἐφυ-
 λάττετο παρ' ἐμοῦ. ἐγὼ τῷτοι δι' ὥρεπῃ καὶ
 νεαίσχοι ὁράν, πρὸς ἧ' εἰσι ἐπέκλειμφθαι. καὶ τῷ δι-
 μῶν ἀπολύσας, ἀδελφοὶ ἀπλῶς καὶ σχεδὸν ἀφρου-
 ροὶ καὶ τῷ εἰρκτῷ δ' ἔφθην. ὁ δέ μοι δίκαιοι μαθόν
 τῷ φιλαδεφίας διδοῖς, τῷ σπύοικον ἐμοίχουσι τῷ
 ἐμῶν ποιῶτον ὅσθ' ἐκ κλέπῳ Εὐρύβατοι τε πελ-
 μηκέναι ³ φ. ὅς μοι μὴ γὰρ ἀλόγιστα φυλάτ-
 τεσθ. φίλοι δ' ἡρόδοτον πῖς ὅτι τῷ δισμεωτῆρι
⁴ κλοπῆς. τῷ τῷτοι ὅτι δέκνυσθαι τῆς ⁴ χαλπῆς. ἡσθ' ἐγ-
⁵ τούτας. κειτρίδες αὐτοῖς καὶ ἀπογιά. ⁵ ταύται λαβὼν
 ἀνερρίχασθαι τῷ πῖχον. ἀλλὰ πῶ καλῶ δυνήρ πασε
 γαμετῶν. τῷ τοῦ ἐκπύστοι καὶ πειθόκτον, ὡς πρὸς
⁶ μετῇ. δόξον, καὶ παρ' ἑλπίον γέρονε ὁ κακὸν. καὶ ⁶ μὴ
 πῶ δίκην ὑπὸ πῶ μοιχείας ὁ γῆρας λυπεῖ. ὅτι
 δισμοφύλαξ ἄμα καὶ φρουράρχος ὢν, πῶ ἐμῶν
 εἰδοὶ ὅσθ' ἐκ ἐφύλαξα γαμετῶν.

Commentariensis vxor stuprata ab
adultero qui apud eum in vin-
culis. XX.

PHYLACIDES PHRVRIONI.

A Doleſcentem in adulterio prehenſum
adſeruabam in vinculis. Eum ego ve-
nuſtum ac iuuenem aduertens miſeratus ex-
ſolui vinclis, ſolutumq. ac paene incuſtodi-
tum dimiſi per carcerem. Ille iuſtum huma-
nitatis reponens præmium, meam mihi ſtu-
prauit coniugẽ. Tale nec notus furti adtẽta-
uit Eurybates. Aiunt eũ in furto prehẽſum
traditum cuſtodia: conciliataq. commenta-
rienſium gratia monſtraſſe illis quomodo fu-
rari conſueſſet. Graphia habebant & ſpon-
gias; iis ſumtis aſcenſo muro euasiſit: ſed non
rapuit formoſam coniugem. Hoc ubi cogni-
tum ac conclamatum eſt, ut incredulum, ita
ridiculum factum eſt malum. Et me, iuſti-
tia oculum teſtor, magis adſcicit ipſo adul-
terio ludibrium, quod ille ego & vinculo-
rum obſeruator & carceris, non ſeruauĩ
meam coniugem in ipſa cuſtodia.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΑΝΤΑ

πλὺν μῖξεως ὅτε ὅπτις ἐπούσης ὃ ἐρατῇ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΜΥΡΩΝΙΔΗ.

ΚΑΙΝΟΝ γὰρ ὁ χακὸν ἔρωτος ὦ Μυρωνίδη, τοῖς τιν
 ὅδ' ἀκήχθα ἔσποι. Ἦ Τηγεσίππης ὁ Φαλη-
 ρεὺς Ἀρχιτέλης ἐράτῃ ἢ πεπαιδευτα μάλιστα ὁμιλῆσαι
 ὃ μφρακίῳ, ποῦ δ' οὐδ' ὅσον αὐτῷ ποροδιώρισε μέθρι
 ἀπὸ φησὶ τῷ ματῶν ἡ δίδωμι ἀπὸ λαυε φιλημά-
 των. Ἐ πορσαλκαλίζεω περὶ βεληκίαι με τῶν
 ἐαθῆται· γάμοι ἢ μήτε πολυπορσαλμόν, μήτε
 πορσαλμόν· ἐπεὶ σαυτὸν ἀνιάσῃς, Ἐ τῷ ὅπτις
 ἡραμμένων ἐκ πίπῳ. ἔστω ἢ μὲν τῷ ἔξ ἀπορίας
 ἔφησεν Αρχιτέλης· εἰ γὰρ ἔγω σοι φίλον, ὡς Τε-
 λεσίππη, ὅσοδ' μοι ἐχθρόν. ἀλλὰ καὶ χάριν εἶπεν εἰσο-
 μαι τῇ τύχῃ, Ἐ φιλοῦ ῥήματος ἀπολαβῶν, ἢ καὶ
 μόνος ἀξιδμόνος θεός. ἐβελόμην ἢ, εἴ γε σοι φιλ-
 πάτη δοκίμῃ γινώσκαι· τί δὲ ποτὲ μοι παρτελῶς ἀπέ-
 γινως ἢ μῖξιν; ὅτι ἔφη ἡ πιζόμνος ἐστὶν ὁ γάμος
 ἡ δίδωμι, ὅτε χαρὶς καὶ λίσαι ἐκ τῶν γόνων· ὡς ἐφε-
 νήθη, καὶ ὁ πάλαι σπουδαζόμενοι ἔξ ἀφῆς ἀπὸ ῥί-
 πται, καὶ περὶ πλούμνοι ἀμυγῆται. αἱ γὰρ ὅπτις
 μία τῷ νέῳ παρταῖαι, καὶ αὐταὶ πολλάκις ἐαυ-
 τῆς ἐναιτίαι. ποιαύτης ὁ δυσέρως ἀνέχεσθαι γινώσκαι

ἢ ἀρχιτέλης.

ἢ δὲ δόξω.

ἢ ὦ.

Mulier omnia præter coitum amanti
permittens. XXI.

ARISTOMENES MYRONIDI.

AUdi nouum amoris malum, Myroni-
de, quale ego audiui antea nunquam.
Telesippem Architeles Phalero deperit : illa
vix tandem persuasa iuuenem admittere,
mirum ei præscribit amoris modum. tange
mammæ, inquit, decerpe suauissima basia :
quin et vestitam amplectere ; Sed nuptias
nec quære, nec spera, ne tibi ipsi malum quæ-
ras, excidasq. cōcessis bonis. Sit ita, respondit
anxius Architeles : si ita tibi placet Telesip-
pe, idem mihi placet ; sed et gratiam debere
me fortune fatebor, si vel sermone pau-
xillulo, vel solo aspectu dignus censeor. Sed
velim, sis, amica, resciscere, quid ita coitum
omnimodis interdici mihi ? Quoniam, inquit
illa, speratæ nuptiæ dulces, gratæ, optan-
dæ ; Vbi potitus es, contemptus venit, stu-
dioque magno petatum statim abicitur, ne-
glectuique habetur. Enim leuia sunt iu-
uenum desideria, sæpiusque ipsis sibi con-
traria. Talem infelix amator mulierem susti-

¹ δειδς. κός, πσῶπον ὃ δυσύχηκαν Αρχιτέλης, καὶ σῶ-
σι ποθοῦ μὴ κατὰ τὸ δυνάχος τὰ ἐρωτικά πε-
εργαζόμενος καὶ λιχνύων. πολλὸν ὃ καὶ τῶν ἐρών-
των δυνάχων ὁ μῦθος ἀργότερα δυσχεῖ.

ΔΟΛΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΑΛΚΙΦΡΟΝΙ.

² χείστον. Γλυχέρα Ἰχάριον ἐπόη, καὶ νῦν ὃ ποιεῖ μὴ φέ-
ρουσα ὃ τ' ἀγρωχία τῷ μειρακίῳ (οἷα δα γὰρ
τ' νέον καὶ τ' ἔσπον αὐτῷ) ἤθελε πρὸς μῖσος αὐτῇ
μεταβληθεῖν αὐτὸ φίλτρον. αἴτιον ὃ ὡς βέλεας
φιλεῖ μισεῖν. ὁ λῖαν μισεῖν φιλεῖ. αὐτῇ οὕτω συμ-
βιβλύνεται τῇ Δωρίδι. αὐτὰ ὃ καὶ ματρωπὸς τ'
Γλυχέρας ἢ Δωρίς. ὅτε τίνων ἰσχυρῶς αὐτῇ εἶχε
ὁ σκέμμα, ἢ παροαγωγὸς ὡς ἐφ' ἑτερόν τι παροῆλ-
θεν. ταύτην ὁ Χαρίσιος ἰδὼν, χαίροις, εἶπε, φιλτά-
τη. ἢ ὃ, καὶ πόθεν δὴ ἐμοί, Φησὶν, γήρυτο χαίρειν; ὁ δ'
ἐν νεαυίας ἐπύθετο. τί δέ τι πρὸς θεῶν νεώτερόν τι
συμβέβηκεν; ἢ ὃ ματρωπὸς ἀπεκρίθη, δεδακρυ-
μὴν δῆται πικρῶς. ἢ Γλυχέρα τ' βδελυρῶ Πολέ-
μωτος ἐκτόπως ἐρᾷ. σέ ὃ, ἢ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐρᾷ,
μισεῖ μῖσος ἐξαίσιον. αἶρα λέγεις ἀληθῆ; κατα-
πλαγεῖς ἤρετο πάλιν ὁ νέος πολλὰ χρώματα

net, tali malo premitur Architeles : Cum amica tãquam eunuchus versatur, amorem liguriendo & catillando exercens : immo miser longe ignauiore eunuchis amantibus.

Lenae dolus. XXII.

LUCIANVS ALCIPHRONI.

CHARISUM amabat Glycera, & etiam-
num amat : sed eius superbiam non fe-
rens (nosti iuuenem, nosti eius mores) inibi
erat ut amorem mutaret odio. amare velle
odij caussa erat ; nimis odisse, amoris. sed
illa collato consilio cum Doride, quæ fa-
mula & conciliatrix ipsi erat, postquam
satis consultasse visum, lena egressa est
veluti aliud actura. Visa ea Charisius,
salve, inquit, mi amica. Et unde mihi,
illa infit, salus ? rogat adolescens : Quid
tibi per deos noui accidit ? respondit lena
fingens amaras lacrymas, Ecce, inquit,
Glycera inficetum Polemonem efflictim pe-
rit ; at te, dicam quantumuis mirum, hosti-
li odio insectatur. Num vera dicis ? stupe-
factus rogat, & multos colores mutans

¹ ἐπληξεν. ἀφείεις. καὶ μάλα φησὶν δῆλην αὐτῇ Δωρεῖς. ἐμὲ γὰρ
² ἡρέμα. ἐπλυξεν ἀφ' ὧν ἴστα σε μόνην ἐπὶ στόματος ἡρεμῇ
 καὶ προσηγερῆαν ἐνέγκω. ἐνταῦθα Χαρίσιος ἔχεται
 πολλοὶ ἐρῶν ἢ ποθοῦντες. πολλοὶ γὰρ ὦν κα-
³ ὑπ' ὧν. τεφρόνιον ὑπεξοσίας, ὑπὸ τῷ ζηλοτύπῳ ἡρώ-
 αση ἢ ἐκφαιάς. ὅτι πολλὰ δαζονεῖαι ἀφείεις,
 φθίγγεται ταπεινός τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεχνικῶς
⁴ ἰαί. ἀθυμία. εἴωθε γὰρ ἡ βραδυτής, καὶ ἀμυγ-
⁵ ἐδακρύεται. αἰσθαι δὲ καὶ, καταβάλλεσθαι. ἐδακρύεται ἀπακ-
⁶ τῇ δέ. τὸν μεταστράφεις ὅτι θάτερος, καὶ τῇ δέ κακίῃ
⁷ ἀποπέμπει. ὅτε πρὸς τὸν ὄξωτον, ἀποπέμπεται τὰ δά-
 κρυα τῶν παρειῶν. τί δὲ οὖν αἰκῶν φησὶν λελύ-
⁸ ἐκείν. πηκαὶ ὁ γλυκέριον, ἐκὼν γὰρ οὐκ ἀνέποτε καὶ
 ἐκείνης ἐπλημμέλει. ἐγὼ ταῦτα ἡτοίμους ἔρω-
 τας ἐβουλόμην, σοὶ γὰρ παρούσης, πυθέσθαι
 τῆς Γλυκέρας, καὶ γινῶναι εἴ τι τυχὸν δίκαιον ἐγ-
 χαλῇ. καὶ ὁ λυποῦν εἴ ποτε τίς τινος περὶ αὐτῆς
 πλὴν ἡμῶν οὐκ ὁμολογῶ. ὅθεν ἀντιτίκω. ἄρ'
 οὖν οὐκ ἀνδρὶς ἀξιοῦμαι καὶ ὁδοῦν ἐμὸν συγγνώ-
 μῳ ἔχειν. ἐπένεσε μόλις ἀνὰ μπισσητήσιμον ἢ
 Δωρεῖς, ἐφ' ἐκείνῃ ταῖς ἀκινῶσαι ὁ βλέμμα.
 ὅτι δυσμαχεῖς ἐπὶ μῆρεσσι. ὅθεν ἀντιτίκω. ὅπως
⁹ εἰκάζει. αἰσθαι δὲ καὶ ὡς φίλαται. ὅθεν ἀντιτίκω. ὅπως
 συγγνώμῃ τῇ ἐρωμένης ὅτι ἔσπον, ὅπως ἔχει συμ-

iuuenis. Et verissima, inquit Doris. quin me sine venia cedit, siquādo tui vel minimā taxim facio mentionē. Ibi tum Charisius manifestō prodidit amare se magis quam amari. nā pleriq. quas quū frui datur negligunt, eas emulatione accensi aperte amauerunt. Ita deposita tū is ferocia supplices voces fūdere, tristisq. ac desperatione interfectus (solet enim deiici superbia, si neglectui se esse viderit) cōuersusq. in aliā partē incondite eiulare; ac vultu modo huc, modo illuc obuerso genas lacrymis perfundere. Quid ergo, inquit, imprudens feci ut offenderem Glycerium? prudēs enim nunquā ego illi fui iniurius. Velim ego per amores id ex ea te prēsentē exquirere, ut sciam siquid forte merito queritur, & siquid feci, faciam satis. Tamen peccaui, fateor, non eo infitias; sed num me etiā veniam quēsentem non admittet? Vix dubitabunda Doris annuit, cōuerso alterorsus vultu. Rogare ille rursus animi eger, ne siquidē supplex accidā illius genua? forset, inquit, amice. nec diſſirint, ut ego impediā quominus experiaris, qualis amica tua futura sit, & qui affecta

¹ ἐπληξεν. ἀφείεις. καὶ μάλα φησὶν δὴ θηρία ἢ Δωρεῖς. ἐμὲ γὰρ
² ἡρέμα. ἐπλυξεν ἀφ' ὧν εἶνα σε μόνῳ ἐπὶ σόματιος ἡρεμῆ
³ ὑπ' ἧς. ἡρεσσηγρεῖαι εἰδέκω. εἰ γὰρ Χαρίσιος ἔχει
 ταί μᾶλλον ἐρῶν ἢ ποθοῦ μένος· πολλοὶ γὰρ ὦν κα-
⁴ ἰαὶ. τεφρόνουσι ὑπεξοσίας, ὑπὸ τῷ ζηλοῦ τυπεῖν ἡρε-
 αθηεῖ ἐκφαιαίς. τῷ δὲ πολλῷ δαζονεῖαι ἀφείεις,
 φησὶ γέταται ταπεινὸν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεχνικῶς
⁵ ἰδακρύνεται. ἀθυμία. εἴωθε γὰρ ἡ βραδυτής, ⁴ καὶ ἀμυγ-
⁶ τῆδε. αῖται διχῆ, καταβάλλεσθαι. ⁵ ἰδακρύνεται ἀτακ-
⁷ ἀποπέμπε- τὸ πρὸς ὧν ποιοῦσθαι, ⁷ ἀποπέμπεσθαι τὰ δα-
 ταί.
⁸ ἰκαὶ. πηκαὶ τὸ γλυκέριον, ⁸ ἐκὼν γὰρ οὐκ ἀνέποτε καὶ
 ἐκείνης ἐπλημμέλει. ἐγὼ γὰρ ταῦτα ἡτοίμους ἔρω-
 τας ἐβουλόμην, σοὶ γε παρούσης, πυθέσθαι
 τῆς Γλυκέρας, καὶ γινῶναι εἴ τι τυχὸν δίχαιον ἐγ-
 χαλῆ. καὶ τὸ λυποῦν εἴωθε τί ἐστιν θεραπεία.
 πλὴν ἡμῶν οὐ μολογῶ. οὐδὲν ἀντιτείνω. ἀρ'
 οὔν οὐκ ἀνδρὶ δέξαιτό μοι καὶ πρὸς αὐτὸν μένος συγνώ-
 μῃ ἔχῃ. ἐπείθου μοι μόνον ἀνὰ μπισσητήσιν ἢ
 Δωρεῖς, ἐφ' ἐκείνους πρὸς αὐτὸν βλέμμα.
 ὅτι δυσμαχεῖς ἐπὶ μῆρεσσι. οὐδ' ἀνέκατεύω πο-
⁹ ἰκαὶ. αἰετῶν. ἐκός γε ὧ φίλταται. οὐδ' ἀνέκατεύω πο-
 συκάζει τὴν ἐρωμένης τὸν ἔργον, ὅπως ἔχει συμ-

iuuenis. Et verissima, inquit Doris. quin me sine venia cedit, siquādo tui vel minimā taxim facio mentionē. Ibi tum Charisius manifestō prodidit amare se magis quam amari. nā pleriq. quas quū frui datur negligunt, eas emulatione accensi aperte amauerunt. Ita deposita tū is ferocia supplices voces fūdere, tristisq. ac desperatione interfectus (solet enim deiici superbia, si neglectui se esse viderit) cōuersusq. in aliā partē incondite eiulare, ac vultu modo huc, modo illuc obuerso genas lacrymis perfundere. Quid ergo, inquit, imprudens feci ut offenderem Glycerium? prudēs enim nunquā ego illi fui iniurius. Velim ego per amores id ex ea te prēsentē exquirere, ut sciam siquid forte merito queritur, & siquid feci, faciam satis. Tamen peccaui, fateor, non eo infitias; sed num me etiā veniam quēsentem non admittet? Vix dubitabunda Doris annuit, cōuerso alterorsus vultu. Rogare ille rursus animi eger, ne siquidē supplex accidā illius genua? forset, inquit, amice. nec dii sirint, ut ego impediā quominus experiaris, qualis amica tua futura sit, & qui affecta

ἑταίρας. βάσιως πρὸς σέ. ὅτε δὴ χαίρων δεδράμηναι ὁ Χαρίσσιος οἴκαδε τ' ἑτέρας. ὁ καλὸς, ὁ τριπόλητος ἐφ' ἱκετείας βαπόμηνος, καὶ πρὸς τυχεῖν αὐλίκῃ παροσπίπῃ. ἡ Γλυκερὰ μὲν τέως τ' πρὸς ἀχλὺν ἐθαύμαζε τ' ποδομύδου. εἶτα δ' αὖτε πρὸς πονήδεως δόρεϊ δούσῃ τῇ χερὶ, ἀνέστησέ τε, καὶ λάθρα τ' ἑαυτῆς πεφίληκε δόξαι, ἢ παροσπίατο τ' μισοχίς, καὶ πρὸς τ' νέον ξυέβη ταχὺ. ὃ γὰρ ἐπέτρεπεν ὁ μακρὸς ἐλκείμηνος ἔρωτος, δόξαι γὰρ οὖν σμικρὸν ἀπαγεῖσθαι τ' φίλον. ἡ δ' ἡμετέρως λαθραίως μειδώσα, διέβησε τῇ Γλυκερᾷ. ἐδήλου δέ πως τ' ἐνδομῇ. ἐγὼ σοι μόνῃ τ' ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΥΒΕΤΗΣ ΠΕΡΙ ἀμφοτέρων δυστυχίας.

ΜΟΝΟΧΟΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΒΩ.

Δ Τοῖσι δὲ τοῖς ἅμα πρὸς ἐπιπλοκῇ φίλε, καὶ πρὸς ἐν τέτῳ μάλιστα ὅποτερον διὰρχῃ δὲ ἐπιμέτρησθαι τερενὴ ἔχον καὶ διπλάσια δυστυχῶ. καὶ τὸ μὲν κακόν, τὸ δ' οὐκ ἀμεινον· ἐμὲ γὰρ κατὰ μάλιστ' ἀπληστος ἑταίρα καὶ πιασὶ πίπτοις ἀτυχῶς μὲν ἐμοί. βίβλος τερενὴ τῇ τοῖς οἰαίτοις. ἄλλὰ καὶ πῶς ἀμπερῶσιν ἀσπραγαλίζω ἢ κυβδύων, συγχέομαι τ' νομῶ, τ' ἔρωτος μεμνηνός, καὶ ἐνδομῇ πρὸς τῇ ποι-

reconciliandæ gratiæ. Tum demum hilaris ad amicæ domū accūrrit Charisius, ille pulcher, ille ter quaterq. desideratus, ad preces versus, ad gēua dominæ statim accidit. At illa ceruicem aliquādiu ammirata amici capitis, dein faciem eius lenta manu subleuans erexit iuuenem, suamq. clandestino basiauit manum; qua cupitū attigerat; citoq. pacem fecit; non enim sinebat furiate insidens præcordis amor, ut vel minimum auersari amicum fingeret. At lena interim clanculum ridēs innuebat Glycera, nutuq. dicebat solam se superbum subiecisse pedibus amasium.

Amator & aleo, vtraq; infelix. XXIII.

MONOCHORVS PHILOCVBO.

DVobus simul incidi malis, amice, & alterutri vix sufficiēs alterū auctarij vicem habeo, dupliciter infelix: malum enim hoc, nec melius alterum. Exhauriunt me quippe amica damnosa, & alea male mihi cadens, collusoribus felicius. Sed & si quando talis aut alea cū riualibus ludo, mens mihi amore lymphata turbatur. ita fit ut circa va-

χίλας μετασάσῃς τῷ ψήφῳ, πολλὰ πῶδ' αὖ λυγρὸ-
 μῆνος ἐμαυτὸν, καὶ τῷ καταδεετέρῳ τῷ παιδιαν
 ἡπίωμαι· πολλάκις γὰρ μετέωρος ἐκ τῆς πόθου
 ταῖς ἡμετέρας βολαῖς ἀντὶ τῷ ἐμῷ, τὰς ἐκείων
 δ' αὖ τίημι ψήφοις. εἴτα πρὸς τὸ ἐρωμύνειν ἀπι-
¹ δαν. ¹ θῶν, ἐκεῖ δὲ τέραν ἦται ἡπομύνει καὶ χίρῳα τῷ
 πρῶτα· οἱ γὰρ βύτυχες ἀντετασά, ἅτε δὴ μὲν
² δωρουῦται. ² τοσαῦτα νεικηκότες, φιλοτιμότερον ² δωρῶτε τῇ
 πόθου μῆνι, καὶ πρὸς κρίνονται μου τοῖς δώροις· καὶ τῷ
 ἐμῷ ἐμὲ πολεμουῦντες, μεταπετιθύνσιν μοι τῷ φι-
³ οὔτω. ³ λίας κύβον· ³ ὅτ' αὖ ποίνω ἐκάτερον τῷ κακῷ ἀφ' αὐ-
 θάτερον γέρονε δυστυχέτερον.

Η ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΕΝΑ ΠΡΟΚΡΙΝΟΥΣΑ ΜΕΤΕΝ.

ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ ΑΥΣΙΑ ΤΩ ΦΙΛΑΤΩ.

⁴ κορυφ. ⁵ πιν. **Α**Ρπὶ πρὸς ἐμοὶ συναθροισθέντες ἐσπείρας οἱ
⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰
⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ <

rias calculorum transpositiones multum errans, vincat etiam ab iis qui lusus minus periti. Nam saepe cupidine externatus iactibus meis illorum calculos assigno, non meos; dein ad amicam respiciens, aliam ibi priore grauiorem vincor victoriam. nam fortunati collusores ubi tantum lucrum fecere, largiuntur amica benignius: ita donis sunt potiores; meq. meis aggressi, amoris mihi inuertunt aleam. Ita malorum utrumq. alterius caussa grauius euadit.

Meretrix amicorum vnum præferens
ceteris. XXIII.

MVSARIVM LYSIAE CARISSIMO.

Collecti apud me vesperi nuper amatorum meorum potissimi, tacebant primum, ac proximum sibi quisque monebat propellens, ut meditatam communi consensu orationem mihi ediceret. Tandem vnus ex iis audacior ceteris, suasorem simulans, reuera tui amulus, mecum his verbis iurgare coepit; Quum ceteras scenicas antestes

καὶ ἄλλῃ, ἐκείτης αὐτῆς ἀπολείπει τὰ κέρδη. παρὸν
 γὰρ σοι χρηματίζεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὥν ἡ πο-
 ρὰς· παρσικα ὅ μόνον ὧ Δυσία τὴν ἐκδίδωκας
 ὥραν, καὶ ὅσῃ καλῶ μπιραχίω· ἔγω γὰρ ἡμῶν πορ-

¹ πούποις. τὸν ἐνὸς ἄνδρ' ὅπως περὶς ἡτῆς αὐτοῦ ἰσοπέτων. σοὶ δ'
ἀν' τυχὸν σωζέτω τις ἐρωτικὸν καὶ ἄλλος ἄμυχον
προκρινέσθαι, χρημὲν. πυκνὰ γὰρ οὐκ ὁμοῦ ἔστιν ἔργα
ἡμῖν ἐπαμύσσειν, ὅς κε καὶ φησὶς ἡμῶν τὰ ὦτα, καὶ

² λουσίον. ἐμπέπληχας ^α ² Δυσίον· ὥς τε καὶ ἀνέγρημύους ἐξ
ὑπὸ οἴου ³ ⁴ νέον ⁵ ⁶ παροσηγείας ἀκούειν. ὃ πό-
θος τοίνυν ἔστιν, ὃ παρὰ πληξία ἢ πολλοῖς νομίξει-

[illegible]

forma, quæstu ceteris cedis tamen; pecuniam quippe à nobis capere potēs, quos aspernaris, uni Lysia tuam ætatem profundis gratiis, & illi quidem adolescenti haud formoso; nam si hoc esset, ferendum esset vinci tot viros ab uno elegantiore: tibiq. forte daretur venia formam amabilem & eximiam præferenti diuitiis. At tu nihilo cum minus laudibus passim tollēs obsurdefecisti aures nostras, plenas uno Lysia; adeo vt excitati somno videamur eius semper nomē audire. Nō est hoc amor ergo, nō est; stupor mihi grauis videtur potius. Sed nos hoc unū ex te expetimus; dicas disertim, si hūc relictis ceteris habere præoptas; nō enim si mauis, repugnamus. Talia illi fere vsq. ad gallorū cātus; quæ si referre singulatim velim, videar mihi solē cōdere lōgis sermonibus. sed pleraq. illis dicta excepta dextera aure sinistra excidere ocys. hoc unū respōdi; ipse prætulit vobis Lysia Amor, qui noctu atq. interdiu cor meū continuo torret. Habe & hoc suauissime; quasisse à me illos clamore & iurgio; Et quis inuenustū illum, inficetum, incomtum amet? commodissime

ἤθικῶς ἀγαθὸν μὲν τὸ χρεῖν ὑποκινῶσα σὺ τοῖς
 ὤμοις ὀβλέμμα. τίς; ἐγώ. ἔρρωσθε τοῖνυν ἔφην αἰῶ
 σαῖσα· καὶ σύγ' ἰστέ μοι ποθέσθῃ· ἐμὲ γὰρ ὅδ' ἐν θαλάπῃ
 κέρδος, ἀλλ' ὃ θέλω. θέλω δ' ἢ Λυσία. σὺ δ' ἔν ὧ ἐμὸν
 δεσποτῆδιον βίβης, βίβης· ὅ παχὺ γὰρ ἐπαφρόδιτον.
 μηδὲν μνηστῆρας ἤκέ μοι· φίλημά τι μόνον ἄποκα-
 μίζων· καὶ γὰρ τὸ ὥτων λαβομένη, τρεῖς σε φιλήσω·
 καὶ τρεῖς τοι καλόν. ναὶ, παρὸς τῇ Αφροδίτης, ἢ νῦν
 τεθύκαμην. γνώσομαι δ' ἢ τὴν θυσίαν, εἰά σε παρὲς
 ἡμαῖς ἢ θεὸς ὀπικλήνῃ παρσεύρησέ μοι, ψυχὴ Λυ-
 σία, θάψῃον ἥδη, ἐπεὶ καὶ τὸ χρέον τῶτον ὄν ὀπιτέλ-
 λω σοι χρονίζεις. παρὲς σε πόμ' ἔτις· ἐκαῖνοι σάτυροι,
 ἔχθρ' ἄνθρωποι· ὅ περ ὅδ' ἐν τίθῃ με τῶντις.

ΕΤΑΙΡΑ ΜΕΜΦΕΤΑΙ ΤΗ

¹ πελαγούση.

ἀδελφῇ ὅπελθούσης αὐτῆς τὴν φίλον.

ΦΙΛΑΙΝΙΣ ΠΕΤΑΛΗ.

πω μὲν.

ΧΘεὸς ὅτι πότον ὑπὸ Παμφίλῳ κληθεῖσα,
 Θελεξινόῳ μεταπέμπομην τὴν ἀδελφίαν·
 ἤγαθαι τοὶ δ' ὅ τυχόν ἐμμενῇ παρσεύεσθαι. ὡς ἔρ-
 ρω γέρονε δῆλον· παρῶν μὲν ἦλθεν παρσεύεσθαι
 κοσμηθεῖσα καὶ σίλψασα τὰς περὶ αὐτῆς ἀπρέμα, καὶ
 παρὸς ἔσσητον, ὡς εἰκός, δὲ παρσεύεσθαι καὶ βίβῃ-
 σασα

ego manus una cum humeris & vultum
 contorquens; quis? inquam; ego. Valet
 ergo, surgens edixi, parcite amanti mihi;
 non enim me questus iuuat, sed quod volo;
 Lysias est autem quem volo. At tu, mi do-
 minule, cito, cito: iucunda quippe celeritas,
 veni sine mora, ferq. mihi vel vnum sua-
 uium: & ego te prehensum auriculis ter
 suauabor. Bene hoc habet, per Venerem,
 cui nunc fecimus; noscam num litarim, si te
 mihi dea flexerit. Veni ad me Lysia, anima
 mea, veni cito: hoc ipsum tempus quo scribo,
 iam moraris: præ te Satyri illi, non homi-
 nes: nullo mihi illi omnes loco.

Meretrix sororem accusat intercepti
 sibi amoris. XXV.

PHILÆNIS PETALÆ.

VOcata heri ad comessandū à Pāphilo,
 sororē meā Thelxinoē arcessiui, nescia
 quantū mihi ipsi procurarē malū: quod res
 ipsa indicauit; primū enim venit ornata cu-
 riosius, excultis elegāter genis, flexisq. vt vi-
 dere erat, ad speculum, & dispositis adamus-

σατα τὰς κόμας, ἀφῆκε τῷ αὐχένος ὅρμοις πολυ-
¹ ἀγλαΐσμα ² ἀγλαΐσμα ³ ἀγλαΐσμα ⁴ ἀγλαΐσμα ⁵ ἀγλαΐσμα
 τῆς δ' ἐρῆς. ⁶ ἀγλαΐσμα ⁷ ἀγλαΐσμα ⁸ ἀγλαΐσμα ⁹ ἀγλαΐσμα ¹⁰ ἀγλαΐσμα
 ὡς ἐκεῖτο. φλυαεῖαι ὑπομάζιον τε καὶ ἀμ-
 φωλεία. καὶ οὐδὲ τῷ ὡς κρασίον ἡμῶνσε κόσ-
 μων. ὅς τ' παραίτιον ἐξ ὧ δ' αὖ φαιδὸς ἡ ὡς διέ-
¹ αὐτῇ. λαμπρὸν. ἄμα δ' καὶ τὴν πῆριαν. αὐτῇ ὡς
 ἐαυτῷ ὅπως φορῶν διέσχευετο. πολλὰ κίς δ'
 ἄμα τε ἐαυτῷ ἐπ' ὡς. καὶ εἴ τις αὐτῷ ἄλλος κα-
 ταί. ἐπειτα ὡς καὶ ὡς μέση ἐμοδ. τε καὶ Παμ-
 φίλῳ ἵνα χωρὶς ἡμῶν δ' αὖ λαβὴ. καὶ ὡς παίξουσα
 ὡς μετὰ κίς, εἰς ἐαυτῷ ἐκίς. μετὰ γὰρ ὅ βλέμ-
¹ αὐτῇ. μα. καὶ τῷ ἐκ πωμῶ. ὡς αὐτῷ ἀντίδοσιν ἐ-
 ποίητο. ὅς τ' ῥαδίως ὡς ἐχέτο. ἄτι νέος ἐρωτικός, καὶ
 οἷος πολλὸν δ' αὖ θερμότητος αὐτῷ τὴν ψυχῇ. ὅ-
 τ' ἐπὶ δὴ τ' ὡς ἐπὶ, ὡς ἐκ τομάτων ὡς φίλῳ
 ὡς ὡς καὶ ταπεινὸς τὰ φίληματα, καὶ τ' οἷ-
 ον τοῖς χίλῃσι καὶ κραμύον καὶ μέγχι καὶ αὐτῇ
 παρέπεμπεν τ' καρδίας. Πάμφιλος δ' ἡμῶν με-
 χροὶ ἀποδακνόν, διότι καὶ ἡμῶν πῶς εἰς τὸν χέλιον
 ἐκίς. ἡ δὲ φίλησασα μετὰ τῷ ὡς ματῶν ὡς
 τὰ ὡς ἐδίδου, ὡς ὡς ἐρῆσατο, πῶς ἐβουσε. τῷ-
 τοῖς οὖν ἐδακνόμενον. ἡ δ' ὡς ἡμῶν ζήλιον ἐμοδ
 καὶ ὡς ὡς ἐμὴν ἀδελφῶν ὡς τῇς ἐμῇς ἀνέ-
 τρεφοὶ ἀγκύλας; τὰ αὐτά μοι πῶς αὐτῇ τὰ ὡ-

sim comis, suspendit è collo sumtuosa monilia, cervicis honestamenta; multasque alias eiusmodi nugas, ad mammas, ad vlnas, ne ipsis quoque capitis spretis redimiculis. Super hoc tarantinum multitium, per quod florem ætatis manifeste pelluentem ostenderet; simul talum conuertens respectabat, sapiusq. & respiciebat seipsam, & nunquis alius spectaret attendebat. Tandem sedit media inter me ac Pamphilum, ut eum seorsim à me tentaret, alludensq. iuueni faciem eius ad se conuertit; cæpitq. illi respondere mutuis poculis. Patienter hoc ferre ille iuuenis, quippe amoris facilis, & vino multo mentem calefactus. Ad hunc modum veluti ore inter se osculabantur, suavia bibentes, vinumque labris mixtum ad ipsum cor transmittabant. Quin Pamphilus mali frustulum admorsus recta iecit in eius sinum; illa osculo exceptum inter mammas abscondit sub strophio, quo præincta. Ego interea ringi; quippe sororem riualem ante oculos cernens. quamne ego vlnis meis enutriui? hæc mihi ab ea reddi

φθα. ἔγωγε μὲν νῦν ἀνὴρ πελαργυρότατος διχάζαι ἀπο-
 δίδωσι χάριν· καὶ τοὶ πολλὰ κίς ὧδε πρὸ ἑκάστοι αὐ-
 τῷ ἐμμεφόμεν· καὶ ἂν ἀδελφῆς ταῦτα Θύξινόν;
 μὴ Θύξινόν· ἀλλὰ τί μακροτέρως ἀπῆλθεν ἡ βά-
 σκαρος ἔτις ἀνέδωκε σφετέρειτα μύθη τῷ ἱεόν. ἀδελ-
 κῷ μὲν γοῖν ὁ Θύξινόν· μὲν τὴν ὅρμητι τῷ Αφροδί-
 τῳ, καὶ σὲ Πετὰλη καὶ νῦν οὐ πρὸ χουστῶν φίλῳ· ὡς
¹ αὐτῇ. ¹ αὐτῇ παρταχούτῃ κακῶς περικατάρχει. ἀ-
 δικούμην οὖν ἀλλήλας· δῦρῃσω καὶ γὰρ τοῖς πῶν ἡ
 ἑτέροις ἀγώπεια. καὶ τὸ δεδύχθω· ἡ σίδηρος ἐ-
 λαίωέσθω σιδῆρος· ἔγωγε ἀπορήσω τῆς ἀνὴρ σίος
² ἀφελούση ² ἀπληστον ² ἀφῆλση.

ΠΡΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΑ.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ΠΑΝΑΡΕΤΗ.

³ ἡ. ΠΑλαι μύθοι παροδιέγραψα τῷ χάριν ἡ φήμη,
 παρὲν αἰὰ τόμα ταύτης φερόντων. νῦν ὅ
 πρὸ ἔρησε παρὸν· ἡ καὶ πλέον ἄγαμέσσει τῷ καλ-
 λος, ὅσω γε μάλλον ἢ καὶ φήμην ὁρᾷ. τίς δὲ τελευ-
 μα καὶ ὀρχη μύθη; τίς ἰδὼν ἔκ ἡράσθη πολύμην;
 Αφροδίτην ἔχουσιν οἱ θεοὶ, ἐκείνας ἡμᾶς ὡς ἐφικτῷ
 ὑποκρίνῃ πρὸ αὐτῶν καὶ σμυ μύθη· ἐν μέσῳ ῥήτορα·
 προσείπω ζωγράφον, καὶ παρὰ ἡμᾶς γράφει καὶ λεί-

nutricia? ita mihi nunc iustam compensans
reponit gratiam? Sed & ad singula sapius
ita querebar: Ad sororem hæc tu Thelxinoc?
non Thelxinoc. sed quid verbis opus? Abiit
venefica, tam proterue proprium sibi lu-
crata iuuenem. Iniuriam mihi facit Thel-
xinoc; Venerem testor, ac te communem
amicam, Petala, cœpisse illam iniurias ma-
nus. Lædamus ergo inuicem. inueniam &
ego talem aut similem aliam vulpeculam.
sit hoc ita; trudatur clauus clauo: facile
erit mihi pro vno tres illi auertere.

Ad Pantomimam. XXVI.

SPEVSIPPVS PANARETÆ.

DVdum mihi fama gratiam tuam de-
scribserat per ora omnium volās; nunc
representauit eam primum; & ecce admiror
hanc formam magis, quo maius video supra
famam. quis non miratus est saltantem?
quis vidit, nec amauit? Polymniam &
Venerem dii habent; eas tu nobis quan-
tum pote refers ab ipsis exornata. Orato-
rem te dicam, an pictorem? & res pingis,

γεῖς πόμπηα πρὸς ὑποφαίνης· καὶ φύσεως ἀπάσης
 ἐναργής· ὑπάρχει εἰκὼν ἀντὶ χρωμῆς καὶ γλώττης
 χεῖρ πολυχήμη, καὶ ποικίλοις ἡθεσι κεχρημένη· ἔ-
 οῖά τις φάειος Πρωτεὺς ἄνθρωπε πρὸς δῆλ' αὖ μετα-
 βεβλήσθ' ὁδοκαῖς πρὸς τὸ δ' ἄμυστον τὸ ὑπορχημέ-
 τωι ὠδυνῶ· ὃ δ' ἡμῶς ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θανάμα-
 τος· καὶ φωνὰς ἀμειβομένης ἀφίησιν ἐμμελῶς καὶ τῷ
¹ σοφῷ. χεῖρε κινῆ· καὶ τὸ ἐσθῆτα' σφοδρῶς· ἔπειτα συλκασθήμει-
 νοι διηγεῖται καὶ ἕκαστον δῆλ' ὅς ἐστιν κινήματα
 πολυέσπευσι γῆς καὶ πᾶσι θεατῆς ὑφ' ἡδονῆς χρο-
 νόμῳς ἐπὶ πειρᾷται· ἕνα δ' ἄνθρωποι προσφύως μι-
 μουμένη· οἱ καὶ μάλλον τὸ πόμπη ἀπομπῶν ἔχουσιν
² ἀνὰ ζῶν. τίω μίμησιν ἀκριβοῦς· ὅθεν ὁρᾷ ἄλλοι ὁδοὶ τὸ
 μάλα σπουδαῖον ὡς ἀπολαύειν τῆς σῆς θυμη-
 δίας· ἀνὰ παύλα γὰρ τὸ σπουδῆς εἰσίοτε γὰρ ἡ παύ-
 δια· πολλὰς τοίνυν ἀτε ταχὺς τῆς πολιτείας ἰω-
³ διελήλυ-
 θα. πρὸς, ³ διελήλυθε πόλεις· καὶ πρὸς γὰρ τῇ νείᾳ,
 τίω πρεσβυτέραις ἰσόρηκα ῥώμην· καὶ τοιαύτην
 ἐν ὁδοιτέρᾳ τελέαμασι. βιδάμενες οὖν οἱ πόμπη-
⁴ ὑποφύρε-
 σαι. ἀρέτῃν βίτυχον ὡς ἔστω ⁴ ὑποφύρεσσαι καὶ
 τέχνη καὶ κάλλιψις.

Et sermones omnimodos fingis, Et natura totius viuam refers imaginem. pro coloribus siquidem Et lingua, manu multiformi, variisque motibus uteris, ac veluti Proteus e Pharo varias te in species vertis iuxta sonorum canticorum melos. Populus interea rectus ac mirabundus adstat, Et voces alternas melodice respondet, manusque mouet, Et vestem quatit; dein sedentes quisque singuli singulis motus explicant, multiscij silentij: ita quiuis e spectatori- bus pra voluptate pantomimus fieri eni- titur: sed unum pra aliis nativae imitata Caramallum eximium illum represen- tas exactius. Non indignum ergo quan- tumvis grauem ac seriis implicitum operam aliquam dare tuis lusibus. est enim interdum etiam lusus seriorum remissio. Itaque mul- tas, velox quippe eques publicus, oberrauit ciuitates, Et veterem ac nouam visitauit Romam; sed in neutra vidi similem tibi: felices igitur qui Panaretam fruuntur; ita forma simul Et arte praecellit.

Η ΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗΝ ΑΙΝΙΤΤΟ.

μήν μάτεν πρὸς αὐτὸν ποιοῦντα.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΑΜΥΝΑΝΔΡΩ.

ΝΕΥ πνὸς ἐξεπίτηδες δ' ἄγε γυναικὸς παρι-
 οῖτος ἐσπέραις, ἔφη τίς ἄλλη πρὸς ἐκείνῳ
 παρὶτα μήν πλησίον, ἅμα νύτῃσά τ' αἰκῶνι
 πρὸς τ' Αφροδίτης ὧ φίλῃ σε ποτ' αἰὲς ποσὶ πρὸς
 σάδωι κ' ἔρχεται καὶ μορφῆς ὅτι ἀφυσὶς ἔχων ὡς
 δι' ἑρμῆος ὁ θεοῖσιν καὶ ποικίλοι ταῖς ἀπὶ κεκρί-
 στος γυναικὶς ὡς δ' ἡμῶντος τ' φωνῶν· εἰσὶν μοι καὶ
 πρὸς καλὴν ἀχολῶν τ' κόμην· ἐπεὶ καὶ τῆσ' γε
 ὅτ' ἔρωτος ἴδιον καὶ μάλα μέγα ποικίλον ὁ σφόδρα
 πείθει τοὺς ἐρωμέντας ὅτι μὲν αἰὲς ἄγαν δ' ἔχουσιν
¹ αὐτῶν· αἰὲς καὶ ἑσπέραις ἀπεχρῶς ἐσθλὴν καὶ τηλίκην. καὶ
 τοὺς ἐρωμέντας, εἶπε, ἀποτρέφονται ὅτ' ἔνέον καὶ πρὸς
 ὄντι καλόν, ὅτι φουσὶν αὐτοὺς ἐαυτοὶ οἶεται μέγας
 ἀξίεστος ταῖς γυναιξὶ καὶ πρὸς πόντῳ τ' αἰὲς καλ-
² φίλων· αἰὲς ποτ' αἰὲς καὶ ποτ' αἰὲς φίλων ἀτυχὸν ἐπὶ
 τυχόν·
 νάμα κεν ἐαυτῶν, φρονῶν ὅτι τῇ ὥρῃ θαυμάσιον
 ὅσον, καὶ πολλὰ τ' αἰὲς ὀφθαλμῶν βλέπειν, καὶ φρο-
 νήματος ἐμπέπληκε τ' ὀφρῶν· μισῶ γὰρ ἐραστὴν
 πρὸς ἀδοκίμῳ δι' μορφῆς τ' ἐρωμένῳ ἀξιοῦντα.

Mulier insultans amanti frustra ipsam sollicitanti. XXVII.

CLEARCHVS AMYNANDRO.

TRanſeunte Vesperī de industria ante mulierem adolescente, inſit ad eam proxime adſtans alia, cubito ſimul propellens; per Venerem, inquit, amica, hic amoris tui cauſſa tranſiens occinit; nec deformis quidem ille; vide quam elegans pallium & plagiſ ab arte textoris variegatum. quam dulce modulatur: videtur & pulchram caſariam diſtinxiſſe curioſius: nam & hoc amoris proprium, & honeſtum in primis, ut ees qui amant, ſumma vi cogat uti elegantior ornati ſint, quamuis antea neglexerint cultum ſui. At ego, inquit illa, auerſiſ per Cupidines iuuenem, quantumuis pulchrum, quod inflatus amore ſui ſolum ſe dignum amari feminis cenſet, & ex formæ merito rogari. Quin & ſeipſum forte Philonem ideo vocari iuſſit, ferox atate ſua nimium quantum, multorumque oculis dignum ſe ratus, ac ſupercilium impleuit ſuperbia. Enim ego amantem odi, qui amicam forma cenſet antecellere;

οἰόμενοι τε κάλλος ἔσθ'· κάλλους χρεῖσθαι
 μέγιστον ἀντὶ βραχέος· ὅρα ὅπως ἡθικῶς τ' ὑπὸ ἡ-
 Φαιον διαπαίξω· καὶ σφόδρα πῆς αἰνίγματι τὴν
 πη· ποδῶν μέ τις ἐρωτηματὶς καὶ ὅδε νόημα τις ἀξι-
 ὦται· καὶ πολλὰ τ' ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μέγιστον·
 ἀλλ' ὅς ἂν ἄλλος καὶ τοῖς ἐμοῖς αἰσὶν ἀπιδάτω· καὶ ἡ-
 μου σότῃρα λήθηθριῶν· σπῆδ' ἐρυθρία πᾶσι πῶς ἐκ-
¹ πῶς ὦ· πᾶσι βέχων διαύλοις· ἐγὼ δ' ἡ δ' ἔσθ' ὅς τινος πόντος αὐτ'
 ἐκείνους λοιπὸν εἴχα λίπτομα· ἔφασκε ὅς τ' αὖτα, ἄλ-
 λα τε πολλὰ θρυπτομένη· καὶ δὴ καὶ ὁ σκέλος ἔσθ'·
 τυμῆσθαι, ἵνα δείξῃ ὅς νῦν κρήμιν ἰδυτεῖν καὶ τό-
 δα λεπτόν τε καὶ ὀρθροῖ· ἑτέρα ὅς τ' ὁ σώματό, ἐμ-
 νωσέ μῆρ' τὰ δύναται· ὅπως δὲ πολλὰ χόρην ὁ μὲν·
 ράκιον ἐρεθίσῃ· ὅς δὲ φησὶν αἰσθόμηνος τ' λεγέσθαι·
 ἐψιθύεισιν γὰρ ἐκείνη πᾶσιν, ὥς τε τ' νῦν ἀκούσῃ·
 εἶα βάλῃ, καὶ σάκας δὲ θέλῃ· εἰπέ· ὅς γὰρ ἐμὲ γε-
² παίξῃς· λαῖς ἡ καλῇ, ἀλλὰ τ' ἐρωτᾷ ² πέζῃς· ὅς τις ἀρε-
 τὴ τ' ὅτι καὶ ἐκείνους τοῖσιν ἐπαφεία σοι ἐβῆς, ἵνα
³ πύτων· ³ τῆς περὶ πᾶσι καλὴν δυνάμειν τ' ποδῶν ἰκετιυῖς ἐμὸν
⁴ πύτων· ⁴ ὅς δὲ ἐκείσας πάθος· ἡ δὲ διαμυκωμένη καὶ ὑπο-
 βλέπουσα λυξὸν τοῖς δακτύλοις τ' δόξας ἡθικῶς,
 εἶα γυνὴ ὁ μετακάρπιοι ὅτι κροτῆσαι τῆς βύω-
 νύμου χεῖρας, ὑπὸ ὀπλικῶς ἀπεκρίθη· ἐγὼ τάλαν,
 μὴ ὅς χάριτες γῆμοιτο· κενᾶς ὅς τις ἐπείσθης,
 εἶη μάλλον καλός· καὶ τῆς γε χάριν, τοῖσιν

decorémque se credit decori rependere, maiorē minori. At tu vide quam ego facete superbo illudā, delectareq. his griphis: Amat me quis furēs amore, nec nutu vno dignus cēsetur, frustra q; meā angiportū obābulat saepe; canitq. incassum, & auribus meis mulcendis irritū, & indoctius ipsis Libethriis: nec erubescit vanā atq. inanē cātionē reciprocari sepius. Ego cōtra, per deos fratres, pro eo deinceps pudore faciē velare cogor. Hac & alia dixit insultabūda; quin & crus denudauit, ut adolēscēti rectā tibiā, tenuēq. & cōpactū pedē mōstraret; aliasq. retexit corporis partes potētes mouere adfectus, ut plurifariā irritaret iuuenē. Ille dicta sētiēs, ita eīm insusurrauerat ut ille exaudiret; Dic tu, inquit, tamē quēcūq. velis & quoties velis, nō enim me formosa, rides, sed illudis cupidini spes mihi fore ut is te iaculator tali telo feriat, ut admota his pedibus roges medear malo tuo. Tum illa sublato cachinno, toruū renidēs, dextrēq. digitis, ut facetā mulierē erat, laeua palmā increpās, despectabūda respōdit; miserā me; ne ita sit, gratiē; vanis tu potius speb' lactatus sies; sed tu pulchriorem te esse existimes, eoq.

ἐπῆλθε σοι παρσδοκᾷ, ἕως δὲ παύσῃται τυ-
 χόν ὁ σὸς ἐκδικος ἔρως. παύσῃ μιν παρσάδων, ἐπα-
 ρευπνῶν, μηδὲν διαπύων, μόνον ὃ κλυδωνίζόμενος
 ἐκ τῆς πόθου· εἴτα, Φησὶν, ἄνεμος ὅτε μένειν ὅτε
 πλῆθ' ἐᾷ. ὅτε οὖν ἐκ τέον ἔστιν σοι τῇ ἡμετέρων τι-
 ρός, ὅ μαρτυρῶν, ὅ παρσδοκῆς, ὅ Φιλημάτων· ὅδ' ὁ
 μὲν ἀπὸ πηλακίον οἶμα τῆς πόθου.

ΝΕΟΣ ΑΔΗΜΟΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
 τῇ ἐρωμένης παλίμνετον γυναικί.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙ.

¹ κοχλίδος. **Τ**Ις ἄρα παρὶ ἐμὲ τῆς κοχλίδος ὁ ἔσπος; τί
 δὲ μετὰ μωμένη ἴσθ' ὅτε παρὸς ἄλλον ἀθρόως
² νεισκοπῶν· μεταβάλλεις² κηπὸν· ἐκ λυομένη τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς
 ἐκλύομαι³ ἀπορείας; ἀπειπὸν ἐνιοῦν ἀν' ἡγήτων· ἀπειπὸν
³ ἀπορείας. πῶς λογισμοῖς πολλὰ καὶ ἐμὲ τὸν ἀποραίν. ὅδ' ὁ
 βῆρον πδυντελῶς δ' ἀγαθῶν· κατὰ τὸν ἐκ λυομένη
⁴ δ' ἀπὸ πῶν. λίθω σάθμην λυκὴν⁴ διατένων. τίς γὰρ ἀσάτω δύ-
 ναιτο δὲ ὅπως ἴσθ' ὅτε παρὸς ὡς τε μετὰ τοῖς θεοῖς, ὅτε
 ἔχω ὅτι χεῖροσμαι τούτῃ· ἐπὶ νῦν μὲν ἄρα τῇ σκα-
⁵ ἐξήγησά. λιώτητος ἢ κοχλίδος· αὐτὸς ἔρως ἐκείνης· ἐξήγησέ
⁶ ἀσάτω· μοι τῇ⁶ σάθμην τῇ γυναικί· εἰ δὲ καὶ σὺ παρὸς αὐτῇ
 πιν γ'. ἀπορείας δις ἐξ ὁ μὲν ἔστιν ὅσον, μὴ κατὰ τὴν φίλτα-

eueniat ut tandiu expectes, donec tuus ille
vindex amor aduenerit. mane interea ca-
nens, vigilans, irritus omnium, solum amo-
ris astu iactatus, ubi te ventus, ut aiunt,
nec manere, nec progredi sinat. ita nec tibi
nostrum quidquam fas attingere, non mam-
mas, non vestem, non basia; neque eo magis
fas ab amore discedere.

Iuuenis anxius propter amicæ inconstan-
tiam. XXVIII.

NICOSTRATVS TIMOCRATI.

Quo me malum modo Cochlis tractat?
Quidue moliens dicto citius mentē alio-
uorsus cōuertitur? dissoluor anxietate, Deos
testor; mentē ipsam amisi ita versatus, omni
consilio renuntiaui, dum mihi aqua heret;
nec potui quidquā discernere, sicuti si in albo
signāsssem albam lineam: quis enim instabi-
lem attingat scopum? ita per deos quomo-
do ea utar nescio: vere Cochliidi nomen ab
obliquitate; Tu ipse Amor explica mihi in-
stabilē eius sententiā. Quod si & tu heres ad
eius incōstatiā, ne dubita, mi amice, dimoue-

- ¹ σφοδρότη-
τος. τε πυθέσθαι τ' οἷς' σφοδρότης· τότε μὲν ἐρώ-
σης ἀπὸ μὲν τα πρῶτης· καὶ μοι οὖν πόθον ὑφάπτει
πολυῶν. καὶ ὅταν με ταῖς ἡγίαι ἐπαίρει. τότε δὲ
πάλιν, ὡς βυ μεταβολωτέρα κοθόρνα, ἀναίεται
σοβαρῶς οὐδ' ἄρπιδος ἐπόρῃ· καὶ πᾶσαν αὖτις ἀμεί-
λυνέ μου τὴν ἡγίαν, καὶ τὴν ἐμὴν ἔγωγε ψυχὴν
ἤθεσιν ² ὅς' ὑπογίει παλιμβόλων ἰσὺν ἀπέδραξε
³ γὰρ παλιν-
βόλον. Πίνε λόφους· τί πρῶτος; τίς ἡρώμας; φθὺ τ'
ἀφορήτων κακῶν· παπαὶ τῶν ἀμέτρως κατε-
βλακυμένων ἡγίων. ὡς ἄρα ³ ὅτι βρυπομένη τ'
λαμπαρὰ ἐαυτῆς ἡμάρωσι χάριν. ταύτην καὶ
ισθητῆς, καὶ ἰκετεύης, πρῶτα κωφὸν ἄδην δοκιῆς·
ὅταν καὶ ἄκρυντά με λοιπὸν, τοσοῦτον ἐρεσὴν ἀπο-
τρέπει καὶ δυσαπότρεπτον γερονότα. πειγροῦ
⁴ Τιμόκρα-
τος. ⁵ πύργου.
Cόκ' ἐπὶ ταρῶς ταύτην ὦ ⁴ Τιμόκρατε κινωνά-
σοι τῶ πύργου· ἐπεὶ τὸ γὰρ βεῖν ἀνὴρ τὰ διωα-
τὰ ἀκριβῶς δὲ γινώσκει, καὶ μηκέτι ματαίαι ἐπα-
γεσθαι λύπην. φθόνος δὲ μηδεὶς τῆς ἄλλης ἡμῶν
⁶ κολχίδος· ὅτι κρατήσῃ Φιλίας· ἀλλὰ στω εἰς χάριν σοι τῆς
κολχίδος. ἐκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ ἔσπος· καὶ
ἡρώμας φίλος, μακρῶν γε μάλλον βύτυχίστερος
ἐμὸν.

ri ab hoc vehementi adfectu; modo mihi omnia amanti facit, accenditque mihi magnam cupidinem, totumque erigit spebus bonis; modo rursus lenior cothurno pellit se- uere quem paullo ante amabat serio, sol- uitque mihi rursus spem omnem, atque ita mentem meam ad eius mores derepente ver- satilem facit instar telæ Penelopes. Quid agam? quorsum euadam? cheu intoleran- da mala; baba immodice peruersos mores: quam splendidam eius formam deformat nimia hæc insolentia. Ita siue moneas, seu rōges, surdo fabulam canas. itaque quod vnum restat, inuitum me tandem, me talem amatorem, auertit, quantumuis flecti diffi- cilem. Enim Timocrates, non ego tibi ri- ualis amplius. Viri quippe est, cernere recte quid factu fas sit, nec vanam sibi mole- stiam accudere. nulla inuidia reliquum no- strum amorem minuat; sed iuuent te Co- chlidis mores ab ipsa hac eius inconstantia; sisque illi amicus me longe felicior.

Depre-

ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄.

ΠΡΟΣ ΕΤΑΙΡΑΝ ΥΠΕΡ

Φίλου τρεσβυπική.

ΑΙΔΙΑΝΟΣ ΚΑΛΥΚΗ.

ΤΗΝ παρ' ὅσων ἐπιστολῶν ἰκατέρωθεν ὑποφ
¹ πειθώ. Χαριδήμου πιῖσμα· ἀλλ' ὦ φίλη! πει-
² σμωρῆς. σοὶ παρὸσα ² στίμωρζον ποίει κατὰ τοῦ ἀνέσι-
 μως, ὅς δ' ὅτι στείλαμι λόγους. Ταῦτα μὲν δὴ φα-
 σὶν διζάσθω. ὅπως δ' οὖν ἐράσῃς Καλύκη καὶ ὦ σὺ
 φθείρεται Γλυκυτάτῳ πύρρῳ καὶ περὶ ἡξεται θάπτοι
 ὅκ' ἔτιχός κρεμάμιμος, καὶ σκιάς εἶδωλοι γυρνώσ-
³ ἐπιδύσεις. εἰ μὴ τ' παρὸσιν θεραπεύει· ἐπιδύσει τὰς μει-
 ρακίαι· Ἀπολλοὶ ἀποθέσται, μὴ φοῖος τίς ὦ γύ-
 ναι ὅσων ἀπίασται κάλλος. μηδὲ ταῖς σῶς χα-
 ρεῖν ἐπικωμώσωσιν ἔρωτες· εἰ καλῆς δὲ οἶδα τὰ
 νέω. ἐπλάσθην ὁμοῦ μετὰ νέος ὧν ἐπλάετης. ἰκα-
 νῶν δέδωκε δίκη· μὴ θάνατος ἔσται τῷ πλημμε-
 λήσῃ τοις ἡζημία. λογίζεσθαι πρὸς θεῶν καὶ μιμοῦ
 τ' σὴν ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτοὶ γυναικὶ πρὸς ἀρχή,
⁴ τῇ. ὅσα δίκαι· ἀλλὰ καὶ χάρειται ἐπονται ⁴ τὰς θεῶν
 φρ. σὺ δ' ὁφείσῃς φλέγῃς, καὶ ὅκ' ἔσται πηγάσκει·
 ἐπιδύσεις

LIBER SECVNDVS.

Deprecatio ad meretricem pro
amante.

ÆLIANVS CALYCÆ.

EPISTOLAM hanc scribo ad te de-
precatricem pro Charidemo; ades
tu amica Suada, iuansq. sermones
meos, facito ne irriti cadant. Et hæc qui-
dem in votis. At hic Charidemus amat te
Calyca, tuaq. flamma dulcissima perit; &
cito morietur e capillo pendulus, sitq. umbræ
imago, nisi tu præsentem annuas puero me-
dicinam. Apollo auerrunce, ne sit ut quis
tuam formam cadis accusare queat, ne-
que insultent amores tuis gratiis. Ac-
cusas adolescentem, scio; offendit puer sep-
tuennis; sat pœnarum dedit; ne iniurio ca-
pital esto. Vide per deos & imitare Vene-
rem tuam, quantum pote mulieri. ignem
habet; tela gerit; sed & deam sectantur Gra-
tiæ. Tu visa flammæ; etiam absens saucias.

¹ αὐτῇ
 ὅπῃ τις ταχὺ καὶ ταῖς χερσὶν τὰ πληγὰν πῇ· φέρεις
 μὲν πυρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τίω σὴν¹ αὐτῇ φλόγα κα-
 τὰ σοῖς πορὸς βραχί. ταῦτα μὲν οὖν ἰκετεύων
 φημί· ἃ δὲ παλαιὰ ἔχουσι, λεκτέα λοιπὸν
 χερσέσσι οἶδα ὅτι μικρὸν ὑποκνήζῃ τοῖς νέοις·
 τῷτο γὰρ τῷ ἀφροδισίῳ παρὰ τὴν ἀσέλλειν ὅτι χέ-
 ριν, καὶ ταῖς ἐπαύρας ὑποδείκνυσιν αἰεὶ ποτεῖν τοῖς
 ἐρασταῖς· ἀλλ' εἰ τῷτο γήροιτο πέρας τῆς γῆρας,
 ἀποκείμενοι οἱ πορνοῦντες. ὅπως οὖν ὁ μὲν ὠργί-
 σθῃ, ὃ δὲ ἐπέσθαι ἀλλή τὰ ὀμματα, ὅξυς ὅστις ὁ ἐ-
² αἰσθησια.
 ρως, καὶ ἤθελον καὶ δυνάστηναι ἤπιος, πλεονέξῃ· καὶ ἀπ-
 ἤπιος, ταχὺ πλεονέξῃ εἶωθεν ἀπογνωσθεῖς· διὸ
 καὶ μέγα τ' ἐπαρυσσὼν ὅτι σόφισμα αἰεὶ ὅτι πᾶν
 τῆς ἀπολαύσεως ὑποπτεῖται μὲν τ' ἐλπίσι δια-
 κρεῖται τοῖς ἐρασταῖς· ἥδη μὲν οὖν πολλὰ ὅτι νέον
 ὑπῆλθον ἐπαύρας παρὰ τῆς ἐπουσας πιθανῶς· καὶ δὲ
 τῷτο ἔφη τις δὴ πονεργότερον λαβόντα, εἰ μὴ
 ὅτι μετρίως ἀπῆνχετο πονεργῶς εἰς ἀφροδισι-
³ ἡσασα.
 σιν τινὶ μετὰ σέ·³ χρησέσθαι τῷ τῷ μὲν ὑποκρι-
 νομένῳ φιλεῖ ἐπαρκαῶς· τοῖς δὲ γησιόις ἐρα-
 σταῖς, φιλικώτερον· πείθου μοι καὶ τ' ἀμετείας
⁴ παρρησίᾳ.
 ἀπόχου ὅρα μὴ κατὰ τίω⁴ ροι ἀπαρρήξω μὲν
 πόνου τῷ τῷ τῷ καλῶδιον· μὴ δὲ λάθῃς λοιπὸν ἔς
 ἀγρωχίαι μεταβαλόντα ὅτι φέρηται· οἶδα δὲ

adhibe & tu cōfestim gratias saucio. Ignem geris quidem; sed & aquam habes; extingue ad tempus ipsa flammam tuam. Hæc deprecantis fuere: audi nunc monētem. Scio commodissimum esse iuuenes paullū modo fastidire: nam hoc satietatem amoris impedit, retinetq. amantes in amicarum desiderio. Sed hoc si ultra modum fiat, defetiscunt amatores. Ita factum est, ut indignaretur alter, alter ad aliam adiceret oculos. Citus venit, citus auolat Cupido: ubi sperat, alas sumit; desperet, statim excidunt penna deposito. Inde magna prudētia meretricum, dilato semper in præsens coitu lactare amatores spe bona. Et iam aliæ multæ insinuauerunt se illecturæ fortiter iuuenem, occupassetque una callidius circumuentum, nisi is omnimodis constituisset abstinere post te à ceterarum amplexibus. Tu ergo fingentes amorem accipias meretricie; veros amatores amplectere amicius. crede mihi, ac tene modum: vide ne iuxta prouerbium distentum nimis fument rumpamus; neve tu imprudens prudentiam vertas in superbiam. Nostin

ὅσον ἔρωσ ἀμπιγρατεύει τις ὑποθηφαιῶσι φι-
λῶ· ἄλλως τε ὁπώραν πωλῶς ἢ καλῇ; ἔστιν δὲ
ἢ σὴ ὁπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῆς δένδρων· δι-
χρημα δὲ ἀπὸ εἰκὸς ἀπὸ αὐτῆς γε τῆς ἔργου στυφίαι,
ὅτι ὃ δὲ τηρεῖν ὁπώραν· διδου τοῖς σοῖς ὁπωρῶν ἐς

¹ γραῖσιν· ² οἱ δὲ. πλὴν ὥραι πρυγῶν. μετ' ὀλίγον ἔσται ¹ γράνδριον.

² ὅθεν τῆς καλῶν σωματίων ἔρως τῇ τῆς φαι-
νομένης καλλοῦς ἀκμῇ, ὡς ἀμετρεῖται ὅτι ἔρωτα-
καὶ ἐτέρως μετρίανται· ὃ γὰρ σὺ καὶ ἀφ' ὅπως
ἐπεκτιθέσκειν ὀκνήσω. γυνὴ ἔοικε λημῶνι, καὶ ὅπως
ἐκείνῳ τὰ ἀνῆλ, τὸ γὰρ ταύτῃ ὅ καλλος· ἔως μὲν
οὖν ἡ κόμη τῇ λημῶνι ἐπακμαῖζει καὶ ἡ χροιά τῇ
ἀνῆλ· ἥρος δὲ ὡς ἀκμαῖστος, πέπαυται μὲν τὰ
ἀνῆλ· τὰ ὅτι λημῶν γεγήρακε· γυναι-
κὸς τε αὖτε πάλιν εἰ ὅτε εἶδος παρέλθῃ, καὶ ὅτε καλλος
ὡς ἀφ' ὅπως, τίς ὅστι; καταλείπειται δι' φροσύνην
ἀνῆλ· γὰρ καὶ ἀπηνθιγὸς τὸ σῶμα καὶ ὅτε πέφυκε πο-
σιζαίει ὁ ἔρωσι. ὃ δὲ ἀνῆλ ἀνῆλ τε καὶ διωδὲς ἢ, ἐπὶ
ταῦτα καὶ ἐπιζαίει καὶ μένει. ἄλλὰ τί μακρόν ἀπο-
τίταλκε λόγον δελφῖνα διδάσκων ἡγεῖσθαι; με-
ταρμυσαμένη πίνω ὅ καλλίστη γυναικὶ πλὴν
ψυχῇ, καλλίονα ὅ σῶματος ἀπόφινω, ἢν ὅτι
λέγειν. ὅ καλλοῦς φιλανθρώπου. ὅθεν ὅτι ῥόδον καὶ
μήτις αὐτῇ χεῖρηται, μαρτυρεται· ὅτι ἐπείθεται

quam repugnare amet superbis amor? Alio-
quin & tubella fructum vendis, fructusque
tuus dulcioris qui e plantis. sed ex ipsa re
discis quam non deceat asseruare fructus.
Da tuis fructus tuos decerpandos in tem-
pore; post paullo annosa fies: & formæ a-
matorez flore ætatis metiuntur suum cupi-
dinem. Disce & hinc; non enim verebor do-
cere te argumentis variis. Similis est prato
mulier. quod prato flores, hoc forma mulie-
ri. quandiu coma prato florens, tandiu color
integer floribus. At ubi ver abiit, pereunt
flores, senescit pratum. Ita mulieri, ubi spe-
cies præteriit, forma abiit, quid reliquum?
scilicet continentia. Corpori enim nondum
florido aut efflorido non condidicit adherere
amor. sed ubi floret, & olet bene, accedit eo
amor, ibi manet. Sed quid longum sermo-
nem texo, docturus natæ delphinum?
Muta ergo mentem pulcherrima mulie-
rum, facitoque eam ipso hoc corpore pul-
chriorem, ut liceat dicere, o formam huma-
nitæ eximiam! Viden rosam marcere,
quantumvis non legatur? Annuisti ergo,

ὦ φιλάττη· πόρῳ δὴ που τ' σὸν δι' μετὰ βολόν
 τε καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἐπὶ ταμῶν ἔθρον. ἔκω τοί-
 νω, καὶ προσάξω δι' νεὸν πλασίως ἐπὶ κηρυκεύο-
¹ κηρύκειον. μῦθον δὲ ἐμὸν. ὅ γ' ὁ πρὸς ἐπαίρας ¹ κηρύκειον, ὅκ
 τῷ βαβυλωνίᾳ χρυσὸν χρυσκλήειζεν αὖτις πέφυ-
 κεν· ἀλλὰ τῷ πρὸς τέρων τε συγχρόμῳ καὶ τῷ
 δεῦρ' ἔχουσα, δι' μῦθον τὸ γὰρ λαμπρὸν εἶναι τῷ σὺ
 Χαιδῆμα.

ΗΡΑΣΘΗ ΤΙΣ ΚΟΡΗΣ, ΗΝ

ἐπὶ πρὸς σιγῇ μῦθος εἶδεν καὶ ταύτη
² πρὸς πεπνυγῆς ἐπὶ σέλλαι.

ΕΥΞΙΘΕΟΣ ΠΥΘΙΑΔΙ.

ΕΝ τοῖς ἱεροῖς, ἴθα τ' παθῶν ἀπαλλαγὴν αἰ-
 τήμεθα. τοῖς θεοῖς, δαιμότατοις, πρὸς πέπλω-
 κα πόνοισι. ἐπὶ γὰρ ὑποδ' ὡς ἀνατείνων τὸ χεῖρε,
² λαλῶν. καὶ τί μ' ἵκεταί καὶ ἐμῶν τὸν καλῶν, ὅκ οἶδ' ὅ-
 πως ἐξ αἰφνης ὑπὸ ὅτ' ἔρωτος ἐρράπιδεν. καὶ με-
³ π' ἐξιδύμα. τεγράφω πρὸς σέ, καὶ ἅμα τῇ θεᾷ τῷ σὺν τε λό-
 ξω καὶ καίλλει. ὡς γὰρ εἶδον, ἔχ' οἶός τε ὑπὸ τοῖς
⁴ μ. ὀφθαλμοῖς ἄλλοσι μεταφέρειν. σὺ δὲ ⁴ μοι θεω-
 ρούντα σε κατέδουσα, τί το δὴ τὸ σιγήθης ὑμῖν ταῖς
 ἐλθούσαις, ἢ ῥέμα πρὸς ἐκάλυψον· μετακλίνασα

amica? sed omnino annuis; ita tuum ingenium noui, mutabile, & facile flecti. Veniam ergo & adducam tibi iuuenem me feciali ditissime caduceatum. Caduceus enim amicarum censerì debet auro Babylonico. sed tu ignoscens antefactus, & presentia boni aestimans, propitia deinceps sis tuo Charidemo.

Amauit puellam visam dum preces concipit; nunc amore æger ad eam scribit. II.

EVXITHEVS PYTHIADI.

ROgamus in sacris deos malorum leuamina: at ego ibi in grauissimos labores incidi. dum enim leuatis sursum manibus orationem tacitus concipio, sensime subito nescio quo modo percussus à Cupidine. Tum conuersus ad te, simul vidi, simul me forma saucianit tua. nam ex quo vidi, Vertere oculos aliò non fuit. At tu spectantem me vbi aduertisti, quod vobis liberis solitum, sensim texisti te: conuersaque

¹ δέριω. γ' οὖν τ' ¹ δέλω' ὅτι θάτερα, ² παρ' ἐβλήκα τῷ
² παρ' ἐβλή- παρ' ὁπύου τὴν χεῖρα παρ' αὐτῶν σα τ' πρὸς αὐ-
 κας. ³ γέλοις. ὀλίγον· δοῦλον με ³ θέλοις ἔχον; ὡς ἐθέλω δουλοῦν
⁴ πυθιάδος. ἔχε· φίλος γὰρ ⁴ πυθιάδος τίς, εἰμή γε ζῆς· αὐ-
 ρος, ἢ χερσὸς, ἢ κύκλος γινόμενος δ' ἔχει σέ; ἀλλ' εἴθε
 μὲν τῆς βύπρεπείας, ἐπαμνέσομαι σε τῆς παρ' ἐμὲ
 παρ' οὐμίας. καὶ μὴ ἔσπας ἀπειρήτης ἀνασοῦσθαι, ὅν
 βὺ μάλα τε θήρα καὶ ἡ μορφή. αὐτὴν οὖν τ' παρ-
 σευχλὸν ὡς θεοί, δ' δοκεῖ, διανύσω· ὁ μὲν με δέ σοι, Φιλ
⁵ ἐπιυξά- πᾶσι, ἵνα μὴ τοῖς θεοῖς, δ' βέλῃ, μάλλον· ἐπιυξά-
 μιν. μιν ἄρτιως· ὡς ἄρτις δὲ ἐμοὶ δεσποζῶν ἐθέ-
 λοις, βυλῆθεις ὅτι μέλει παρ' ὅς, ἐρωπικός σοι δ' αὖ-
 τελέσω θεράπων.

ΓΑΜΕΤΗ ΡΗΤΟΡΟΣ ΑΜΙΞΙΑΣ

αἰτιάται τὸν δὲ δόρα.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΦΙΛΙΝΝΗ.

⁶ σιωζύ- **Ο**ΥΚ ὅτι γὰρ Φιλίνα Σπρεψιάδης τῷ σο-
 γλῶ. φῶ ῥήτορι ⁶ σιωζύγῳ· ἔπος γὰρ ἐκείνου
 παρ' αὐτῶν τ' χαρὸν τ' ἀνῆς, πόρρω τῶν νυκτῶν πλατ-
⁷ δίκας. τεταται παρ' αὐτῶν σχολῆς, καὶ αὖ ἐδιδά-
 ῃ ⁷ δίκας, πινικαὶ παρ' αὐτῶν ζεταται μὴ γε τοῦ.

alterorsus ceruice pratendisti vultui manum, reuelato solum genæ pauxillulo. Vis me seruum habere? habe volentem. quis enim amicus Pythiadi, nisi Iupiter propter te factus taurus, aut aurum, aut cygnus? Sed utinam detur mihi sicut formam, ita laudare tuam aduersus me beneuolentiam: nec seueri mores auertant, quem tam bene illexit hæc forma. Huius ego voti, si vobis ita videtur, o dij, damnabor: tibi vero, charissima, iurabo quem tu velis deorum, aut precabor potius perficientes deos, quamdiu mihi imperare dignaberis, velis autem semper, tamdiu me seruitutem tibi seruiturum amatoriam.

Vxor caussidici virum arguit neglectæ
rei vxoriæ. III.

GLYCERA PHILINNÆ.

MAlis me auspiciis, Philinna, Strep-siadi iugauerunt caussidico bono: nam is quotidie, quando lecto danda opera, producit noctes, instruendas sibi lites fingens: quasque didicit causas, tum meditandas sibi

1 π. ¹ ῥηματιζόμενος ὁ ὑποκριστὴς, ἡρέμα τὰ χεῖλε
 κινῆ, καὶ ἅπαντα δὴ ποιεῖ πρὸς ἑαυτὸν ψευδίζων· τίς
 οὖν ὁστος ἐγὼ με κέρει καὶ λία ἀκμάζουσιν μη-
 2 dele. ² δὴν δέομαι γυναικὸς, ἢ ἵνα μοι τῇ περὶ γυναι-
 3 δίκων. ³ των² μὴ μεταδίδῃ· καὶ νύκτωρ αὐτὸς συνεπιζητή-
 σω τοὺς νόμους, ἀλλ' εἴ γε³ διὰ τὴν γυναικείαν τὴν
 ἡμῶν ποιεῖται πασάντα, ἐγὼ καὶ ἰερόσυτος ὄσοι
 ἀποκριτήσω λοιπὸν καὶ κατενύσω χεῖρας καὶ ἐπι-
 μένῃ, πρὸς μὲν ἀλλότρια πράγματα κεκνηώς·
 μένῃς δὲ τῆς κυνῆς ὑποδόσεως ἀμύχαν, ἔπερσε
 ῥήτωρ τὸ ἐμὸς ἐπιμυθήσεται δίκης· ἀρε κατὰ-
 δηλον ὅτι βύθουρα λέγει· πῶς δὴ περὶ· ἐπεὶ
 ταῦτα γράφω σιγήσας, οἱ τῶν συνιέναι
 4 διωαμένων. καὶ τὰ λείποντα⁴ διωαμένων. ταῦτά μοι νῦν καλῶς,
 ὡς γυνῶσι, δηλαδὴ συμπαθεῖς γυναικί, καὶ ἀφ' ὧν
 μὴ πῶς χρεῖαι ὁ μάλιστά φασ ἐπιτέλλω· καὶ
 5 λυπειώ. ⁵ πειρώ δὲ λυπειώ εἰς δι' ἅμιν θεραπεύει· σὲ γὰρ
 πῶς καλῶ περὶ μνηστῆρας χεῖρ καὶ ὁδὸς αὐτῶν
 ἐμὴν ἀνέψαι ὄσον, μὴ μῶνεν τὸ δρᾶν ἔσσι·
 δακύναι τὰ γάρ μοι· ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα
 διορδοῦσθαι. ἐγὼ γὰρ οἶν λυκὸν τῷ ὥτῳ ἔχω· ὅς
 ἔτε κατέχῃ ἐπὶ πολὺ διωατὸν, ἔτε μὲν ἀκίν-
 6 καὶ αἰτ. ⁶ διωατὸν ἀφάναι, μὴ με διχορράφος, ὦν, ὁ δυνάπων
 ὡς πᾶσι πᾶσι.

caussatur, & firmandæ fallaciæ, tacitus mouet labra, susurratq. solus quædã ad seipsum. Quid ergo is uxoris non indigus Virginem etate florentem duxit domũ? an Vt mecum lites communicet? an Vt pernox cum eo leges euoluam? quin si ille thalamum nostrum facit litium gymnasium, ego deinceps noua nubta deserto communi lecto seorsim pernotabo: tum si pergat alienis negotiis inhiare, solum communis nostræ rei negligens, erit alius mihi orator, qui rem meam agat. Num iam nosti quid velim? nosti omnino; scripsi enim compendio; quippe doctè etiam cetera ex his intelligere. Vide ergo diligenter quid facias, mulier quippe, & mulieri condolere digna, quamuis pudore deterrita non scripsi disertim; ac cura quantum potes vt adferas medicinam. Ius enim te bonam conciliatricem, & alioqui cognatam meam, sicut ab initio studuisti iungendis nubtiis, ita nunc eas labantes firmare. Nam ego lupum auribus teneo; quem nec fas diu icnere; nec tutum amittere, ne me vitiligator criminetur etiam insontem.

Ο ΤΗ ΔΟΥΛΗ ΠΡΟΣΚΑΡΤΕ- ραι πείως ἀγρολουμένη.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΩ.

ΧΘέες ἐν ᾧ γενόμην ὅσπερ ἡγεῖς ὑπεσύνειπτον
τῇ δουρῇ δι· ἡ ᾧ ὑποκύψασα μέλεις, ὡς
λαμπαρὸν ἀνέπειλεν ἄστρον· καὶ ἡρέμα φρεσὶ μοῖρην
Φησὶν· ἡ ἀθόμην τῇ σιωπῇ ματος ὡ φιλότης· ἀλλὰ
99. πρὸς πλὴν κἀποδοὶ ἀμνηχρῶ· ἕμους πρῆξῃ δε-
ασότης· ὃ καὶ ἀβέβηκεν ἕως, ἵνα σε τυχὸν γλυ-
κύνῃτε περὶ τύχῃ. μείνον· ἀμεινοὶ καὶ ἀβήσομαι
100. ἡμῶν. ἡμῶν καὶ τῆς βραχίας· μνησέως ἐνεκα, μι-
ζόντως σε θεράπιδω· καρτερὰ πρὸς θεῶν, μὴ
εἶαι ἀθυμῶν· τῇ παρῶν ἀπείπης ἐσπέρα· μὴ δὲ
λύπει τῇ εἰσιχυῶντα μοι πόθοι, ἵνα μὴ καὶ πυρῶ-
δετέροι· ὑφάψης τῇ φλόγα· τῶ τοις πρὸς θάλασσαν
ἵστα, τοιαῦτα ψυχαγωγῶσα· καὶ ὥσπερ βέλῃ τοις
λόχοις ἀφῆσα, πέπεικει, ὃ δόιοι καὶ μέγρι μεσῶν
ἀναμνῆται νυκτῶν· ὁμῶς ὑδροφορῆσαι πιθαιῶς πορο
101. φασισα μέλεις, κατέβη παρὲν ἄλγος· ὅπτις ἐξ
102. τῇ ὥτῃ καμίζουσα πλὴν κἀλπη· καὶ μοι καὶ ὅ-
τως δόε φαίη καλῇ, ὥσπερ ἡ χρυσὴ τινὰ περὶ ἐκεί-
103. ὡς πεπ- το χόσμον· ἡ ᾧ κόμη, βαβῶν, τῆς ἀγλαίας· ὡς τε
104. νύκτι· τὸ μόθρηξ ἡ παῖς· τῇ μὲν οὖν ὁ φρύων ἐμμέλως ἀνέ

Expectans famulam occupatam. II II.

HERMOTIMVS ARISTARCHO.

HEri, sicuti mihi mos, in angiportu fistula vocabam Doridē: illa tādē emergens veluti lucida stella cœpit illucere; summissaq. voce, sensi, inquit, cor meū, compectū signum: sed quī descendam nescio: adest dominus meus, neq. ita descendere velim, ut te, dulcissime, liceat videre tantum, quasi fortuitu obuium; mane; mox descendā commodius, & breuem moram pensabo maiori solamine. Sustine per deos, nec deficiens animo desperes de hac vesp̄era: ne insidentem pectori meo cupidinem offendas, neue mihi ardentiozem accendas lampadam. His verbis animum mihi addēs, & solamen admouens, sermoneq. tanquam sagittas emittens, persuasit, si necesse foret, manere vsq. ad noctem mediam. Tādē aquam ferre simulans descendit cito, situlā auribus ipsis apprehensam ferens, mihiq. hoc ornatu tam pulchra visa est quam si monile ex auro circuncicta gestaret. At coma, bābæ, quam decora, quam promissa; modice quidem à superciliis re-

tracta, venuste autem cervicem iuxta & aures implicata. Tum genæ gratiam ex oculis accipiunt, quā suaviari suavissimū, enuntiare arduum. Sed illa; dum nobis, inquit, vicissim frui datur, ne amittamus quam occasio offert facultatem perituram cito. nos igitur lubentēs amplexi, iucundius cetera perfecimus; dulciores enim & suaviores longe post molestas turbas amantium nuptiæ.

Virgo citharædum amans. V.

PARTHENIS HARPEDONÆ.

EVge vocē! euge lyrā! ut concorditer inter se consonant, lingua apta fidiū pulsibus, Musarumq. & Gratiarū suave tēperamentū. Et hoc verissimū quidem; sed facies & attentionē ad lyræ concordiam, & cantionis meditationem præferens: sed vultus adolescentis gratiose in me defixus magis mentem meam dilicit ipsa melorū concordia. non erat vere pulcher Achilles, quem ex domesticis tabulis didici, si alius erat; nō erat musicæ peritus æmulus Chironis, si aliter pulsabat fides. Vtinā amare me dignetur, videamque facientem mutuū. Verbum audax dixi: quis

1 πύτω.

γδ δὲ τὸ δόξας καλὴν, εἰ μὴ φιλασθεόποις
αὐτῷ ἔμμεσασι ἴδωι, ὡς ἡδὺ ὅ γὰρ ὅττι μακρὰ μου-
σας· ἀλλὰ πικρὰς ὁδυῦντας μεταξὺ πᾶσιν ἡσθόμην·
πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆ καρδίας, καὶ δὴ-
91 ρως ἐκπηδῶν καὶ φθέρεισθαι μοι δοχῶν ἔει. τότε
μὲν οὖν ἦς τὰ γόνατα ἢ κεφαλὴν βρίθῃ· τότε δ' εἰς
ὧμοι ἐκκλίνῃ· θεωροῦσα δ' τὴν καλὴν αἰδομένη, φο-
βῶμαι, ὅφ' ἡδονῆς πνυθισθῶ· ὧ ἱλκυπάτοι πῦρ· τί
ποτε ἄρα μοι πεφύτῃκει ἐνδοι; ὡς ἐβόθαι μετ' αἰσῶ-
μαι, καὶ οὐκ οἶδα ἐφ' ᾧ ὅτ' γε πάχω. ἐκβόσκειται
γὰρ μέγας δῆερ μῆθυρος ὁδυῦν, καὶ δακρύων αἰεπι-
χεροι πηγὰς καταρρέουσι τῇ περὶ φῶν· ποικίλα
τῆ δαιμόνας ὑπεκπηδῶ μοι κινήματα· κατὰ τῶν
αἰγλή τις ἡλίξ, πάλλεται συχνὰ πᾶσι τοῖσιν ὄξ
ὑδατος δῶταυροῦσα καὶ σκαφίδος ἢ λέβητος κε-
χυμένη, καὶ ἀσάτω φορεῖ τὴν δίκην τὸν συστροφὴν
ἀπεικονίζεται τῇ ὑδάτων· ἢ τῷτο μῦλλον, ὅτ' ὡς

2 ἡ ἱρ.

Φασι, ἔρως, ἔρωτος ὁ πυρρός, καὶ μέγας τῆ ἡπατος
διήγηλυνται ἦς ρυαίς· καὶ τί δὴ καὶ αἰλιπὼν ἐκείνους ὁ δα-
δῶχος θεός· ἰσὺς ἐπὶ ηδείας αὐτῶν καὶ συνήθης, ἀμύηλον

3 παμδισκά-
ειος.

βιάζῃ κόρη, καὶ πολεμῇ· δισκάριον ἄωρον· ἀφρο-

4 ἀφροδίτη.

δίτη ἐπὶ θαλάμειοι μύθοι, ἐπὶ φρεσὶ μένην, καὶ μέγας
ὑπὸ φύλαξιν ἐσθ' ὅπῃ ποροκύπτεισθαι τῆ οἰκίας· θύ-
δαί μοι περὶ θένος ἢ τις αἰδοφροντίδων ἔρωτικῶν ζῆ-

μόνης

enī huic formosa, nisi si benignis eā oculis viderit? quā suavis mihi per Musas hęc vicinitas! Sed dū hęc scribo, sētio mihi suboriri acerbos dolores. Suffilire mihi crebro cor sentio, videturq. exsilire extra velle & eloq. Caput modo recūbo genibus, modo humeris inclino; sed ubi formosū meū video, pudore suffūdor, quatiō timore, suspiro gaudio. o flāmam suauissimā! quid ego in pectore intus gero? quātus derepente cruciatus? nec quī id fiat scio. Enim depascitur me dolor infandus, genasq. rigant perennes fontes lacrymarū: varij ex mea mētē curarū fluctus exestuāt, sicuti radius solis, dēs is ictib⁹ parietē quatit, reflexus ex aqua aeno aut caldario fusa, & instabili motu fluctuātē undarū representat vertiginē. An potius Amor, vel Amoris lampada quam aiunt descendit intimū in meum iecur? Et quid ille tādifer deus relictis obnoxiiis atq. adsuetis flammæ suæ, virginem imperitam aggreditur, pugnatq. intempestivæ Veneri iuenculæ, adhuc thalamo clusæ, adhuc custodia septæ, & cui vix per custodes licet extra domū paullū modo prospicere? Felix puella, quæ libera curis amatoris vivit,

¹ ὀπιμύνης. μόνης ὀπιμύνης τ' παλασίας. ἀρχυόμεναι τὸ πά-
 ρος· ἐκκαλύπτομαι πλὴν ἰόσσι· δέδοικα σὺμβολον
 πωρεσθῆναι· ταῖς γὰρ ἐμαῖς θεραπευαίνοις ἔ-
 μάλα θαρράν· ὥ τῆς ἀπορίας, δι' ἣν περὶ πα-
 τὴν πείσομαι τὰς χεῖρας, ὅτι καὶ τὸ πάρος ἐπεί-
 γη· καὶ ἔτε θεραπεῖαι, ἔτε λήθην αὐτῶν βραχίονα
 εἴς με λαμβάνειν. κατὰ δὲ πικρὸν μὲν γὰρ ὁ νέος· ὁ
 γλυκὺς πολέμιος ἠδιστα μὴ γωδεῖ· ἐγὼ δ' ὅσοδ' ἐ-
 βάλων πρὸς τὸ κρακίεον οἷα τέ ἐμὲ πημιτελῶς
 δ' ἐθυρήν· πῶς γὰρ ἡ δὴ λαῖα περὶ παρὰ γματος σχο-
 πουμένη, ἧ καὶ πλὴν φύσιν ἠγρόηκα, καὶ τοὺς ἔργους·
 αἶτε ἀνομίλητος μὲν παιδείας ἐρωτικῆς, ἀνομί-
 λητος δ' ὁ στυγρίας. ἐρρέτω αἰδώς· ἐρρέτω σφωφρο-
 σιών· ἐρρέτω καὶ τὸ σεμνὸν τ' ὀδυνηρὰς ἐμοὶ πρὸ-
² βολομένης. θείας· ὑπαμαρτάνομαι τ' φύσεως· βολομένης, ἧ ἰό-
 μων ὡς εἰσκειν ὅσον μὴ μὲν· μικρὸν ἀποφθειράσω, καὶ
 τ' ἐμὴν ἴσως ἐκ τ' περὶ ὀδυμίας ἀνακλῶμαι ψυ-
³ ἥπιον. χῆν· ἠδέως μάλα· ἐπεὶ οἱ μεταξὺ γράφουσα. ἄρα
 ὁ νέος τὸ μὲν μὴ μα διεμνημόνευσέ μου; εἴτε καὶ δι'
 ἐαυτὸν ἦδη, καὶ μὴ μόνων τ' ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι'
 ὅλων ἀπολαύσωμαι τ' αἰσωμῶν· σὺ τοῖσι ἀρπε-
 δοῖν· πρὸς σὲ γὰρ δ' ἐκπέτηδες, ὡς ἔχω πάθος, ἀ-
 πῆγχεῖλα τ' ὑπόπικροι τ' βλάδι ἠδὲν ἰού· ἥ κέ με
⁴ σὺμβολος· ⁴ σὺμβολος περὶ τῶντων, περὶ φασισαμένης τῆ-

lanificij tantum curiosa. pudet me agritu-
dinis mea; morbum meum tego; consultri-
cem adsciscere vereor; ancillis enim meis non
fido admodum: quam incerta hereo peram-
bulans, & urgente morbo manus adterens;
neq. est unde leuamē, unde tātulū mali ca-
pia obliuiū. Adest enim ex aduersū iuuenis,
dulcis meus hostis, dulcissime canēs: neq. ego
cōsiliij viā prorsus inuenio. nā qui misera cō-
sultē super ea re, cuius nec naturā noui, nec
modū: imperita quippe amatoriae disciplinae,
imperita & ipsorū amplexuū. valeas pudor,
valeas honestas; valeat honor molestę nimiū
virginitatis. naturā volētem sentio, cui, uti
adsolet, cura nulla legū. Perfricabo frōtē ad
tēpus, meāq. forte ex tanto dolore reciperabo
animā. Sed ecce dum hæc scribo, iucūdisissime
sternutauī. Nū forte iuuenis, mea cura, me-
minit mei? Vtinam tandem liceat nobis in-
uicem frui, non amplius oculis solis, sed totis
corporibus. Tu nunc Harpedone (com-
modum enim sicuti adfecta sum perscripsi
ad te sagittarum subamaram dulcedinem)
veni consilium collatura; Veni, sta-

μονα τυχὸν ἢ κρόκη· ἢ γυνὴ ἄλλό τι μέλιστα τῶν
 γυναιξίν ἀνηκόων. ἔρρωσο καὶ παρὲς τῆς ἔρωτος οὐ
 ἐπόμευας παρῶτον μοι μάθηκα παρ' αὐτῆς, μυστή-
 ριά σοι ταῦτα γέγραφα.

ΝΕΟΣ ΕΠ' ΑΝΤΕΡΑΣΤΟΥ

τῆς φίλης ¹ παρ' ἐκ.

¹ παρεκτε-
 λημένος.

Ὡς ἔρωτός μοι αὐτὰ δέστεροι ὑπεράϊρη, καὶ πεφρί-
 νηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέγραπας τῷ ὀφρὸν
 ἀεθροατῆς ὃ μετάρσιος τῇ Φαιτασίᾳ καὶ ὑπερ-
 ρᾶς ἡμῶν τῇ βαδίζόντων χαρμῇ· καὶ ὡς αὐλητεί-
 δος υἱός, ἐξ αἴρης ταῖς γνάθους καὶ γίγεται σοι μεῖζον
 ὁ φύσημα τῆς φύσηματος τῇ μητέρος. πόθεν ὃ
 πυθίαι καὶ ῥαδίως ἐπέιδης ἔγωγε ταχὺ; ἢ μῦθοι
² ἔχον. ὧ θανμάσι φορμίων, ὡς ἀξίερασον ³ ἔχον τίω
³ οἱ μῦθοι. ὅψιν; τῆς αὐτῆς ἔχον καὶ καίη ἀξία γε ἔσται· καὶ οἱ-
 αδαί γε δικαίως ἄλλήλων ὅτι μήκιστοι χροῖοι καὶ
 γήυοι παλαιοὶ ὑμῖν, ὅμοιον τὰ πατεῖ· ὅρην οὖν
 ἡ μάχα καὶ καλεὸν ἀξίον ἑαυτῆς. νενήκηκαί με τῷ ἑ-
 μὴν ἔρωτός μοι λαβῶν· δι' ἐμοῦ τε παριὼν ἔξεπί-
⁴ τῇ δορυζῆς. τῆς δες, ἐκ' ἀγῆας ⁴ τῇ δορυζῆς· ἀλλ' ἡ δέως ἐπετε-
 λαῖς ὑβρισην πῖναι γῆγοτα, καὶ δῆλα ζοιδομόμος τῶν
 χεῖρε σοφῆς, καὶ χαίρειν ὅτι τῶν δαΐζεις ἐμοῖ· μέγα

men aut subtemen, aut quid aliud mulic-
bris instrumenti caussata. Vale, & per
Cupidinem, quem ego primum attestari
condidici ab ipso, sint hæc tibi scripta secre-
tiora mysteria.

Iuuenis à riuali summotus. VI.

A Mari superbus insolentius extolleris,
magnumq. spiras, & tetricum super-
cilium adducis; ac per aërem cogitationib.
sublimis euectus despectas nos repentis hu-
mi, inflasque buccas veluti tibicina filius;
magisque iam quam mater distenderis. Sed
quanam te caussa tam cito, tam facile ama-
tum censes? num mirande Phormio, tan-
quam e vultu amari dignus? habeat talem
vultum illa, quo digna est, longeque fruami-
ni vicissim ætate vestra, nascaturque vobis
similis patri paruulus: inuenit igitur dignam
vaginam gladius. Vicisti me potitus amica
mea: & nunc ante me transiens de industria
non sine risu mussitas; quin dulce cõtumelio-
sum risum subrides, ac gloriose manus qua-
tis, latusque insultas mihi, & magnum
K iij

¹ ἐκβέβλη-
κας.

δὲ καὶ γὰρ ἴσθις ὅτι μετῆς φίλης ¹ ἐκβέβληκα ὁ
 χρόνος· ἀλλ' ἔγωγε σοὶ ἡδιστὸν ἔπιχαίρω, ὅτι σε
 μὲν εἴδον εἰς βέβληκα πρὶν ἐκαίηναι, καὶ ἦται ὑπέ-
 ρστη ἐγὼ τῆς σῆς φασὶν καὶ δ' αὖ μείας νίκης ἀμείνω·
 φανερόν γ' ὡς εἰ ποτηρᾶς ἀμίλλας ἀθλιώτε-
 ρος ὀνικήσας.

ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΥΣΗΣ

τῇ περὶ Φηρόμενοι τῇ κεκλήμενῃ.

ΤΕΡΨΙΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙ.

⊖ Ερπανά τις πρὸ γένος τ' μίχου τ' δεσποί-
 ης ἡγάσθη· δὲ καὶ κεκλήμεν γ' ἀμφοῖν τὰ δο-
 κοιῶτα, ταύτην γὰρ ἔρωτος ἀφορμὴν. πολ-
 λάκις δὲ αὐτὴ ἐρωτικῶς ὁμιλοῦνται ἀλλήλοις ἡ-
 κροῦντο πλησίον ὡς φύλαξ παρυσμένη, καὶ παρ-
 ορώσα μή τις ὄξυφθης ἀναφανείη κατὰ σκεπτός.
 καὶ πού καὶ συμπλεχέσθαι αὐτοὺς εἶδει ἡ κόρη. καὶ
 δι' ἀκροῦς τε καὶ γένους, ὥλιστα ἐρως ἐπὶ τ' ἐκείνης
 ψυχῇ. ² αὐτὴ λαμπάδι καὶ τύξοις, καὶ παρὸς τὴν τύ-
 χην ἐχειρίσκει ἡ παιδίσκη· ὅτι δὴ καὶ αὐτὴ δεδού-
 λωται τ' δουλείας ὁ ἔρως· ὃ γ' εἶχε πρὸ ῥησίου τῇ
 αὐτῇ μετὰ χειρὶ τῇ δεσποίνῃ· ἀλλὰ μὴν τῷ ἔρωτος
 ἐκρωσθή τῇ κεκλήμενῃ. τί οὖν ἡ κόρη; ὃ γ' ἀμήχε-

² αὐτῇ.

*cachinnum fundis, quod me vi ab amica
potior deiecisti. Sed ego tibi insulto iucun-
dius, quod te intro ad eam impulsi, repul-
samque tuli Cadmea tua victoria melio-
rem. certum quippe in malis certaminib. in-
feliciorem esse qui vincit.*

Famula amans adulterum dominæ.

VII.

TERPSION POLYCLI.

Adulterum domina puella deperire cœ-
pit, caussam amoris nacta, dum inser-
uit utriusq. cupidini. nam sæpe audit pro-
xime amatoria miscentes simul, dum adpo-
sita custos observat nequis improuisus irruat
arbiter. Vidit & in ipsis amplexibus, per-
que aures & oculos immerisit se cum tæda
& sagittis Cupido in pectus Virginis.
ita misera conditionem suam deflebat,
quum ipse seruituti seruiret amor, ne-
que liceret ancillæ participare gaudiis do-
minæ, quicum nihil misera commune præ-
ter cupidinem. Quid igitur illa? non enim

νον αὐτὰ φῆκεν ὁ ἔρως. ἀποσαλῖσα παροκαλέ-
 σαίης τ' μαιχρὸν, ἔφη παρὸς ἐκείνους ἀπλῶς μηδὲν
 ποικίλλουσα· ἐβύλας φίλτατέ με συμπαράτῃν καὶ
 δακρυῖς αἱ σοὶ πάλιν παροθύμους· ἀλλὰ τί σοὶ λέ-
 ζω, τ' ἐμὸν ὡς ἐρωτῆκός ἤδη γενόησας πόθον ἄρα δο-
 κῶ σοι καλή; καὶ μετὰ τ' σὴν δι' μορφίαν ἀρέσκω σοι;
 τί φῆς; ποιήσῃς ἤδη; πεινήσῃς οἶδα ἐγώ, ὁ δὲ οὖν
 ἰέος· καλή γὰρ ἡμεῖς καὶ πῶρ' ἔνός· ἅμα ἔπος, ἅμα
 ἔργον· ἀσμενος αὐτίκα μάλα τ' αἴτησιν τῆς κόρης
 ἐπλήρως· παρὰ τῶν ὁμφάκια τῆς γένους τὰ μῆ-
 λα καὶ φιλήματ' ἀπέλαυσι ἅμα γησιῶν· φιλήμα-
 τα γὰρ ἔωλα μὲν τὰ τῶν γυναικῶν, ἀπίστα δὲ τὰ τῶν
 ἐσθέρων, ἀψευδῆ δὲ τὰ τῶν κῆρ' ἔντων, εἰκότα τοῖς
 σφετέραις ἡτῆσι· μέμικται δὲ ἀπαλῶ μὲν ἰδρῶτι,
 θερμῶν δὲ καὶ πολλῶν τὰ τῆς πνύματος ῥέθυμα· ὅ
 δὲ ἀσθμα πυκρὸν· ἐγγὺς μὲν τῆς σόματος ἡ καρ-
 δία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυράων· ἡ δὲ πύξ χεῖρα τὰ
 γέννα παροσαγάγῃς, ὅψιν δὲ πῆδημα· ταῦτα μὲν
 οὖν ἐκείνοι· ἡ δὲ κακίστη μὲν πρὸς ἄλλους ἐπέστη τοῖς
 τελευτημένοις, ἡρέμα βαδίζουσα καὶ κλύπου χω-
 εῖς· καὶ ζήλοισι ποῦσα πύξ παιδίσκῃ τῆς χέ-
 μης ἐξέλκιν· ἡ δὲ γένουσα φησὶν· μὴ γὰρ ἡ τυ-
 χη σὺν δὲ σῶμα κατεδύλωσε πύξ ψυχῇ· ὅπτι-
 πεθύμηκα· ἔξεσι γὰρ· παῦσαι παρὸς θεῶν ὡς

fuitleam inertem amor. Missa vocare mæchum, simpliciter ad eum sine fuco; si vis, ait, carissimum caput, habere deinceps volentem ministram: sed quid verbis opus? iam tu non nescius amorum desiderium meum nosti. num tibi pulchra videor? num tibi post tuam formam placeo? quid tu? facies ergo? sed facies, scio. At ille, nam formosa erat virgo, dictum factum, lubens statim votum implevit virginis; acerba virginei pectoris mala legens, basiaq. vera panxerunt simul. nam basia mulierum marcida, meretricum infida, virginum sola vera, sicuti & mores ijs simplices: miscentur quippe tenero sudore, calidoq. & crebro spiritus fluxu: tum spissa palpitatione; tum cor proximum ori, proximaq. anima ianua suæ: admoveas pectori manum, salissationem senseris. Sed hac illi miscebant simul. At domina vafre ludentibus institit, tacitula taxim incedens, & furiosa emulatione perculsa traxit comis puellam. Sed illa eiulans; Non enim, inquit, mentem mihi una cum corpore addixit fortuna servituti. amaui; nam licebat. parce, per deos;

ἐρώσῃ· δίδυμόν σε μάλλον ὑπερδυσχεύου ποθοῦσης.
 μὴ γοῖνω ἀπὸ μάσης ὧ δὲ ἀσπινὰ τ' ἐμὸν τε καὶ σὸν
 διασπύττω ἐρωτᾷ· ἵνα μὴ τ' ὁσῆς ἐπιθυμίας ὀνεί-
¹ σὺ. δίζουσα λαθροῖς· καὶ σὸι γὰρ ἐκείνῳ δουλεύεις, κα-
 γώ τε καὶ σὺ τ' αὐτὸν ἐλκομένο ζυγόν. Τῶτα μὲν ἡ
 παῖς· ἡ δὲ κεκλιμένη παρὰ τ' ἰένον ἀφ' ἧρα φησὶ,
² κίττιον αὐτῆς δόξας αὐτὴν λαβομένη· σκελὸς ὀμφα² κίττι
 πεδοκλῆς παρὰ πρυγῶν παιδισκάριοι, καὶ τῷ φι-
 λήματος ἀμαθίς. Πρῶτος γὰρ ἄτε τ' ΑΦροδί-
 της ἀμύητος ἔτι, πλὴν σιωποῖσιν ἀτερπής ἐστιν, καὶ
 δύσχειτος, ἀγνοῶσα πλὴν ἐπὶ τῆς βίης χαλαρία.
 γυνὴ δὲ, οἷά τ' ἐγώ, τ' ἀφροδισίων ἰχθυῶν ἔχου-
 σα πείραν, ὁμοίως ἐαυτὴν τε καὶ τ' ποθοῦντα λίσσασθαι
 βύφραται· καὶ γυνὴ μὲν κατὰ φίλδ', πρῶτος δὲ
 κατὰ φίλδ' ἐται· καὶ τῷ μὲν ἔρωτος· ἡ δὲ τὰ νῦν ἐπι-
 λέλησαι, δούρειο φίλτατε, καὶ γὰρ σε ἡδίστα δίδυς τε
 καὶ τρις τῶν ἐμῶν ἀγαπήσω.

ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΕΓ-

κεσίτως ἀπομάχεται παρὰ τ' πόρον.

ΘΕΟΚΛΗΣ ΥΠΕΡΙΔΗ.

ΗΡαι τ' ἀριγνώτης πρῶτος καλῆς· τῶτα
 μοι νομίμως κατενεχθήσονται οἱ τεκόντες.

quanto æquius amantem te amantis misere-
ri? noli, domina, dehonestare amorem tuum
ac meum dominum: ne forte imprudens libi-
dines tuas conuicio serias; quarum & tu ser-
ua, nosq. una ambæ trahimus idem iugum.
Hæc puella; sed domina clanculum appre-
hensa mæchi manu; Siculos, inquit, imitari
videris, acerbas uuas legētes, quum puellam
ante tempus decerpis, etiam basiorum impe-
ritam. nam virgo nondum initiata sacris
Veneriis etiam in coitu iniucunda & infice-
ta est, blanditiarum lectuli nescia. Mulier
contra, qualis ego sum, experta concubitis
dulcedinē, & se permulcet & amantem sum-
mo gaudio. mulier oscula pangit; panguntur
virgini. Et tu hæc iam probe nosti. Sin modo
oblitus, veni carū caput, & ego tibi bisterue
mearum deliciarum reuocabo memoriam.

Socrum amans strenue pugnat suo
cupidini. VIII.

THEOCLES HYPERIDI.

A Maui visam recens elegantē puellam:
cā mihi parētes iugauere iustis nubibus.

καὶ ἡὖ ὅντως ἐπαφρόδιτος ἡ γάμος· ἐρωμένης γὰρ
ἀπέλαυον γαμετῆς· καὶ πλὴν σιναφίαν ἡ γούμην
βεβαίαν· γινώσκωι ὡς ἀσφαλέστερον καλίσταται
γάμος ἐκ πόθου πρὸς τῷ παρῴσθιν βύτυχῆτας.
ἀλλὰ βάσκατος ἔρος ἐνήλλαξέ μευ ὅν πόθον, καὶ
τῆς πενθερᾶς αὐτῇ ἐκείνης ἐρώ. τί οὖν παρῴζω;
¹ αὐτῶς. πῶς¹· ἀνεδῶς παρὸς ἐρωμένην, πῶς ὁππότε
παρὸς πενθερᾷ ἐκχαλήσω; αὐτὴ μετῷ κηδεστὴν
ὅξ θυνοίας παῖδα καλῆς. πῶς ἐρωτικῶς οὖν δι-
λέξομαι γυναῖκα, ἡὖ πολλάκις μητέρα παροσι-
ποι; τοιγαροῦν καὶ τύχῳ, καὶ ἀποτύχῳ, διχό-
θεν ἐγὼ δεστυχῆς. ὑμεῖς τοίνυν ὦ θεοί, ἀποθρο-
παί γε ὄντες, ὅ δυνστεθεὲς πρέψετε. θυγατεὶ καὶ
τεκούσῃ μὴ ποτε συμμιγείην.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙΘΡΚΟΝ

² παρὸς. ἐρωμένην διδιδῶς μὴ πῶς παρὸς τῷ ὁππορχίας
ἐκείνῃ πείσεται χαλεπῶς.

³ ἀμπιλίδι. ΔΙΟΝΥΣΙΟΔΩΡΟΣ ³ ΑΜΠΕΛΙΔΕΙ.

ΣΥ μὲν ἴσως εἴδη βαρυώεσθαι μεδνῶς, ὅτι δὴ
με ποσῶτοι ἐρώντα κατέλιπες· ἐμοὶ δὲ τῷτο νῆ
ὅσῳ παρῴσωποι βραχεία φροντὶς παρὸς ἔτερον
γὰρ μεῖζον κακόν· ἐπεὶ ὡς ἀπλυσάτη καὶ νέα

*Felix certe & iucundum videbatur iugum.
 uxorem enim habebā quam expetiueram:
 spesq. erat firmum ac constantem fore amoris
 nodū, quū firmiores nuptiæ sint, quis caussa
 ab amore. Sed inuidus mutauit mihi Cupi-
 do meum cupidinem, ut socrum pro uxore
 depeream. Quid faciā miser? qua fronte cum
 amica, quo iure cū socru sermones amatorios
 seram? quæne me generum beneuolentiæ er-
 go filium vocat? & nunc quo modo de amo-
 re appellabo mulierem, quam sæpe matrem
 vocaui? Ita siue mihi frui seu repelli datur,
 utrāque infelix ego. Vos o dij Auerrunci,
 soluite me hoc incestu; ne mihi vnquam
 accadat vt attingam matrem & filiam.*

*Iuuenis periuræ amasiæ metuens nequid
 grauius ob periurium accadat.*

VIII.

DIONYSIODORVS AMPELIDI.

T*U me forte grauius succensere credis,
 quod me tanto percitum amore liquisti:
 testor faciem tuam, leue hoc mihi, præ
 alia maiori cura; simplicem te ac iuuenem*

ὡς φρονῶσα, τηλικῶς τ' ὄρκειν πρέβης. Ἄλλὰ
 ἡ γὰρ ἡμῶν μέγας, ἀνυπαύθυνος εἴης τοῖς ὀρχίοις θεοῖς·
 ἢ καὶ σὺ ποθοῦντα μὴ ἐργάζῃς, μηδὲ συνθήκας ἔλκας
 εἰς ὧς τοὺς Φυλάτῃν. ὅμῃ ἔγωγε δέδοικα (εἰρήσε-
 ται γὰρ καὶ ἀπύχνομα) μή τινα σοὶ ποιῶν ἀντι-
 παλάγῃσιν οἱ θεοί. καὶ ἀνισώπερον ἔσται μοι τ' τοῦ ἢ
 τ' σῆς δὲ πεπληωκέναι Φιλίας. ἐμοὶ ἀτύχημα τῆ-
 ρος· σὲ δ' ὅτ' ὡς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοι γαρυφύλλων
 ὡς σὺ τ' δίκην, ὅπου δὲ ὦ Φιλτάτη παυσά-
 μιν, μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τιμωρίαν τῆς ἡμῶν
 τημένῃσι δίδω. Ἄλλὰ καὶ αὐτῆς ἀδικούσης, εἴ γε σοὶ
 τ' φίλοι, ἀνέχεσθαι πάλιν καὶ συγχώμιν ἀπο-
 νέμειν τῇ σῇ παρὰ πονηρίαν ἡλικίαν. ἀνέκθ' ὅτι ἐμοὶ
 τ' ἐμὸν ἔρωτα φέρει, καὶ μή σε μοχθηρὸν τι πεποι-
 θῆναι ὁρᾷ. ἔρρωσο καὶ ἀδικῆς· οἱ θεοὶ συγχώμονες
 εἰεν. τίς δὲ οὕτω παρὰ δὲς βύφον μὲν περὶ ἐπέχειλει
 ἀδικούμενος;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΟΡΗΣ

πρὸ αὐτῆς γεγραμμένης ἐράων.

ΦΙΛΟΠΙΝΑΞ ΧΡΩΜΑΤΙΟΝΙ.

ΚΑΛΩ ΓΕΓΡΑΦΑ ΧΕΡΙΩ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΗΡΑ-
 ΔΩ ΓΡΑΦΗΣ. Η ΤΕΧΗ Τ' ΠΟΘΟΙ, ΟΥΚ ΑΦΡΟ-

tantò despectu iusiurandum transgressam. Sed tu, quantum ad me, videas inulta præsidēs iurandi deos; quamvis & spernas amantem, & iurata pacta seruare nescias. Verum metus mihi, (dicam enim quamvis deprecari) ne vindictam dii reposcant: sitq. id grauius mihi, quam excidisse e tuo pectore. Causa mali mei malum meum fatum: te omnino non culpo: quin nunquam desinam, amicum caput, iustitiæ oculus deprecari, ne tibi pœnas infligat meritas. Sed & si tibi visum erit peccare denuo, ferat rursus, & conuenientem ætati tuæ veniam det. nam mihi quidem procliue ferre meum cupidinem, modo nequid tu patiaris mali. Vale, quamvis iniuria; parcant tibi dii. quis per Iouē post offensam meliora verba rescribit?

*Pictor pictæ à se puellæ imaginem
amans. X.*

PHILOPINAX CHROMATIONI.

P*Ulchram puellam pinxi; dein amare
cœpi quam pinxeram tabulam. A-
mor mihi ab arte mea, non à iaculo Vene-*

δότης ὁ βῆλος. ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ κατατοξόμομα
 δοξαῖς ὡς ἀτυχῆς ἔγερνα ἢ γραφικὴν ἀφύης.
¹ ἡ ἐξάδω. ἔγδ' ἀν' αἰσθῶς εἰκόνας ἡρξάην. νῦν ὅσοι μέτις
 ἀποθανυῖται τῆς τέχνης, τοῖσι καὶ τοικίειρει τῆ
 πόρου. ἔγδ' ἡ πον δοξαίμι καὶ θαύματι ἐρατῆς,
 ἡ σοφός ἐστι τέχνης. ἀλλὰ τί λίαν οὐδύρομα,
 καὶ τίλ' ἐμὴν καταμέμφομα δοξαί; ἐκ τῆς
 πινάκων ἐπίσταμα φαῖδρα, νάρκισσον, πασι-
² πῆ. φάτω. ² παρ' μὲν οὐκ αἰὶ παρὶν ὁ τ' αἰμαζόνος.
 ἡ ὅ καὶ τοῦ πῶτα φύσιν ἐπόη. ὁ ὅ κινηγῆτης, εἰ
 τῇ πηγῇ παρσῆψι τ' χεῖρα, διεκέχυτο ἀν' ὁ πο-
 θούλμος καὶ παρέρει τῆς δακτύλων. ἡ μὲν γὰρ πη-
 γὴ γράφει τὸν νάρκισσον. ἡ ὅ γραφὴ καὶ τ' πηγῶν
 καὶ τ' νάρκισσον, οἷς διψῶντα τῆς κάλλους. ἐμοὶ ὅ
 ὅσον ἐγὼ, πῶς ἐστιν ἡ φιλαδέτη, καὶ κόρη ὁ φαιό-
 λμωον ὁ παρσῆψις, καὶ τίλ' χεῖρα παρσῆψις, αἰ-
 σούχουτος ἐπιμένει βεβαίως. καὶ τῆς οἰκείας μορφῆς
 οὐκ ἐξίσταται, ἡ δὲ παρσῆψις, καὶ μικροὶ ἡ παρ-
³ εἰπὺς. κέχλωε, καὶ εἶπεν ἀν' ὡς ἐπ' ἀκρων τ' χεῖρας παρ-
 κύπιδις τίς λόγος. καὶ ὅσον ἔπειτα εἶμαρτος ἐκπηδῶ.
 ἐγὼ ὅ καὶ τ' αἰκίω παρσῆψις πολλὰκις ὡτα-
 κρυπῶν. τί ποτε ἄρα βύλεται ψευδεῖς. ἀποτυ-
 χῶν ὅ τῆς λόγου πεφίληκα ὁ εἶμαρ τ' παρσῆψις
 κάλυκας, τῶν βλεφάρων τ' χεῖρας, καὶ ὁμιλῶν ἐρω-
 τικῶς

ris mea me dextra fixit : me miserum ! non
malus pictor fui ; neq. enim amassem defor-
mem imaginem. at nunc quantum quis ar-
tem miratur meã, tantum miseratur meum
cupidinem : non minus enim censebor infe-
lix amator, quam peritus artifex. Sed quid
multis queror, ac meam dextram accuso ?
Vidi in tabulis Phædræ, Narcissum, Pa-
siphæen. Phædræ non aderat semper Ama-
zonis filius. alterius furor prorsus præter
naturam. at venator, manum admoueret
fonti, peribat cupita facies, effluebatque
digitis. Pingebat fons Narcissum; fontem
¶ Narcissum tabula, veluti sitientem for-
mæ suæ. Sed mihi quantum volo adest ami-
ca, virgoque ea venusta paret, nec si ma-
num admoueo perit turbata, sed manet sta-
bilis, formamq. eandẽ retinens, dulce arridet,
paullulumq. hiscit: dicas in summis labris ser-
monem existere, tantum non ex ore prodeun-
tem. At ego adhibui sæpius aurem, auscult-
aturus quid illa insusurrare velit; sermonis-
que frustratus, oppegi suauium ori, genarum
caliculis, ciliorum gratiis, vocauiq. ad am-

¹ ἰπία. τίκῶς πορτρέπον τὸ χέριον. ἡ δὲ καθαύτως ἑπαί-
 ρα τὸ ἔρασθαι ὑποκρίζουσα σιωπᾷ. ἐπέθηκε τῇ κλί-
 νῃ ἡ καλιστάμην· ὅτι βέβληκε παρ' ἐπὶ τῆς ἵνα τυ-
 χὸν εὖδοι ἔρωτα θεραπεύῃ. καὶ πλείον ὅτι μέμνηται
 τῇ γρηφῇ. ἀγαθὰ νομῇ πάλιν τῆς παλαιότητος,
 καὶ κινδυνεύω τὸ ἐμὴν πορτραπολέσαι ψυχὴν, ὅτι
 τυχὸν ἐρωμένιον. χεῖλη μὲν φαίει ὠραῖα· ἀλλ' οὐκ
 ἀποδίδωσι τὸ καρπὸν τῆς φιλησας. τί δὲ ὄφελος κό-
 μης καλῆς μὲν φαιμενίης· κόμης δὲ ὅτι ὅσπης; κα-
 γὰρ μὲν δακρύω καὶ πορτραπολέσαι· ἡ δὲ εἰκὼν φαιδρὸν
 ἀποβλέπει. ἀλλ' εἴθε μοι τισαύτις ἐμφυχον ὡς
 χρυσόπτεροι παῖδες Αφροδίτης δύνῃτε φίλιν,
 ὅπως οὐκ οὐκ τὸ τέχνης ἔργον ἴδω κρείσσονα τέ-
 χνης ὠραϊζομένην ὡς ζῶντι καλλιᾷ· καὶ πορτρα-
² δαίσαμαι. μύζων ἡ δέως τῇ φύσει τὸ ἐμμενῆσαι ἀμφοτέρωθεν θεάσα-
 μαί, συμφωνήσας ἀλλήλαις.

ΝΕΟΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΤΕ ΚΑΙ
 Φίλης ὁμοίως ἐρῶν.

ΑΠΟΛΛΟΓΕΝΗΣ ΣΩΣΙΑ.

ΕΒελόμην εἴπω σὺ περὶ τοὺς ἐρωτικὰς ἀπομυ-
 λῶν διερωτῆσαι καὶ ἡ ἑκάστοις εἴπῃς αὐτὸ ἑπαμέ-
 φοτερίζω ὑφ' εἰς χαρὸν δυοῖν πορτραπολέσαι φίλ-

plexus virginem. Illa tanquam mora delin-
niens amatorem meretrix tacet. Inieci le-
ctulo, amplexatus sum vlnis, admoni pecto-
ri, si forte intimo illi meo mederetur cupidi-
ni. sed magis me tabula furiauit. sensi stu-
porem tabulae rursus, iamque periculum ne
ex Vano amore amittam animam. labra
tempestiua parent, sed non reddunt osculan-
di fructum. Et quid iuuat coma visu qui-
dem pulchra, sed prorsus non coma? Et ego
lachrymas fundo miser; tabula interea quasi
letabunda respicit. Sed o vos mihi talem,
auripenni Veneris puelli, detis viua ami-
culam, vt ex artis mea operibus videam
meliozem arte viua pulchritudine floren-
tem, meamque artem natura iucunde ad-
mouens, concinentem inter se vtramque
aspiciam.

Adolescens vxorem & amicam pariter
amans. XI.

APOLLOGENES SOSIÆ.

VElim, si possit, omnes singillatim
amatores rogare, si quis eorum
duobus simul mentem percitam sensit amo-
L ij

ῥοις. ἐγὼ γὰρ ἐπαίρας ἐρώων παρὸς ἀπαλλαγὴν τῆ πό-
 θου, ἔγω γὰρ ὥμην, συνεζύγην σάφροσι γαμετῇ, καὶ νῦν
 τὴ τέ πόρνης ἔδδεν ἥτην ἐρώω, καὶ ὁ τὸ ὁμοζύγου παρο-
 στέτην μοι πόθος· καὶ θατέρω συνῶν, ὅτε ἀμνημο-
 νίᾳ τὴ ἐτέρας, τὴ εἰχόνα τούτης ὅτι τὴ ψυχῆς ἀνα-
 πλάττων. εἴοικα γ' οὖν κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πνδυ-
 μάτων ἀπειλημῶν, τῇ μὲν ὄντι, τῇ δὲ ὄντι ἐσηκό-
 πος· καὶ πρὸς τὴ νεῶς μαχομῶν ὅτι τῇ αἰνία μὲν
 τὴ θαλάσσειον ὠκυπότων ἐπὶ ἀμφοτέρω δὲ τὴ μίαν
 ναυὶ ἕλκυνόντων. ὅτι εἴθε κατὰ τῶν οἱ ἐρωτες τῇ
 ἐμῇ συνομιλουῦτες ἐνδιατῶν τὴ ψυχῇ, ἔγω ζηλο-
 τυπίας χωρεῖς αἱ γυναικες συνώκωσω ἀλλήλας.

ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΝΙΧΡΑΝ ΑΥΘΑΙ-

ρετως γήμας, ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν
 ἐκ πλυσίας ὑπομείνη.

Ἰ δὲ ἐκείνης
 ἡγήσασθαι.

Ἰ ΕΥΒΟΛΙΔΗΣ ΕΓΙΣΙΣΤΡΑΤΩ.

ΔΥτρόπου γυναικὸς ἔδδεν πενία διδύνη μάλ-
 λον ἔξημερῶσαι τὴ γνῶμην, ὥστε βραχὺ γ'
 οὖν αὐτὴ πρὸς σκῆψιν αὐτῆς ἀνδρὸς κατήκον (εἴ).
 ἐγὼ γὰρ πειρηθὲν ἔξεπίτηδες ἡγαγόμεν, ὅπως
 διπόρῳ γαμετῇ μηδὲν ὑποστήσομαι σοβαρόν καὶ ἡ-
 ρω αὐτῆς αὐτίκα, ὅτε πρὸς τῆς ἀπορίας αὐτῆς

ribus. Nam ego, quum amarem à lenone, ut liberarer hoc cupidine, sic enim rebar, probam coniugem duxi domum. Et nunc amicam nihilo secius depereo, accessitq. ultra amor vxorius. & si quando alteram habeo, tum mihi alterius recordatio subit, & representat sibi mēs eius dulcem imaginem. Prorsus sicuti rector navis, quem bini simul venti, unus hinc, alter illinc diuersum agunt, pugnantes de naui vterq. & mare quidem versantes in contrarias partes, nauem ipsam in utramq. trudentes tamen. Sed utinam, sicuti diuersi in animo meo conuersantur cupidines, ita & mulier vtraque sine amulo liuore esse possent simul.

Diues pauperem elegit coniugem, ne à dorata mactaretur malo. XII.

EVBVLIDES HEGESISTRATO.

MAle morata mulieris neq. ipsa inopia mansuefacere mentem potest, neque eam vel minimum facere ut morigera sit imperiis viri. Nam ego pauperem eo consilio duxeram, nequid grauius paterer ducta diuite. Et amaui eam desubito, caussaque prima amoris ex miseratione

L iij.

eius inopia : credebã me sortis eius misereri,
nescius miser initiũ esse amoris hanc miseri-
cordiam. nã sepe amor origo à miseratione.
Sed illa ab initio omniũ indiga superbiã &
fastum multo tanto superavit cuiusvis dota-
ta coniugis; estq. re & nomine Dinomacha:
quin vix manus abstinet, ac veluti sæua do-
mina imperium in me exercet crudeliter, nec
colens ut diuitem, nec verens ut coniugem.
Dos mihi hæc ab illa. Sed & per Iouem,
nam hoc cõmemini: mirum etiam parapher-
num intulit; sumtuose ornata incedit, tan-
quam adigere me cito ad inopiã velit: nullæ
satis ei opes, ne si fundantur fluminibus qui-
dẽ. At ego cõmonstrans illi quod gesto palliũ,
admonui comice prodigam coniugẽ; mulier,
inquã, nimium eluis. Sed mea dicta subter-
habuit; meq. efflictim amante stolidæ mulie-
ris contemptus præcipue afficit. ita me incertũ
angit malũ; cui finem hæc unam video, bar-
baram ut è domo in barathrũ detrudã prius
quã de. rursus quid mihi accidat. natura enim
mulieres, si quid cõiux sufferat, grauiorẽ in-
stãt. habeat ergo sibi res suas ferina mulier.

¹ ἔγω.

¹ ἔστιν δεδύχθω, ὁ δὲ ἀμφιδάλλω· κατὰ δὴ λῶς ἡ
 γυνή. ἀρκίῳ παρὰ σπινθῶσιν, ἔκ' ἐπιζήήσω τὰ ἴχνη.

ΕΤΑΙΡΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ Ὑποκριζόμενον φίλον.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΦΙΛΩΝΙΔΙ.

ΜΑ τί μ' ὑποκρίζῃ ἱλυκύντατε· μά τιν' αἴηθης
 με ποτεῖν ἔτερον μὲν σέ· ἔτ' ὡς ἰλέως εἴη μοι
 Αφροδίτῃ· ὅσον ἡ μὲν ἐκ δειδήμηκας χροόνου, τ' ἔρω-
 τα βεβαίως· αἰετὶ ληστοὶ δειλήρην αἰεί· χεῖροι μὲ κα-
² καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ·
³ καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ· ³ καθ' ἑαυτοῦ·
 Φιλωνίδης, ἀγὰρ Θεοπέες· κειμὼ μὲν κατὰ ληπὼν
 ὥχῃ. Αἰριάδην μὲ πᾶσαι καλῶσι· σὺ δ' ὅτι Θεοπέες
 ἐμοί, καὶ Διόνυσος· ὅτι· ἐβόμβη μοι τὰ ὦτα ὅτε σου
 μὲν δακρύων ἐμεμνήμην· εἰ μὲν τοι εἰδείης ὅτι καὶ
 συκλήχρ' ἔστα διεμνημόνευον, καὶ σὴν ὁπισθολήν ὡς αὐ-
 τοχρὶα· μά λιστα γεγραμμένον, μέσθι ὑπέστη κα-
 τοῖς ματοῖς τ' ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν ποτὶ μου-
⁴ κατὰ σκε-
⁴ κατὰ σκε-
 σου μένη καρδίαν· ἐντελέθει δὲ ἡδὴ χίλια ⁴ κατὰ σκε-
 σκυλὰς Φιλήματα· οἶδα, οἶδα, πόθεν εἰκότως τ'
 ἀπάτην ὑπέστης, ὡς ἐπ' αὐτὰ δὲ κέρδους ὁμιλοῦσα
 τοῖς ἑοῖς ὑποκρίνομαι τ' στυλοῖται ἐραῖν, ὅπως δὲ

Esto; ita censeo; nec moror. manifesta es mulier. vrsæ præsentis, ut aiunt, non quæram vestigia.

Excusatio meretricis ad fastidientem amicum. XIII.

CHELIDONIVM PHILONIDI.

F*Rustra me fastidis, dulcissime; frustra me credis flammata post tuum alio cupidine. Ita propitiam Venerem habeam, ut ex quo abisti à nobis, constantem seruavi amoris nostri memoriã, quamuis tu me dormientem linquens Megaram auolaris. At ego ex perrecta clamabam ad meipsam, non est hic Philonides; Theseus est: dormientem relinquens abis. Ariadnam me mulieres omnes vocant; at tu mihi Theseus; sed Bacchus nusquam. Tintinant mihi aures, quoties lachrymas facio mentionem tui. Quid si & quæ pernox, peruigil, dico, rescires? & qui literas tuas, precipue quia scribas manu propria, mediis inseram papillis, solam enim cordi meo, suffilienti desiderio tui: tum inde mille pango suavia. Noui, noui, quæ te suspectio decepit, quod meretricium in morem, quæ lucri causa iuuentutem admittunt, amorem eorum simulo quiscum solco, ut maiorem*

μείζονα τέτοις ἐρεθίσω τ' πόθον. ἴσα γὰρ μὴ πολ-
 λάκις σοι δινοχλῶ, πρὶν ἔτι φθιτὶ λαβῆναι δυνάττη.
 σὺ δέ μοι καταμέμφη, πλεὺς ὑποκρίσιν ἀγνοήσας·
 μὴ σύ γε, δόμα καὶ ἰκετεύω, καὶ καταπνέειν δαί-
 κρυα τ' γράμματάων. ὅμως ἤμῃ τ' ὁμολογῶ εἶ-
 σοι φίλον ἀπλῶς, ὁμολογείσης ἀκούσας· καὶ ἡ
 βλάβη δίκην ὀπίθης, πῶς τὸ διαλῶσαι πλεὺς ἡμε-
 τέρας φιλίας. τέτοι γὰρ μόνον ὃ φέρω τῆς τιμωρίας
 ἔσπον· ὃ μὰ πλεὺς σὴν φάρεψαι, ὅς τις ἡδιστά με
 τοξιδίς. φυλάξομαι ὅτ' ἂν λοιπὸν, ἵνα σε μηδὲν ἀ-
 νιάσω. ὃκ' ἐπὶ γάρ σε ὡς ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμὰν-
 πλεὺς ὧ φιλωνίδην φίλῳ. ταῦτα γέγραφα καὶ τοῖς
 ἔρωτα ἀσθμαίνοντα καὶ διδακρυμμένη κατ' ἔκα-
 στον ὧν ἐπέτελλον, ἀναστειλάζουσα.

ΦΙΛΙΑΣ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ.

¹ Νικοχά-
 ειπ.

ΜΕΛΙΤΤΑ ¹ ΝΙΚΟΧΑΡΙΤΗ.

Εἰ μὴ τ' καὶ ἡμῶν βασκαίαι παχὺς ἀπε-
 σόδοποι ἔρωτος, καὶ Αφροδίτῃ θαῖπτον ἀμφοτέ-
 ροις ἀγεξίκακος ἀνέφαιη, καλὸς παῖδός κελή μὴ
 τηρ· μόνον πᾶσι δὲ ὅν ὅμας ἐχόμενον ἀπ' ἀλλή-
² ἀδελφ. λων ἀσπονδὸς μάχη καὶ ὁ δὲ ἄλλος ἔχεις. μάλιστα
 ἐπέχειρον οἱ βασκαίοντες ἡμῖν τ' φιλίας, καὶ εἰς

*is accendam cupidinem. Neceſſe enim mihi
capturas venari ab aliis, ne ſapius appellem
te importunius. At tu me accuſas, neſcius
ſimulaſſe: ſed tu ne accuſa, rogo te, ac ſup-
plico, perfundens lachrymis literas. Tamen
peccaui, fateor, ſi ſimpliciter conſitentem
audire vis; irrogato quam lubet pœnam,
modo ne iubeas amoris noſtri diſcidium. ſo-
lum hunc non fero ego vindictæ modum:
non; teſtor pharetram tuam, qua me dul-
ciſſime figis. cauebo deinceps quid offendam:
non enim te amplius ut meum, ſed ut me-
ipſam amo Philonide. Hæc ſcribſi, teſtor
Amores, mixta lachrymis ac ſuſpiriis, &
ad ſingula verba planctibus.*

Amoris integratio. XIIII.

MELITTA NICOCHARITI

N*Isi conceptum contra nos faſcinum ci-
tus diſcuſſiſſet Cupido, promptiorque
Venus utriſque auerrunca exſitiſſet, pul-
chri filij pulchra mater, ætatem nos inter-
minatum bellum, & implacabile diſcidium
diſparaffent abinuicem. Fruſtra gauiſi ſunt
amoris noſtri mali æmuli, præuiſque*

κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη τῆς ἐπιβολῆς ὁ σκοπός· ὅθεν
 φίλατε μὲν τὸ φίλιον ἔρωτα τὸ ἐμὸν τε καὶ σὸν, ἄλλως
¹ δὲ μὲν
 ἐπὶ τῷ σὸν δὲ μαίτιον εἰσιῶσα θάπτοι ἢ βιάδω,
 ἔκλαον ὅφ' ἡδονῆς· κατησπαζόμενοι τε ἀπλήτως
 τὸ ἀφροδίσιον εἶκον· καὶ τῷ πείχῳ ἐφαπτομένη
² ἐπὶ καὶ
 τοὺς δακτύλους ἐφίλου· ὑπεχάρματα καὶ μειδώ-
 σα γλυκύν· μεταξὺ δὲ πως παροπαριούσα, τὰς
 ἐμμετῶν ἐφασχον· ἄρα ἐγρήγορα, ἢ πλαιῶσι
 μετὰ ὀνειράτων εἰχόνες; ὡς τὰ σφύδρα γὰρ
³ π.
 ἐπιθυμῶν ἐλάμβανε μέ τις ἀπιστία· σὺ γ' ὡς τὸ
 σὸν ἐώραχας μνηστῆριον, ὥσπερ ἐς σύμβολον χρο-
 οῖς θεάματός μιν ἡδονῆς τὸ δακτύλον δόα τείνας,
 ἀσμένως αὖθις παρῆλθες ἡθικῶς· πολλὴ δ' αὖτε
 χάρις τοῖς φιλίοις θεοῖς, ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀναεῖν-
 ται τὸ πόθον· μάλλον γ' οὖν χαλεπότερα καὶ μείζονος
⁴ ἐρωτῶν.
 ἀγαθάνομα τέττα· αἰεὶ γὰρ πως ἡδίοις αἰ τὸ ἐρώ-
 ται μὲν ὅτε κολακεία δοχούσιν.

ΓΑΜΕΤΗ ΚΑΙ ΧΗΡΑ ΓΕ-

γόιασι φίλαι, καὶ ποθοῦσιν· ἡ μὲν τῆς
 χήρας τὸ δοῦλον· ἡ δὲ τῆς
 ἐτέρας τὸ ἀνδρα.

⁵ χύσις.

⁵ ΧΡΥΣΗΣ ΜΥΡΙΝΗ.

iis insidiæ in irritum cecidere. Itaque ego, charum caput, testor amabilem meum ac tuum cupidinem, hesterno ingressa ædes tuas pleno gradu, lachrymas fudi gaudio, nec potui satiari deosculandis amatoriiis ædibus, ac parietibus admotos digitos latabunda, dulceque ridens basiaui. Sed interibi diffidens quodammoda dixi ad meipsam, Vigilone, an me fallunt somniorum imagines? enim ex nimio desiderio fiebat ut minus crederem. At tu, simul tuam Melissarium vidisti, velut indicium expectatæ diu visionis, digitum cum voluptate protensum libenter & eleganter in orbem vertisti. Magnam gratiam dico amicitiae præsidibus diuis; quod rursus reconcilient nostrum cupidinem; quem ego nunc eo gratiorem ac maiorem sentio, quo iucundiores amorum videri solent post iniurias deliciæ.

Amicæ nubta & vidua amant, nubta viduæ famulum, illa nubtæ virum.

X V.

CHRY SIS MYRINÆ.

ΤΟΙΣ Ἀλλήλοις ὡς φιλάτῃ στυγερισάμεθα
 πόθοις. σὺ μὲν τ' ἐμὲν ἀνδραπολῆς· ἐγὼ δ' ὅτι
 σὺ θεράπωντος ἐκ θυμῶς ἐρῶ. τί οὖν παρακλῆον,
 πῶς δὲ βύμηχόρως ἐκείνη τ' ἐαυτῆς ἔρωτα θηρα-
 πεύσῃ; ἐδείκθην, βίβωσι, τ' θεραπείας τ' εἰνοίας
 ἐμβαλεῖν καὶ ταύτῃ ἐξ ἀφανοῦς ἡ δαίμων προσέ-
 πινθεσέ μοι τ' γνώμην· ἡ δ' ἔγωγε παρὰ τῇ κῆρ-
 γῶ σοι Μυρῖνη. τ' σὸν καὶ οἰκέτην, ἐμὸν δεαπό-
 τιν ἐρωτικὸν δόκει· δόκει οὖν θυμῷ καὶ δαίμονι
 τὴν οἰκίαν· τὴν οἰκίαν ἐκπέμπειν. Ἀλλὰ παρὸς θεῶν
 πεφθσμένως καὶ τὰ παρόντι μοι πόθος τ' μάστιγα
 συμμετρῶσα. ὁ δ' οὖν οἰκέτης βύκλῃτος ὁ καλὸς
 πόμπῃς ἄτε παρὸς φίλῳ τῆς κακῆς μένης, φθίζε-
 ται κῆρ ἐμὲ· καὶ γὰρ τ' ἀνδρα ὡς ἄνθρωπος τῶ θερά-
 ποντος τ' δέσποιναι ἰκετεύσονται τ' παχίστη ἐξαπο-
 τέλλω παρὸς σέ, οἷον μετὰ δειήσεως αὐτῷ ἐξωθούσα.
 τῷ δὲ τ' ἔρπονι ἐκείνη τ' ἐαυτῆς δοξαζομένη
 ἐρώμενον, οὐκ ἀμυγήσῃ τῷ ἔρωτος ὑψηλομένῃ
 ὅτι γολής ἄμα καὶ ῥαγίστης χρεῖσα ὅτι τὰ πα-
 ραπεπιωκότι χαρῶν. Ἀλλ' ὅτι μή τις ἐμφορῶ τῆς
 ὅτι θυμίας τῇ συλκισμῶς· καὶ μοι στυγερικῶς ἐκεί-
 νῃ τ' ἀφροδισίῳ τ' τέρψει. ἔρρωσο, καὶ πέπαυσό
 μοι θρῆνῶσα τ' συζύγου πῶς ἄωρον τι λελύται,
 φίλον δὲ ἐκείνη· ἐν ἐμῷ στυγέειν βύτηχόσα.

οἰκίας.

SEnsimus inuicem, amica, nostros cupidines. virum tu meum amas; ego seruum tuum efflictum depereo. quid ergo facto opus, quî commodissime medeamur utraq. nostro desiderio? Rogabam, ut scis, deos, ut remedij cognitionem animo meo inijcerent. Et ecce ex improviso inspirauit Deus hanc sententiam menti meæ. itaque condico tecum ut sic facias. Seruum tuum, Myrina, dominum meum amatorium, finge, sed irata simul ac plagis onerans, velle te eijcere ex ædibus. sed parcius per deos, ac lorum moderans ad meum cupidinem. Ita fiet, ut pulcher ac benepartus seruus omnino ad me confugiat, quippe ad amicam dominæ: egoq. confestim virum meum ad te ablegem pro seruo deprecaturum, quasi precibus hominem domo eijciens. Ad hunc modum utraque cupitum tenens non negliget Amore duce per otium ac facilem occasionem uti præsentī tempore. Sed tu producas longius coitus dulcedinem, eâdem mihi prorogatura voluptatem gaudij mei. Vale, desineq. acerbum flere fatum coniugis, amicum pro eo maritum meum potita.

ΠΟΡΝΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΑΛΛΗΝ

αὐτῆς πωροκρίοντα φίλιν.

ΜΥΡΤΑΛΗ ΠΑΜΦΙΛΩ.

ΕΜὲ ποθοῦσάν περ φρονέει καὶ παρ' ἡμῶν χρίσθαι
 ποιῆς· ἐμὲ δ' ἐρωτοῦσάν ὑψέραι ἔχεις καὶ πρῆδρον
 ἡδονῶν· καὶ πολλάκις δ' ἡμετέρας οἰκίαν, ὡς ἑσθὲ
 ἰδὼν ποτε, πρῆρχη. θρύπτη Πάμφιλε τὸς ἐμὲ καὶ
 κελεύεις· ὅτι μὴ ἀπέκλῃσαι ἐθέλοντα, ἐνδον ἔτερος,
 εἰποῦσα. ἄλλ' εἰσεδεχόμενον ἀποφασίστως, τό τε
 δ' αὖ σε χαρόμενον εἶδον καὶ ἀτιμωμένοτα. ἐγὼ δ' ἐ-

ἡπαύσα. Φησὶ σὲ ὑπερβαπτόντα καὶ τὸ διεμφανίζουσα
 ὑπερόπτιον γυναικῶν οἱ γίνεσθαι· μία μόνη διεκρίως
 ἐσσοῦδασαί σοι θαῖς· καλὴ γὰρ, ὅτι ποιεῖται· ἐκεί-
 νῳ διώκεις, ὅτι σε πόρρωθεν ἀποφύγῃ· τὸ γὰρ μὴ
 ῥαδίως ἐφίεσθαι καὶ ὅτε πολλὰ διδύς μάλιστα ἰκε-
 τεύων τὸ σὸν ἀποκρίμης, ἐμὲ λοιπὸν δ' ἔξ ἀπο-
 εἰας ὀπιζητεῖς, καί περ γε τιτάρων ὀβολῶν ἀξία
 θαῖς ἢ πένου πολλῆ. ἐγὼ τίνῳ ἢ λαχρῇ τὸ κακὸν
 ἐμμενέω ἀπιδέσθαι. πολλάκις γὰρ ἐπομωσαμένη
 τὸ ἀποποιεῖσθαι φίλιν, ἡδονῶν σε πάλ-
 λιν ἐώρων, αὐτίκα μακρῶς πωροκρίδων κατὰ-
 παζ ὀπιλησμένη τὸ ὄρκον, καὶ λίαν ἐκ κεχυμέ-
 νως ἡγάπων, ἐφίλειον τε ἡδέως, καὶ σφοδρῶς ἄλλαν

ἐπε-

Meretrix adolescenti, cui alia amica potior. XVI.

MYRTALA PAMPHILO.

A Matem me spernis, ac pro nihilo ducis;
diligentem me habes loco secunda ac
succidanea voluptatis: nostrasq. ædes sæpius
preteris, quasi si eas nunquã videris; ferocem
facis, Pãphile, aduersus me: & merito; quia
non exclusi volentẽ, alium intus mētita; sed
nihil caussata admisi. tum ego te flāmatum
& mutuo furore percitum vidi. perdidisti te ni-
mium amans, neq. amorem dissimulans. di-
scitis enim spernere, ubi vos amari sensistis.
Et merito vnã tu sedulo colis Thaidem; for-
mosa enim illa, quia expetitur; eam sectaris,
quia te longe pellit. Enim vos ardua expeti-
tis, & si quãdo largitus multa, multa frustra
precatus, irritus voti abis, tum me ceterũ ex
inopia exquiris; at dupondia Thaidẽ magni
æstimas. Sed ego malorum omnium conci-
liatrix accuso meipsam: sæpius enim testata
deos dissoluturũ me hũc inficetum amorem,
quum te rursus video, furiata statim accedo,
velut immemor iuramenti, effuseque ample-
xa, suauior dulcissime, firmissimeque vlnis

M

ἐπελάμβανον ταῖς ἀγκάλας, καὶ πτόλοθ' ἐπέ-
 τρεπον. σὺ μὲν οὖν εἰς μετ' αὐτὸν δὴ ἔχον ἔξην ὥς
 διπείθῃ καὶ ἐτοιμότητι παρχειμύειν. ἀλλ' ἐγω-
 γὰρ μὲν τοὺς ἔρωτας, μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ καὶ πλῆρῃ
 μετὰ τὴν ὑποτέλεσσαι τ' ὄρκον; πρὸν τοῖς ἔργοις
¹δοκῶντων. ἐμμενὶ δὲ ἐμπεδῶσαι, καὶ παρ' αὐτῶν δόκοντων ἀπο-
 δεῖξαι βεβαῖαι. ἔρρωσο καὶ παρὲς τῇ Θαΐδῳ μα-
 τῶν καὶ Φιλημάτῳ, μηδὲ αὐτὸς πρηνέχλει.

ΜΟΙΧΟΣ ΕΠΙΜΟΝΟΣ, ΚΑΙ παρὲς σῶφρονα.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΑΡΙΓΝΩΤΗ.

Φιλαίθερόπως, ὦ γύναι, πῶς ἂν ἤϊός, καὶ Φειδ-
 μύης ἄγαι ὁ λόγος. ἔφης γὰρ, μέγχι ἵκτος ὦ μὲν
²δ' αὖτε. κιοι παρὰ μείνης μηδὲνα, δ' αὖτε κιοι χαλόν; σὺν-
 οικοὶ ἔχω· μὴ μάτην τ' ἐμὲν ῥύπαμνε βίον. ἀπει-
³δ' αὖτε. τ' σὴν ὁδὸν δ' αὖτε, πρὸν ὑπὲρ ἐκείνῃ Φωρεθῆς, καὶ
 δι' ἐμὲ τοῖς περὶ ζήτησιν νεανίας. ἀλλ' εἰ ποιαῦτά
 μοι παραμύθους, ἔγωγε ἡρώδης ἀφ' ὧν λέγεις. ὅσους
 κατείδες ἐράντα. σφόδρα γὰρ ἀπειρότερον δ' αὖτε
 λέγει. ὅτι ἐστὶν αἰδήμων ἐραστής, καὶ ποροπηλακι-
 ζόμενος τύχῃ. ὅτι δὲ γὰρ καὶ δέοι τεθαιάσθαι παρὸς
 κύμα, παρὲς πᾶν πλὴν ὅσους αὐτῷ δ' αὖτε φέρει. τὰ-

implicatum teneo, ac sino papillas attrectes. Tu me forte semper ad hunc modum habiturum censes, morigeram quippe & placari facilē. Sed ego, testor Amores; disces reipsa: & quid opus me frustra iusiurandū concipere, quum re ipsa obligare me possim, & arbitrio meo dicere sine prouocatione sententiam? Vale; & per mammas perque oscula Thaidis, neq. tu mihi molestus fuas amplius.

Adulter pudicam constanter appellans. XVII.

EPIMENIDES ARIGNOTÆ.

H*V*mane mulier admones, tuusq. sermo est miserantis admodū. dicis enim, quousq. tu sustinebis, iuuenis, nec ullum tempus intermitteres? coniugem habeo; ne frustra dehonestes vitam meam. abi vias tuas, antequam ab illoprehendere, fiatq. ut propter me talis adolescēs pereat. Sed quum hæc mones, ut sermo tuus est, amasti nūquam, nūquam amantem vidisti: loqueris enim ut prorsus inexperta. Non est amator verecundus, ne si cōtumeliis expellatur quidem; non est pauidus, ne si moriendum sit; aduersis ventis, aduerso æstu nauigare usq. deq. habet. His co-

M ij

τοῖς μᾶλλον τιμᾶται ἀφροδίτῃ ἢ λιβαριῶν καὶ θυ-
 σίας. ἐκαίων ὅτι ἀπόχρητ' λόγων· λήροι γὰρ εἰσι καὶ
 φληναφοὶ πολλοὶ τελευτῶν. ἐγὼ τίνυν ἐρωτικός ἀνέκ-
 πληκτός, καὶ δὲν ὁρῶ δῶν, τ' ἀνδρίαν μιμήσομαι τ'
 λακύνων. πρὶ ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες παρὰ τοὺς
 ἱεφασκον. παῖδας ἱεφασκων ἐμοὶ τ' ὡς ἀκελεύει καλλιόν ἢ
 ψυχῇ, ἢ ταύτῃ ἢ ἐπὶ ταύτῃ, καὶ δ' αὖ σὸν κάλλος ἢ γὰρ
 μοι ἀσμένως ἢ γὰρ φον αἰρῶμαι· ἔστω δ' ἢ ἢ τῶν ἐξ, ἢ
 ἢ τρεῖς. ἢ τῶν κέβοι τὸν οἱ πεπρωκότες μὴ τίνυν ὡς καλλίστη
 γυναικὶν ὑποβάθης τὰ γεγραμμένα μόνος χείρως
 ἐπὶ καὶ γλώττης ἀπλῶς· αἰμῶν τήσῃ γὰρ τ' ἀληθείας
 πολὺ· ἢ ἐλχός ἐστι ταῦτα ψυχῆς ἐρώσης· καὶ καίη
 ἢ σύμπαν. ἀφ' ὧν τῶν δ' συμβαὶ κατεμύουσι πάθος.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ, ΠΡΟΣ

ἔραστη μετὰ καίαν ἢ πλασαμύρην.

4 καὶ σα-
 μύρην.

ΜΑΝΤΙΘΕΟΣ, ΑΓΛΑΟΦΩΝΤΙ.

ΓΥῖν τῶν μαθητῶν ὅτι παρὰ τὴν πρῶτην πρῶτον
 ὅτι τοὺς ὀφθαλμοὺς κατέλχουσα τ' ἀμπεχό-
 νην, καὶ καίη κομιδῇ τῶν ὑποβλέπουσα, ἢ αἰ-
 θανὲ κακοτεχνῶσα τοὺς νέους. καὶ γὰρ κυνὶ ποροσοὶ κα-
 λύχως ἀλγίστατος ἡμερωτάτω. ταύτης ὁ Πάμφι-
 λος ὅτι οἶδα ὅπως πολυπραγμονήσας ὁ βλέμ-

litur *Venus* magis quam thure ac victimis. Desine ergo talia edicere; nuga sunt etenim, atque affanniæ meræ. At ego impavidus amator, nihil veritus, *Laconum* imitabor fortitudinem. Nam apud eos admonent matres filios: mihi vero dulcius insusurrat anima, aut hanc, aut in hac, mortemque ego libenter aut nuptias eligam formæ tuæ causâ: cadant nunc aut tres sex, aut tres tessera. Tu interea pulcherrima mulierum caue credas manus esse vel linguæ tantum hæc scripta; nam ita longè à vero iueris. Indicia hæc sunt amanti animæ, quæ per hæc verba totum adfectum suum prodidit.

De lenone pro mago se amanti venditante. XVIII.

MANTITHEVS AGLAOPHONTI.

Mulier nomine *Thelxinoe*, pudicam simulata, vestem super oculos adducens, sensimque inde respiciens, malis artibus illectabat improvidam iuventutem. præferebat quippe lupa ferissima mansuetissimæ speciem canis. Eam *Pamphilus* nescio quo modo curiosius aspectam simul

M ij

μα, ἐκ παλαιῶν θεῶν ἡρώων παχὺ· δόξα μὲν
 γὰρ τῷ καλλοῖς ἢ ἀποφύλλω δὲ τῇ ὁμιλίᾳ τῶν ἐ-
 ρωπικῶς διετρυμάνθη· καὶ ὡς περ βοῦς μυωπιθεῖς,
 ἐπαράττειτο· ὥς κεν ὅτε πύθονι δηλώσαι ἢ ἐμφαι-
 νομῶν σεμνότητα διδῶς· σιωπῇ καὶ τῷ μαιρακίῳ
 ἢ ὑπόνοιαι ἡ γυνή· ὡς πολλὰ ἔχουσα τῷ παρ-
 γματος ἐμπειρίαν. * * ὁ γὰρ αὐθροπος ὅχως
 παρὰ γὰρ πᾶσι ποθοῦντι παροσῆλθεν, ἀλλ' αἱ τίς
 εἴη τῇ παρέρῳ ἐδόκει· καὶ πολλὰ τερατευσά-
 μινος ἐπηγείλατο, μόνως αὐτὴν δαμονίως κατὰ
 δουλοῦσαι τῷ νέῳ, καὶ χρυσοῖς αὐτὴν παρτέρεν εἰς-
 παρὰ ζάμινος ὅκ' ὀλίγους ὑπὸ τῷ πόδε τῷ πο-
¹ πῶ. θῆντος ἡγάγην ἀρρήτων λόγων· τὴν αὐθροποιῶν ὡς περ
² ἐνταυθί. αὐτὸς ὑποδύκνεις ἢ γυναικῶν παροσῆλθεν· ἐνταυθα-
³ πρ. μίβρετο λέγων· ἡ δὲ τὴν ὑπόκρισιν τῷ πιστομῶν· ὅ μιν
 παρῶν οἷον ὑπόσμενος συνεδίπνησεν ἐκ κεκαλυμ-
 μένης· καὶ σμικρὸν τὸ δὲ γινώσκων ἀπεγείρετο, μέγρε
³ κατὰ πῶ- καὶ αὐτῇ· καὶ ἀπέπιπκε καὶ χερσίδας· ἐπὶ ταῖς τέως
⁴ πωκε. αὐτῇ· ὡς μολύβδιον παρῶν ἔρωτος πειραθεῖσα·
 δρῶμα. καὶ ἡ πόρτα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ δρῶμα πρὸ
 ἐκείνης, καὶ πολλάκις παρεδάκρυε τῷ μαιρακίῳ, καὶ
 μὴ ἀποσέβουσα τὸ πόθον, καὶ πικρῶς ὀλοφυρομένη
 ὡς ἐξημίωνται σωφροσύνην· καὶ ὁ κρῆς ἐδόκει τὴν πα-
 ρατῆαι ἀγνοῖν· ὅ γ' ἔχουσα μινος μαρτυρεῖται

Vidit, simul perire cæpit : excepta siquidem
per oculos formæ exuuiâ, amore exarsit. age-
batur ad modum æstro percitæ bouis. Sed de-
siderium palam facere Verebatur, simula-
tam honestatem reueritus. Sēsit suspicionem
iuuenis mulier, perita quippe talium. * Sed
ille non lenonis specie accessit iuuenē, verum
tanquam vnus aliquis è curiosis : multaque
mira memorans, promisit solis se diuinis ar-
tib. subiecturum eam adolescenti. & sane
exactis prius aliquantis aureis infando car-
mine traxit ad amantis pedes mulierem, si-
cuti facturum se iactauerat, præmonstrata
illis dum forte progreditur muliere. Illa
simulationi fidem factura, primum velut
proba mulier accubuit velata; paullulumq.
de argenteis gustauit ; donec tandem exhau-
sit ipsas aureas. dein mutuum tandem cupi-
dinem fassa, tum primum adtentatam se
amore dicere, omniaq. amantis callide effin-
gere. Ad lacrymabat sæpius iuueni, modo cu-
pidinem suum querens, modo flens amare
perditam honestatem. Videbatur Creten-
sis inexpertus maris: At ille magū simulabun-

πρ' ἑκάστοι ἐαυτὸν ἀπεθνήμαζεν, εἰς σύμβουλον
 πρὸς δόξαν ἰκῆς ἀνατείνων πλὴν χεῖρα. ταῦτα μὲν
 ὅν γέρονε δῖος τε καὶ ῥίσι, καὶ σφόδρα πολλάκις ὥς ὃ
 θοιπὸν τ' ἀθλίως ἐρώμενοι ἐψίλωσαν τ' ἡγεμῶν,
 καὶ κατέστη πατήρα γυμνότεροι, ἀπέλιπον αὖ-
¹ μεία. τ' εἰς πενία δὴ που ἱ μεία, καὶ πεφρονήκασιν παμ-
 τελῶς. ὁ μὲν ὅν ἐραστής. πρὸς δὲ δυνος ἐκ τ' πόθου τ'
 φιλέει ποτὶν ἰκέτευε πάλιν καὶ ἐκείνης ἀνακινήσας
² ἰυγῆας. τὰς ἰγῆας. ἔτι γὰρ ὅπως ἠγείτο κακῶς τη μῆκος τῇ
³ παύ. χλαβή· ὃ δὲ φησὶν, ὡς τὸ μὲν εἶς γε τὰ τοιαῦτα πρὸς
 σκαμνος ἡ μὲν ὅστις ἡ τέχνη· ὅπως τε καὶ ἀπολέλαι-
 χας ἰχθυῶς· τούτοις ἀμφοτέροι φαίνακισματες τ'
⁴ πλασά- νέον, ἀπὴλθον· ἡ μὲν ⁴ πλασα μῆκος σώφροτος ἦν.
⁵ οὐδὲ. ἡ δὲ κατὰ τὸν ἐπὶ σκηπῆς ὑποκρινάμενος τ' πρὸς
 ἔργων τ' χῆμα, καὶ δαμνῶνι ποροσηγορίας συνείρω·
 πλασματώδης τέ τις ὑποφθεγγόμενος ὅτι κλη-
 σῆς, καὶ ψιθυρίζων ἀπατηλῶν γητευμῶν λόγους
 φρικώδης· εἶθ' αὖθις ὑποτρέμων παρῆεντι
 πλησίον μὴ δεδιέναι παρεκαλούετο τῶν μειρακίῳ.

⁶ πρὸς δὲ
 σκαυάσσα.

ΓΥΝΗ ὁ ΠΡΟΠΑΡΑΣΤΕΝΑ-

ἴσσα πρὸς αὐτὴν πλὴν γε-
 ραπαγνίδα γνέσθαι.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ ΤΕΡΠΑΝΔΡΩ.

ad singula mirandam artem suam laudare, manusque veluti insperata victoria signum extollere. Hac illi ter, quater, sæpiusque fecere ; donec miserum amantem tandem exhaustum pecuniis, clauoque nudiores statuere : tum demum eum in summa inopia reliquere, ac prorsus neglexere. Ille amore ager rogabat artificem, ut rursus illicia ducenda mulieri cieret, etiamnum credulus, simulataque deceptus fallacia. Sed alter ; Ars nostra, o bone vir, non omnium horarum est ; & tu alioqui lusisti adfatim. Ad hunc modum uterque pellecto iuvene abiere : illa pudica mores simulata ; hic velut in theatro curiosorum gestus imitatus, demoniorum contractis nominibus, effectisq. appellationibus insusurratis, & mussatis fallacium illiciorum terrendis sermonibus, dum ipse tremebundus adstantem iuxta iuuenem sedulo monet, ne timeret.

Mulier ancillam inducens ut sibi lena fiat. XVIII.

ARCHILOCHVS TERPANDRO.

V Ide per Iouē qua ratione famulā sensim instruxerit mulier ut conciliatrix sibi fieret. Aut enim, inquit, mi puera, visum in somnis vidi, uti adsolet, aut iuuenes comessatores audiui ante aedes nocte intēpesta canentes reipsa, non in somniis: angiportus enim liberæ; ludere, ridere, canere, cui libet licet. Canebāt dulce, Musas testor; nō vox suauior ipsis Sirenibus. Et recte audisti, domina, inquit puella: nā te cincinnatus iuuenis adhuc tenera lanugine dudū amat. Hippothales ei nomen; sed forma ipsa nobilis satis; sepiusq. me sup te cōpellauit; & volo, inquit, adfari dominā tuam: sed id tibi reuerita sum edicere. Rogauit iterū ancillā domina, sēsisti quid vellet, mi amica? sēsī equidē, inquit illa. Redeat ergo, inquit, & occinat rursus, nescius me quicquā inaudisse. tū. s. dignus amari videbitur, faciā ei copū mei. Venit; caput rosis ornatū ostēdit; dulcius cecinit; formosus visus est, fruitiq. sunt inuicē ambo mutuis gaudiis; nō admotis solū pectoribus sed iūctis per oscula ipsis etiā animis. hoc enim osculū potest; hoc petit. Fesināt inuicē ad sese animæ

ἀλλήλας, καὶ πᾶσι τὰ κίλη σιωπῶνται· καὶ ἡ μῆ-
ξις αὐτῇ γλυκεῖα γῆρ' ἔχ' ψυχῶν.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΣΤΗΡΟΣ

ἰ. ἀπὸ θ.

ἰ. ἀπὸ τοῦ μὲν ἑοῖο, ἀλλὰ πῶς μετὰ
κῶρον τ' ἐραστῶν ὑποφύει.

ΩΚΕΑΝΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΩ.

ΝΕΟΣ ἐρωτικός, ὄνομα Λύκων, ἀνήμετος ὡροσ-
καρτεράν καὶ θυραυλῶν, γεωακὶ μέμφε)
δυσίως ἀπειθοῦσι. ὁ μὲν γὰρ ἰκετεύων, ἔφασκε ταῦ-
τα δὴ τὰ μυριόλεκτα καὶ σιωπῇ πρὸς τὰ παιδι-
κά τοῖς ἐράσιν· ἔκ' ἐπικράμπη πρὸς ἔλεον ὁρῶσα
μειράκιον; ὁ σιωπαλγὴς μοὶ ποθοῦντι; ἔχει με καὶ
χράτος ἡῶσα, τ' πᾶσι καὶ πᾶσι δυνάμων. ἢ ὅτι
ἀπὸ σκυθῶν ὦδε ῥῆσι ἐρῶν· ἐμοὶ πρὸς λαλῶν, ἐς
πῶρ ξαίτης· ἔρβαν φουστὰς ἀπὸ γῶ πάτηλας κρε-
βας καὶ τὰ λοιπὰ τ' ὡμοχάων ποιῶν. τέλως, ὅξ ἀπο-
είας ὁ νεαῖσχος ὅξωρ γάθη καὶ ἀνὰ φλεβθεῖς ὡ θυ-
μῶ τ' λαμμέν' ὀκνὸν μένος ἐφύστατο, καὶ ταχύτατα
διελθιδόρθετο τῇ ποθοῦ μὲν ὡς φιλόνεικος εἶπεν ὁ-
πρῆχας καὶ λίαν γεωή· ὡς ἀτεράμων, ὡ γῆ καὶ θεοί.
θαυμαστὸν εἶ πᾶς ἡ τὰ αὐτῶν ψυχὴ ἔκ' ἐτέρεθ' ἡ μάλ-
λον θηρίον. ἢ ὅτι λαμνὴ χεὶρ βραχὺ πῶς πρῶ-

per ora, concurruntque circum labias; fitque ibi coitus animarum dulcissimus.

Mulier amantem severe expellens, propter amantum post satietatē fastidium. XX.

OCEANIVS ARISTOBVLO.

A Mator adolescens, nomine Lyco, frustra perdurans, atque ostium occentans, mulierem male morigeram incusat serio. Nam is supplex vulgata & solita amatorib. ad dominas ingerere; non miseresces adolescentem respiciens? non condolebis amanti? Habe me vi captum, inuictum ante qua viris, qua feminis. Sed illa cantionem hāc refert è media Scythia: Quum me adfaris, ignē cedis, rete inflas, spōgia clauum trudis, aliaq. irritorū ac futilium hominum facis. Tandem desperatum iuuenem irā inijt; ardēsque animo, collum inflatus, statim ad contumelias amicæ dicēdas versus est: quā tu, inquit, contentiosa, & nimium mulier: quā inexorabilis, testor terram ac deos. Mirum quin tale ingenium corpus potius sortitū est feræ. Sed illa genam paullulum in

αὐτὸ ἀποκλῖνασα, τῇ δὲ λαγρόν τι πῶς δόξαι ἐμβά-
 λουσα, ἡθικῶς ἅμα δὲ λόγον ἀμυνῶμαι, Φησί.
 κλᾶται σου μάλλον ἢ γλῶττα, καὶ φλύωα φᾶν
 μύθοι ἐθέλεις, πλὴν ὁποῖον εἴρηκας, ἄκχε. ἐν τῷ
 ἀκρωρείῃσι πῶς πλανώμεθα τὰ θεία, σπουδίως

- ¹ ζωρη-
 πα. ὅτι τίθεται τοῖς ἀνδράσι. ὅς οὐ μὴ δὲ ζωρη-
 γήτω καὶ πῶς θηρόμεθα τοῖς κυνηγετοῖς, μαρ-
² ὡσπύτως. θάνη καὶ θυμὸν ἀγριάνη. ² ὡς αὐτὸς δὲ καὶ ἡμᾶς
³ ἐκδιδάσκει-
 πα. ³ ἐκδιδάσκετε οἷς θηροβοοῦντες μηδ' αὖτε
 ἕξεθ', ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδιάζεσθαι τοῖς
⁴ ἀσπύτοις. νέεσ. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποιεῖτε, ⁴ ἀπώτοις καὶ χα-
 μαιπετεῖς κοιμήσεσιν ὅτι θύρας ποιεῖτε, καὶ λιπα-
⁵ ἀξιουμένους. ραὶ ἐκετεύετε μόνον ῥήματος τυχεῖν ἔξιόντες, καὶ
 δακρυόεις κατόμνυτε τοὺς θεοὺς, ἐπὶ ἄκρῃ τῇ
 χίλῳ ἐχοῖτες τὸ ὄρεον. ὡς γὰρ λυκοὶ τοὺς ἄριους
 ἀγὰ πῶσιν· ἔτω γὰρ μύσση ποδοῖσιν οἱ νέοι καὶ λυ-
 κοφιλία τέττοι ὁ πόθος. ἡνίκα δὲ μέγχι κόρου δὲ
⁶ ἀποπληρώ-
 σεν. ἑαυτῶν ⁶ ἀποπληρώσεται κόρου, καὶ γὰρ πρὸς τοὺς
 ὕμῳ ἐρωμένους ἐκ μιζοβολῆς ἐραστίας ποιήσε-
 τε· μεγαλαυχεῖτε λοιπὸν καὶ καίλα γῆατε τὸ ὄρας,
 μυσσητόμενοι γὰρ ἀθλίας καὶ βδελύτθετε τὸ δῆ-
 πώς πῶς ποιεῖτε πρῶτοντες ἡδοναῖς. ἐφῆ-
⁷ ἰδρώς. μερα γὰρ ὕμῳ τὰ δάκρυα, καὶ ὡσπρίδρως ἀπομάτ-
 τε. τοὺς δὲ ὄρεας αὐτοὶ φατέ μὴ πρῶτοντες

laeuam acclinis, dexteram lateri supponens, facete, inquit, sermonem vlciscar tuum: sed tibi sola lingua stridet, & meras nugas blatis. Ceterum ad id quod dixisti, audi. Errantes per præcipitia ferè raro irruunt hominibus: sed captæ à vobis, & venationibus pellectæ, discunt & ipsæ ferum animum. Ad eundem modum & nos venaturis exercitas docetis nunquam misereri, sed insolescere, ac superbe insultare iuuentuti. quandiu enim amatis, ad ianuas amatarum humi sine strato pernoctatis, supplicesque vel uno verbo dignari petitis, testaminique cum lachrymis deos, iusiurandum habentes in summis labris. nam ut agnos lupi, sic mulieres amant viri estque hic amor, lupinus amor. Sed simul expleuistis ad satietatem vestram libidinem, amatasque prius vicissim amare fecistis, tum vos magnifice elati florem earum ridetis, ludibrio habetis miseras, superbique studio quæsitos nuper consputatis cupidines. Diaria siquidem lachrymæ vobis, & sudoris in modum tergeri promptæ. Iuramenta vero dicitis non accedere

τοῖς ὡσὶ τῆς θεῶν. λύκος οὖν χερσὶν, ὦ Λύκων·
ἀπὶ δὲ Διὸς κινήσας, καὶ μηκέτι κἀλεῖ θεοῖα, τὰς φυ-
λαττομένης αὐτῆς παρὲς πεσεῖν τοῖς θεοῖοις.

Ο ΣΥΜΒΑΛΩΝ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ

φίλῳ παρὲς τὰς ἄλλας γυναικας.

ΑΒΡΟΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΦΙΔΙ ΕΡΩΜΕΝΗ.

ΠΕρίεργος δὲ τελαὶ παρὸς τὰ γυναικα παρ-
ταχῆ μεθ' ἑαυτῆς· ὅχιν' ἵνα τέττων ἀψαυμι, μὴ
ἔτω χαλεπῶς ἀκούσης τῆς λόγου· ἀλλ' ὅπως
παρὰ θεοῖν ἀκριβοῦς σου τε καὶ κείνων ποιήσωμαι·
τῆς ἐν πάσας Διὸς παρὰ πόσεως τὰς καλλί, καὶ

¹ παρὰ ἀλλήλοισι κατ' ἐμμευδὸν ἐπὶ οὐδ' ἄλλος ² δὲ-

¹ παρὰ ἀλλή-
λοισι· τεκρίνω· καὶ ἢ τὸν ἔρωτα τὸν ἐντυχῶς εἰς σὲ πλὴν
ἐμμευδὸν τε τοξοκράτα ψυχρῶν, πάσας ἐν ³ πᾶσιν

² ἀπὸ τῆς κρινώ-
³ πᾶσιν· εὐκλειας, ὡς ἔπος, τὰς γήμασι, τὰς καλλίαι τῆς

χάρισι· αἱ γὰρ χάριτες σου παρὰ τελαὶς ⁴ ἀδελφῶν·

⁴ ἀδελφοί· καὶ δὴ καὶ τῶς κατ' ἐμμευδὸν παρὰ οὐδ' ἄλλος· καὶ φύσει

αὐτοκράτον ἐρρωθῶς ἐπὶ τῆς κατὰ τῆς πᾶσι· ὅφρ' ἐ-

μμευδὸν κατ' ἐμμευδὸν τῶς μετώπου· ὅτε γε φανῶ-

αὐτῇ σοὶ πλὴν κεφαλῶν ἀνὰ τῆς· αἱ τε τῆς κα-

μης ἀποχρώσεως αὐτῆς· καὶ ὅσον τὸ ἐρρωθῶς φανερὸν τε-

ρεῖ τ' ἄλλης πέφυκε πόας καὶ λίαν κατ' ἐμμευδὸν

ἀδελφικότητος, ποσὶν καὶ τῶς ἐπὶ τῆς κατὰ τῆς γυναικῶν

κατὰ-

aures deum. Abi ergo Lyco, abi lupo incassum hians, nec voca deinceps feras, quæ cauent sibi ne obnoxia sint feris.

Comparat amicam suam cum aliis
mulieribus. XXI.

ABROCOMAS DELPHIDI AMATÆ.

Curiosis ego oculis per Iouem obseruo
omnes ubique mulieres; non ut eas
attentem; ne tu sermonem meum tam du-
re exceperis; sed ut te examissim ceteris
cõferam, quæ forma inter omnes antecellis,
& cum ceteris apud animum meum collatio-
ne facta iudicium feram. Et tu, per Cupi-
dinem, qui feliciter in te sauciauit ani-
mam meam, omnes in omnibus, ut aiunt,
supergressa es, ornatu, forma, gratijs. Nam
gratiæ tuæ sine fuco ac fallacijs, ut aiunt,
vere nude; natiuus rubor percurrit genas;
nigrum cilium in candida fronte: nec tibi
opus caput redimire; sola ei casaries satis: ac
quantum rosa reliquis herbis quantumuis præ-
stâtibus clarior, tantum tu mulieres illustres

N

φρ.

ἡμεῖς φέρειν. τριγλору ἡ μὲν αἰσπάζεις
 τὰ πόντων ὄμματα· καὶ πρὸς ἐλκεῖς χαροτέ-
 ροι ἔβον· οἷ ἔτε ἰσχυρὸν αἰσπάζεις· ἔτε
 ὄρην θηρυτῆς· ἔτε κυνηγέτης νεβρόν. ἀλλ' ἐκεῖνα
 μὲν, ἢ ἀπὸ δειλότητων ἢ τῶν ἰσχυρῶν ἀγροῖν· ἢ ὅπως
 ποτε. σὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῇ θείᾳ γαυνυμέ-
 νοις ἀγρῶν ἡμᾶς. ἀλλ' ὡς δειλότητοι ἐμὲν τε πρὸς
 κριπὴν ἀγαθὴν, ζώοις ὅτι μὴ κίσειν, ὡς ζώοις· ὅτι
 σοὶ γὰρ ἐγὼ φέρωμαι μὲν· καὶ τοῖς θεοῖς ἐπιδύ-
 χωμαι πᾶσι μηδαμῶς ἔχον· πρὸς τὴν ὀρθῶς
 φαιδρῶν μοι κρίσιν ἐτεροῖον ὅτι γινώσκω· εἴθε τοῖς
 ἐμὸν γάρους σὺ μὲν τούτῳ ἐκ τῆς φύσεως ἔχῃς
 τὴν ἡκίαν· ἐγὼ δὲ μέγρε πόντος ὅτι χρυσουῶν
 τῶν ἐρώτων δι' τυχήσασθαι βέλος. σὺ οὖν αὐτὸ μὴ
¹ πειρώ· ¹ πρὸς τῆς ἐμῆς ἀφελέσθαι καρδίας· ἔτε γὰρ
 αὐτὴ διώσασθαι, ἔτε ἐγὼ βέλομαι· ἔτε γὰρ ἀπο-
 θύμοι ἐχῶ ὅτι πόθον· ἔγωγε τοῖς ἔργον ἐπὶ μόνον
 ὅτι διέξιον ἐμοὶ φίλῃ Δελφίδα, καὶ ἡμεῖς τού-
 τῃς φίλῃσθαι· καὶ λαλῶν τῇ καλῇ, καὶ ἀκούειν
 λαλούσης.

*superemines. Enim tu solum visa cuncto-
rum oculos rapis, ac nouo quodam modo,
quali nec piscem piscator illexit, neque
auim auceps, nec venator hinnulum. nam
illa vel esca, vel visco, vel quouis alio de-
cipiuntur modo: at tu oculorum aspectu ri-
dētes nos ducis. Sed o Delphidium, meumq;
præoptatum bonum, viuas longū, bene vi-
uas; nam ego ad te vnā feror, deosq. omnes
rogo, ne vnquā abducatur mihi mens ab hoc
recto iudicio habeas ergo tu, mea vita, à na-
tura hanc victoriam; egoq. aternū aureū
amoris telum feram; quod tu ne conare
auellere è meo corde; neque enim tu potes,
neque ego volo: non enim mihi amor con-
tra animi mei sententiam. Sit ergo vnus
mihi finis, amare Delphidem, & ab ea
amari; adloqui pulchram, & loquentem
audire.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΜΕΘΟΔΩΣ

Ἐν μοιχὸν ἀπολύσεως.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ ΕΥΔΗΜΩ.

Γυναῖκος ἔτι προσεμμετεύοντα ὅν μοιχὸν ἐν-
 διέχουσης ἔγωγε συμβαί· ὁ ταύτης ἀμὴρ ἔξ
 ἄλλοδαπῆς ἀφιγμένος, ἔκρηψε τίμω θύρας ἅμα
 βοῶν· ἢ ὅτι τῷ κλύπου καὶ τῆς βοῆς ἀναθομένη,
 ἔξαιέστη τῆς διτῆς, καὶ τίμω ἐρωμνίῳ ἐπαράσσει,
 πόρτελως συγχέουσα ὅ ἐρισμα τῷ δολέου σώ-
 ματος· ὅτι κατηγέρει μινύματα συζυγίας· εἴ-
 πα φησὶν ὡς ἀπαρρύουσα τὸ μοιχόν· εἰ νῦν τὰ
 συνοίκα δεσμώτιν σε προσάγαλω, μηδὲν δει-
 σης· μηδὲ ἀποπήξῃς ὡς φίλε. σιωέδῃσε τῷ-
 ποι· ἀνέωγε τίμω θύρας· ὡς ὅτι τειχωρύνον ἐκεί-
 λει ὅν ἀμύδρα, φάσχυσα, τῷποι κατέλαβον ἀνέρ-
 ἐλχθευῶντα συλαγωγῆσαι ὅν ἡμέτερον οἶκον. ὁ
 ὅς θυμωθεὶς ὥρμηκεν διτῶς αὐτὸν ἀνελθόν. ἀλλ'
 ἡ γυνὴ διεκώλυε ὡς ἀπὸ μαλλόν ὅν κακούρ-
 γον ἔωθει ὡς ἀδιδύωαι τοῖς ἐνδεκα· εἰ δέ γε δε-

¹ φυλάξω. διίχθαι ἀνέρ, ἐγὼ σιωαζυπνῶσα τῷποι· φυ

Λεῖπει.

Mulier industrie liberat adulterum.

XXII.

CHARMIDES EVDAMO.

A Vdi quid mulieri mæchum in ample-
xibus tenenti acciderit. Maritus eius
peregre rediens pulsare fores & simul in-
clamare cœpit : illa sonum ac vocem agno-
scens surrexit è cubili, stratoque turbato,
confudit omnimodis alterius corporis vesti-
gia, certa quippe coitus indicia. Dein mæ-
chum bono animo esse iubens, si ego te, in-
quit, nunc vinctum viro meo tradidero, ne-
quid metuas, neve dubites, amice. Vinxit
hominem ; aperuit ianuam ; virum tan-
quam ad perfossorem vocavit ; hunc ego,
inquiens, mi vir, domum nostram expilare
aggressum cepi. Iratus ille ad arma ocysus
ut hominem tolleret. Inhibuit mulier, mo-
nens satius esse matutinò tradere malefi-
cum Triumviris. Quod si tu, inquit, me-
tuis, mi vir, ego vna peruigil eum custo-
diam. ***

Cetera desunt.

AD ARISTÆNETVM NOTÆ.

SCRIBTORIS huius mentio nulla in antiquitate omni, quod sciam : primus dedit eius nomen in vulgus, & simul epistolas istas Sambucus anno 1566. dignas sane quæ non perirent. Et ingenue ille dedit, ad fidem scribti libri, ne mutatis quidem quæ facile emendari poterant ; quam ego eandem fidem secutus sum, ut exemplar ipsum non immutatum ederem, nisi sicubi accentuum aut adspirationum error fuit, qui errores ab exscriptore, non ab autographo. Quæ certa putavi, adscripsi oræ libri, ceterorum coniecturam, simul rationem eorum quæ adscripsi, & quorundam, difficiliorum illustrationem servavi his notis.

Quæ non potui, supersunt satis multa, quibus sanandis feliciora ingenia non deerunt. Hoc vnum addam, epistolas has tersas, elegantes; sed fere totas ex optimorum scribtorum assutis locis confarcinatas; cuiusmodi notavi multa è Platone, Luciano, alijs; plura notaturus, nisi iam tandiu abessem à libris, & scribtozem hunc ipsum fere in medijs armis recensuisssem magis quam in illo literato otio. Ætatem qua vixit, non aliunde probem quam ab epistola xxvj. primi libri, in qua mentio Caramalli Pantomimi, qui non longe ab ætate Sidonij Apollinaris; & Vtriusque Romæ, quod nomen sub eum posteriorum Imperatorum etiam datum Byzantio, translata sede imperij. Non esse eum cuius mentio in Stephano, mihi certum; ne eum quoque quem quidam docti censent Aristænetum qui collega Honorio A. in sexto Consulatu. Fortean nomen inscriptum primæ epistolæ translatum ad auctorem huius rhapsodiæ.

AD LIBRVM PRIMVM

EPIST. I.

A Πρώτος] Duplex inscribtio cui-
 que Epistolæ; nominum vna,
 quæ ab ipso auctore, & habet hoc ele-
 gans, quod fere apta nomina argumē-
 to proprio; quod in quibusdam Lati-
 ne adsequi promptum fuisset; at in cete-
 ris non potuit commodè, eoq. visum
 seruare Græcam nomenclaturam. In-
 scribtio altera, index & veluti argumē-
 tum ipsius epistolæ, quam non credā
 esse ab auctore ipso; concinnam tamē
 & fidelem satis, eoq. retinendam. Pe-
 iore fato fuere pleriq. libri, vt ignaros
 quosq. habuerint cōsarcinatores eiuf-
 modi lemmatū, qui sæpe inscribtioni
 bus falsis fucum faciunt lectori, adeo
 vt occupata mens & eorum fidei cre-
 dula non peruideat interdum quid cō-
 tra verum sit ex ipsius auctoris verbis.
 Dabo exempla illustria duo. Suetonij

caput est in sceleribus Neronis, quo
arsisse id monstrum refert etiam ma-
tris cupidine. Inscribere vulgo, *Matris*
nefarius concubitus; insinuauitq. se ex eo
lémate opinio inueterata sæculis mul-
tis, initam matrem ab hoc monstro:
quod nullus antiquorū adferit, & ste-
tisse hac fini desiderium volunt, vt v-
terq. voluerit, neuter ausus sit. Sucto-
nium ipsum lege, nihil eiusmodi. hoc
tantum, ita exarsisse nefandam homi-
nis libidinem, vt in lectica vectus cum
matre imaginaretur sibi concubitum,
& traderet incestis manibus sceleratas
libidines. Hoc enim vult quum ait, *li-*
bidinatum inceste, maculisq. vestis proditū.
Alterum exemplum e nostro Froissar-
do est, cuius caput septimū libri quar-
ti de Betisacho Ioannis Bituricensis
ducis quæstore. Videas lemma, credas
quæsitam eius neci causam ex confes-
sione hæreseos & sodomiticæ libidi-
nis; ita enim scribūt. At in capite ipso
attendas curatius, nihil fatetur nisi he-

resim; Bulgaris se eadem sentire, nec certum esse de incarnatione, de resurrectione, & ceteris quæ tum Ecclesiæ credita. Error ex eo, quod Bulgarum se fatetur, quo tum nomine hæretici omnes vocati propter Bulgarorum à Pontifice Romano discessionem. At isti credidere accipiendum eo modo quo vulgo sumimus, quum Italicam vocem *bugerronis* interpretamur. De lenda ergo cuiusmodi lemmata, & in Froissardo notanda fraus consiliariorum Caroli VI. qui quum Betisachum propter obiecta crimina damnare nō possent, quia dux Bituricensis eorum auctor fiebat, persuaserunt scelesto homini, ut fateretur hæresim, credulus remissam iri litem ad Pontificem Romanum. Prorsus eadem malitia, qua vsus Rex Chilpericus conuincendo Prætextato Episcopo Rotomagensi, apud Gregoriū Turonicum v. xviii. Meliore fide Domitianus in Secundi epistolis.

ὅ μὲν ἐδημιόργηται] *proffus ut in epist.*
 15. φίσσι τε καλῇ, καὶ ἡς ἀφροδίτης ὅτιση-
 μότερον κοσμηθεῖσα.

ὅ ὃ μύχαι αὐτῶν] *Lucianus* ἐοικόσι. καὶ
 ὅ ἐκείτω παρέπον, ὡς μύχαι μὲν εἶναι ἀκριβοῦς;
 ὅποσα μύχαι. λ.θ. καὶ ὅ, ὅσα πιαῦτα χρῆ, καὶ ὅ
 ἐρύθημα ἐπιδρυτῶν.

ὕακινθω δῶν] *Locus est Odyss.* ε & ψ.

ἕλας ἦγε κόμας ὑακινθίνω δῶν ὁμοίας.

οἷ] εἰς ὑαφφύες] *Basilius.* ὡς περ οἱ ζωγρά-
 φοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰχῆναι γράφουσιν, πυκνὰ πρὸς
 ὅ τοῦ ἀδύνατον ἀποβλέποντες, τὸ ἐκείθεν χαρ-
 κίῃται πρὸς ὅ ἐαυτῶν ἀπουδάζουσι μιμνησθῆναι
 φιλοτέχνημα.

ὡς ὑγροφυῶς] *Varro Papiapapæ*, πρὸς
 εἰκωμίας.

Sigilla in mēto impressa amoris digitulo,

Vestigio demonstrant mollitudinem.

Sed hanc mulierum ὑγρότητα non pro-
bat ille apud Achillem Statium παιδι-
εσθῆς, lib. II. καὶ ὃ μαλθακάσιν ἑαὶ ἐν ἀφρο-
δίτη πρὸς πλοχὰς ὑγρότητι ἄρκων, ἀλλ' ἀντι-
τυπεῖ. πρὸς ἀλλήλας τὰ σώματα, καὶ πρὸς τῆς
ἡδονῆς ἀθλῆς.

ἡνίκα ὃ φθέγγεται] in Alciphronis ἐρωτι-
χῆς. Σφτίως μ' οἷς ἐφθέγγετο, οἷς ἔβλεπεν. ὅσα
ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σφρύωνες εἰδρυται.

μιμήσαι] lege μιμήσαιτο. vt in Ep. xii.

ἀπίτω φθόνος] plena exemplorum. om-
nia auertētium inuidiam ac fascinum,
vbi quid magnum, præcipue vbi cla-
ta verbis ac laudib. humanitas, quod
nūquam veteres nisi inuocata pace A-
drasteæ; & si præteriretur, vlcisci eam
credidere. Notus est insignis locus in
Rheso Euripidis,

Ἀδράστεια παῖ δῖος

Εἴργεις σομέων φθόνον.

Et in eadem fabula, — σὺ δ' ἀδράστεια
λέγω, pro quo dicebant etiam, ὡς σὺ
θεῷ εἶπεν. quod in Platone verterūt ma-
le. Nam Nemesis & Adrastea nihil a-
liud quam Deus ultorū superborum, &
expressit recte quicumque ille auctor
Panegyrici ad Pisones,

Si tamē hoc de se cuiquā promittere fas est,

Et Deus ultor abest. —

id est, Nemesis. Mutauere qui non in-

telligebant. Notum præfiscini veterū
ex eodem more, & quæ ad Virgilij o-
ſtautam Eclogam obſervata alia.

ὅ νέμεσις] ex illis Homeri:

ὅ νέμεσις πρῶτας καὶ εὐκνημίδας ἀχαιοὺς [χεῖν,
τιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρεῖον ἄλγεα πᾶ-
σι δὲ ἀθανάτηι θεῇς εἰς ὧ παῖ ἔοικεν.

II.

ΝΕΑΝΙΣΚΩ] lege, νεανίσκων ἐφ' αμει-
λῶς πιδύσας.

ἀναβλέπουσαι χεῖν] non me extrico, ni-
ſi legas, χρεῖντως μειδιῶσαι. aut ἀναβλέ-
πουσαι χεῖν, ἔρωτας μειδιῶσαι quaſi ſit, gra-
tiose reſpicientes, amanter ridentes.
quod tamen ſine exemplo, nec placet.
Mox legendum, μόνω γε τῷ χρεῖν.

ὅμοιός ἢ μὴ] lege ὅμοιός ἢ μὴ ὅσοι τε-
ραι ποιεῖς. Sequentia id arguunt.

μέχρι μὴ οὕτω δοῦρε] ad verbum ex Pla-
tonis ſympoſio.

τάλαμον αὐτὸς χεῖν] Achilles Statius lib.
5. καὶ ἐγὼ ἔπειτο ὅσα ὁ ἔρωας ἤθελεν, ὅτε φρωμῆς ἡμῶν
δεινόντων, ὅτε ἄλλ' πινὺς τῶν εἰς πῶς ἀσθενεῖ
ἀφροδισίω. αὐτοῦ γὰρ ὁ ἔρωας καὶ αὐτὸς χεῖ-

δῖος σοφιστής, καὶ πρῶτα τὸ ποιεῖν αὐτῷ πηρέμε-
 νος μυστήριον. ὅς τ' ἀπεδείρξεν ἡδὲν μᾶλλον
 τῷ πολυπραγμοίῳ. αὐτῷ γὰρ ἔχει πλεονέκεια
 οὐκ ἔστιν.

III.

Γῆρας καὶ νέος] scribe, εἰ ταῖς καὶ νέος. Item,
 ἄλλήλοις.

Αἰδοκόμεν] viri nomen est, non mulie-
 ris. Indicant quæ in fine; factum ut ἀ-
 δοκόμενης, χρυσοκόμενης, ἀεροκόμενης.

τῇ λευκώνῃ] multa in hac Epistola ex
 eleganti illo Platonis Phædro, e quo
 & Cicero quædam initio primi & se-
 cundi de Legibus, & Lucianus ἐν εἰκόπῃ,
 & Apuleius illa in libro de Deo Socra-
 tis, quæ inemendata reliquere postre-
 mi editores. ego adscribam ut legēda.
 Ita est enim apud Platonem, ne quisquam
 arbitretur omnia cum vulgo loquētium ca-
 ptasse. quippe etiam semotis arbitris una cū
 Phædro extra pomerium sub quodam ar-
 boris opaco umbraculo signum illud adnū-
 tium sensit, ne prius transcenderet Ilissi mo-
 dicum fluentum, quam increpitu indignatū

amorem recinendo placasset; quum præterea si omina obseruaret, aliquando eorum nonnulla etiam hortamenta haberet, ut videmus plerisq. vsuuenire, qui nimia ominum superstitione non suopte corde, sed alterius verbo reguntur. Recinendo τῇ παλωδία, quod recantare Horatius. Omnia pro omina tandiu hic hesisse non magis mirum, quam in loco Gellij I. XXII. Ca-uenda igitur est non improprietas sola verbi, sed etiam prauitas om̃inis, si quis se nunc senior aduocatus adolescenti superesse dicat. Vbi etiam postremæ editiones, prauitas omnis. Et in illo Apuleij Milesia I. Vix effatum me statim familiares omen nefarium exsecrati, raptis cuiusque modi telis insequuntur. Vbi vulgo omnes exsecrati; nullo sensu. De quo nos ad Apulcium latius. Scribseram hæc, quum prodijt eruditissimi Casauboni Apologia, & in ea emendatus ille Apuleij locus: in quo iuisse in eadē omnia virum emendatissimi iudicij sane gaudeo.

οἷα πλατόμος] in Platone; ὁρᾷς οὖν

ἐκείνῳ πρὸ ὑψηλοτάτῳ πλατόνῳ. ἡ μὲν
 ἐκείσκιότ' ἐστὶ, καὶ πνεῦμα μέτερον, καὶ πόα
 κατὰξομαι, ἢ εἰς βυλώμεθα κατακλιθεῖναι.
 Et postea. ἢ τε γὰρ πλατόντος αὐτῇ μάλα
 ἀμφιγραφῆς τε καὶ ὑψηλῇ, τῷ τε ἄγρῳ δ' ὕψος,
 καὶ δ' οὐσίον πᾶσι καλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχῃ τῆς
 ἀνῆς, ὡς δὲ θύωδιστα πεν παρέχῃ ἐν τόπον. O-
 mittit tamen noster illa quæ elegantis-
 sima in Platone, de acclivi leuiter loco,
 ut accubantibus ceruicalis loco esset.
 πρῶτον δὲ χρυσότατον δ' ὅτι πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα,
 πρῶτον τε ἰχθυήν τε φύκα κατακλιθέντι πρὸ κε-
 φαλῶν πασφάλως ἔχῃ. Quæ tamen omnia
 in Platonis Phædro tanquam iuueni-
 liter lasciuiantis styli indicia notaue-
 runt Philosophi veteres. Vide Plutar-
 chum ἐν Ερωτικῇ. & huic epistolæ illu-
 strandæ vide perfectissimam delicatis-
 simi orti descriptionem in Torquati
 Tassi lib. xvi. operis emendatissimi.

οἱ δὲ πολυτελεστάτων] Malo, οἱ δὲ πολυ-
 τελέστατον δάπεδον, δένδρη τε πολλὰ τῆς ὁπώρας
 πλησίον. ad sedimus, qua ditissimus cam-
 pus, & plurimæ circum arbores. δένδρι-

ται corrupte pro δένδρη τε, ex dictantis homophonia, vnde errores innumeri in Græcis libris. Polluci, ὥσπερ κελεύεις, pro ὥσπερ καὶ λέγεις. Locus Homeri est Odyss. η̄.

ἡ δὲ πηγὴ] Plato, ἡ γὰρ αὖ πηγὴ χειμερῶν. ὑπὸ τῆς πλατῶντος ἰσὺς μέγας ψυχρὸς ὕδατος, ὥς γὰρ τοῦ ποδὶ τεκμύρεσθαι. scilicet, quia illi αὐτοπόδῃσι. Cic. II. de Legibus *Nec enim ullum hoc frigidius flumen attigi, quā ad multa accesserim, ut vix pede tentare id possim, quod in Phædro Platonis facit Socrates.*

ἡ τὰς κοπίδας] Et hic Nymphæ a Platone. νύμφων τε πινόντων ἀχελὺς ἱερὸν ὕδωρ καὶ χερῶν τε καὶ ἀγαλματῶν ἔοικει εἶναι. Sed quæ sunt κοπίδες nymphæ? an ὕπιδες; an ὕψι-κώπιδες; sed ego malim κηπίδας, voce formata à κῆπος, quamvis sine exemplo, quia & supra dixit eodem modo νύμφας ὁπωρείας.

ὁ λεπτόν ἀμα πειμυθουμένη τῆς ὥρας] melius, πειμυθουμένη. nec displicet viri docti cōiectura, qui legit ὁ φλεκίσι, quia

mox sequitur etiam λεπτόν. Sed omnino præferendum quod eruditiss. Casaubono visum, τότε καὶ ματῶς μὲν, pro ὁ λεπτόν αἶμα.

ἐπὶ δὲ ὁ ἔμπνοιν] Scribe, ὁ δῦπνοιν. Plato, ἥλ' αὖ βέλεθ' ὁ δῦπνοιν τῷ ἔρπου ὡς ἀγαπητὸν τε καὶ σφύδρα ἡδὺ θευνόιτε καὶ λιγυρὸν ἐπηχίτῃ μοισικῶ τῇ πετήγων χερῶ. Lucianus οἱ ἔρωσι. καὶ γὰρ οἱ χεῖ κερυφίω λιγυρὸν ὑπηχούσι τέτιγες.

τῷ γὰρ ὀχετηγῶ] Elegantissima descriptio riuuli, cui additæ phialæ cum aqua & vino, quæ nauium in modum per aquam aduectæ conuiuas ipsos quærent. Legendum autem, τῷ γὰρ ὀχετηγῶ χεῖ πάχος ἔπ' ὡραίας τε καὶ δένδρα τῇ σμυνῇ κατηγευμένῃ ὁ ῥέματι πόρρωθεν. Homerus Odyss. φ.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κριῶνς μέγα πύδρα ἀμφυτὰ καὶ κήποις ὕδατος ἔρπον ἡγεμονίῃ χερσὶ μάκελλαι ἔχων, ἀμύνης δ' ὅξ' ἔχματα βάλλον. Expressit pæne singula verba nostri; ἀμφυτὰ καὶ κήποις dixit, ἔπ' ὡραίας τε καὶ δένδρα. κατηγευμένῃ, ἀπὸ τῷ ἡγε-

μονδύ. ὃ ῥῶμα τι πόριωθεν, pro ὕδατος ἔστιν
 ἀπὸ κριῶνς μολγανύδης. Tandem pro μάκελ-
 λαι dixit σμυνύω, quod idem est. Maxi-
 mus tyrius; ἔκ ἀπὸ σμυνύης ὁ καλλιχεατίδας,
 ἔκ ἀπὸ σκαπθύνης ὁ Λύσανδρος, ἔκ ἀπὸ ἑρό-
 θου ὁ Δερκυλλίδας. Aquilegem etiam in
 suo prato pingit Achilles Statius ini-
 tio lib. i. ὀχετηγός τις ἐγέγραπτο δῖελλα
 κατέχων, καὶ παρὶ μίαν ἀμέραν κεκυφώς, καὶ
 ἀμοίγων τιλὸν ὁδὸν περὶ ῥῶμα π. & alterum
 Lucianus in fabuloso piscis horto; ἀλη-
 θοῦς ἰσορείας α. ἐφιστάμεθα παρεσβύτη καὶ νεανίσκῳ
 μάλα παρὰ θυμῶς παρὰ σπῆναι τίνα ἔργα ζῶντοίς,
 καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπὶ αὐτὴν δὲ χεπέουσιν.

ὁρᾷ] Bene doctissimus Casaubo-
 nus, ὁρᾶν τῷ μηδικῷ φυτῷ ἐπεφέρετο φύλλον,
 & mox, ἰστία. pro velo, inquit, ferebat
 folium medicæ arboris. Mox legendū
 κυβερνώμεθα. item ταχυναιτήσασα. ταχυν-
 αυτεῖν, ταχέως πλεῖν. Lucianus ἐν ἑρώσι; τα-
 χυναιτουῦ σκάφος ὡς ἐπέπλεον.

ἢ παρὰ δὲ αὐτῆς] Lege, ἢ πᾶσα δὲ αὐτῆς
 ἔστι. ex Platonis symposio: ἄριστοφάνης ὡς
 παρὲς δέξινισον καὶ ἀφ' ἐξοδῆτιν πᾶσα δὲ αὐτῆς.

ἢ ὃ λειμώτη] Philostratus in epistolis.
 ἢ ὃ σὴ κεφαλὴ λειμῶν πολὺς, αἴθῃ φέρων, μήτε
 θέρους ἀπεισι, καὶ χερμαδῶς μέσθ φαίνεται.

καὶ δὴ δὴ ὅτι τρέψαι] non satisfacio mi-
 hi in huius loci intellectu.

δὴ χαρὶ] lege, καὶ τοῦτον δὴ χαρὶ Αἰδοχόμῃ
 στυαπόλαυε

I I I I.

Ἡμιφάειν δὴ ὀργαῖς] δὴ ὀργαῖς fere veteri-
 bus τὰ δὴ πόρφυρα, hoc est, quæ tinctura
 è marina illa eximia purpura. Sed &
 pro succinctiore veste inuenias vsur-
 patum, qualis trabea erat, quam δὴ ὀρ-
 γίδα vocat Plutarchus; qualia amicula
 matronarum; quæ superinductæ pro-
 dibant foras domi ponebant, aut vbi
 ad vicinas venerant, vt in Epistola se-
 quenti; mulier fugit relicto amiculo,
 quod posuerat in conuiuio. Succin-
 ctiorē esse vestem ostendit, vel ὅτι
 ἡμιφάειν vocabulum, quod Suidæ ἡμισυ
 τῆς ἱματίου. Matronarum esse, aut earum
 quæ matronarum in modum ornatae,
 indicat etiam locus in fine Epistolæ

ὁ ἦ ποταμὸς] lege, ὁ ποταμὸν. Habet à Platone, in cuius Theæteto, ὁ ἔν ποταμὸν καὶ ἡ γαί μινος, ὡ θεαίτητε, ἔφη, ἄρα δείξει αὐτό. qui vadum præibat in fluuio, rogatus num profundus amnis, ipsa res docebit, inquit.

ᾧ δὲν ἀνὰργυρον] infra Epist. XIII. ἀνὰργυρον ᾧ δὲν ταῖς εἰρήραις παιδιόν. Sed hic legendum omnino, ᾧ δὲ ἀνὰργυρον αὐτήσσομαι ἀφ' ὧ δὲ πτω.

ὅς περ ποῖται] Multa fingi possunt & diuersa valde. non miseraberis huius infantuli? Philochori puta. Vix tantum dixerat, quum attrectare papillas cœpit: paucis immutatis. Sed hæc non satisfaciunt mihi, & quærendus alius Æsculapius.

περὶ ὄντινα] Doctissimus Casaubonus legit, περὶ ὄντινα οὐκ ποῖται δὲ νότατος (ἢ).
 (ἢ).

V.

Ὁ χρυσσεὺς ἐστὶ ἀνὴρ] in laude vbiq̃ χρυσσεὺς, de homine elegantiore. Habes sæpe in his Epistolis, & passim Latinis

ac Græcis scribtoribus. Apuleius Miles. v. *O nos beatas quas infantis aurei nutrimenta letabunt.*

VI.

Κατάφορος] lege, *κατάφορος*. Plutarcho Mars & Minerva *κατάφοροι*, in adulterio prehensi. Mox lege, *πνευπιδύσων*. Item; *οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι*; & ante *ἀμύγησεν τὸ πόθον*.

χευμάτων εἰς περὶ κα] Dos in solennibus nuptiarum & Romano veteri iure & canonum ac conciliorum antiquorum præscribitur, quam necessitatem postremo Iustinianus sustulit. Sed olim ita fuit: ideo vix nuptiarum mentio, quin dotis simul; adeo ut etiam in fictis nuptijs usurpetur, quales illæ Neronis cum Pythagora, apud Tacitum, Sulpitium, Victorem: Gracchi cum cornicine, apud Iuvenalem Saty. II. Siliij cum Messalina, apud eundem Iuvenalem Sat. x. ubi recte.

--- *Et ritu decies centena dabuntur*

Antiquo, ---

recteq. Glossæ veteres, *Dos scilicet*, in-
 quiunt. *secundum morem* : nam in hoc
 ritus antiquus, quod dos dicta, non
 quod decies centena dicta doti; quæ
 nec summa legitima & solennis, ut vi-
 detur viro docto; alioqui frustra sint I.
 C. ti, qui facultates expendunt doti di-
 cendæ, si agnoscimus legitimam dotis
 quantitatem, non discretis cōditione,
 familia, natalibus : neq. rursus, quod
 alteri viro magno placet, summa ea
 dotis maximæ prisca ætate; immo ma-
 xima ea summa etiam Augusti & se-
 quentium Imperatorum ævo. Seneca
 Consolat. ad Albiam. Plutarchus in
 Antonio. Martialis. Tacitus. Papinia-
 nus. Vtriq. erroris causa ex illis verbis,
ritu antiquo, quæ, ut dixi, bene expli-
 cant Glossæ veteres, quas edidit P. Pi-
 thoeus vir doctissimus, & natus bono
 literarum.

VII.

Βελτίω] nolui mutare, quia consen-
 sum video perpetuum in omnibus his

vocibus, vt eas non inflectat, quamuis contra Grammaticos canones. Infra Epist. xii. τῷ βελτίῳ βίῃ xi. καλλίῳ. xiiii. μίζῳ.

Φοινικία] videtur legendum, αἰθιρὸς περὶ τῇ περὶ τὸ μὴν συνοικία.

VIII.

Ἐχέπωλος] immo, ἐχέπωλος.

χρυσοῖς ἵπποις] vt in Epist. i. ὁ χρυσοῖς ἔρωσ. in v. ὁ χρυσοῖς ἐσιάτωρ. in x. ὁ χρυσοῖς γάμος.

ἄρεια] distinctione adhibita claram facies sententiam: ἄρεια μόνος οἶδεν ἵππῳ ἄζεσθαι πῶτος. αὐτὸς ἐμὲ, καὶ δι' ἐμεῖο, & cetera. optime Amor ipse equitare condidicit. Is me & per me equum meum calcaribus subigit.

κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν] conuenienter huic meo ministerio; vt Virgilianus ille conuenienter pastori Romam æquabat Mantuæ.

καὶ τὴν ἐχέπων] Venus apud Moschū; τοὶ πικροὶ καλέσθαι, τοῖς πολλὰ καὶ κατὰ μέγεθος. Apul. Mil. v. Et maiores tuos irreuerenter

*pulsaſti toties & ipſam matrem tuam, me
inquam ipſam, parricida, denudas quotidie.*
Lucianus ἐν πρῶτῳ Ἀλγύλοις. XI.

VIII.

Καὶ στωοίκων] lege, καὶ στωοίκου. idem
eſt quod in ipſa Epistoſa ait στωόθρονον.
Nota porro famulatum magnum in
comitatu matronæ, e more veteri, vt
ſine comitibus non prodirent foras.
Plautus Amphit. & Caſina. Quinti-
lianus Declamatione cccī. Iuuenalis
ſat. vi.

Conducit Comites --

Tacitus III. Annal. Sabinus coniugem &
liberos Germanici percolere, ſectator domi,
comes in publicum. Vlpianus in l. 15. de
iniur. Ouid. III. de Arte: Quoque ſui
comites ire vetantur, eat. quem male mu-
tāt. Comitatus hic poſteriori ævo fre-
quens eſt ſpadonibus. Lucianus ἐν εἰκόνι.
Marcellinus lib. xiiii. Hieronymus ad
Furiam viduam.

πεφίληκε δακτύλους] Infra Epistoſa. xxii.
καὶ λάβρα πλεὺς ἐαυτῆς πεφίληκε δόξαι, ἥ

παραστήσαντο τῷ μειρακίῳ.

X.

Ὅμοιον ὁμοίῳ] Plato in Symposio.
ὁ παλαιὸς λόγος δὲ ἔχει, ὡς ὁμοιον ὁμοίῳ αἰὲν πε-
λάζει. Aristoteles Ethic. 8. Cicero in
Catone maiore. Habent omnes ab
Homero.

ὡς αἰεὶ τ' ὁμοῖον ἄλλ' ἢ ὡς τ' ὁμοῖον.

χαίρειν δεχάς] Lucianus ἐν εἰκόσι. ὁ δὲ
πᾶσιν ἐπιδρῶν τῶν τοις, ἢ χάρει. μᾶλλον δέ, πᾶ-
σαι ἄμα ὁπόσαι χάρειτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες πε-
ριχορδύοντες, πῶς αὖ μιμήσασθαι διώκοντο.

ἢ γάμον ἢ θάνατον] Infra lib. II. XVII. ἢ
γάμον ἀσμένους ἢ τᾶφοι αἰσθόμενοι. Ovidius.

Aut ego Sigaeos repetam te cōiuge portus,

Aut ego Tanaria contegar exsul humo.

αἰεί πινας πῶς ἀδύξους μηχανάς] Ex Plato
nis Symposio : ἔρωτες περιδοῦντες ἀφ' ὧν, αἰεί πινας
πλέκων μηχανάς, &c.

ἀπὲς ἀφ' ὧν μηχανῶν δὲ ὁ γάμον] Ovidius.

Nomine coniugij dicto, confusa pudore

Sensi me totis erubuisse genis.

τεικυμίας] vt infra XVII. καὶ τεικυμίας

τ' ἔπει τῆς αἰσάτης σαλεύει.

μόνον ὃ Φηγεῖς] Virgilius.

*Tantū inter dēſas vmbroſa cacumina fagos
Affidue veniebat : ibi hæc incondita ſolus
Montibus & ſylvis ſtudio cantabat inani.*

τιῶ κυδίπωι καλῶ] obuia vbiq̃ue
exempla amantium, qui inſcriberent
nomina amicarum teneris arboribus,
vt ſimul creſcerent. Virgilius. Ouidius:
Floridi antiqui. Adde ſolitos ſcribere
cum elogio earum formæ. κυδίπωη κα-
λῆ. λαῖς καλῆ. Lucianus, ὡς ἔρωσι, de illo
qui Cnidiam Venerem deperiit: ἥδη ὃ
πλέοι αὐτῷ τῷ πάθει ἐρεθίζομεν ποῖχος ἅπας
ἐχάρατο, καὶ πᾶς μελαχρὸς δένδρε φλοιὸς ἀ-
φροδίτῃ καλῶ ἐκήρυκεν. Ariſtophanes
Acharnenſibus,

ὡς τ' ἐρατῆς ὡς δὴ θῶς, ὥς τε καὶ

Εἰ τοῖσι τοῖχοις ἐγραφε, ἀθλοῦντο καλοί. Vbi
doctiſſimus ſcholiaſtes, ἰδοὺ ἐρατῶν ὡς καὶ
τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφει ὡς τοῖς τοῖχοις, ἢ
δέδροις, ἢ φύλλοις, ὥς τῶς ὁ δεινὰ καλός. καὶ πα-
ρὰ καλλιμάχῳ.

ἄλλ' ἐπὶ δὴ φύλλοις κεκομμένα πάντα φέρετε
γράμματα, κυδίπωιν ὡς ἐρέοις καλῶ.

καὶ ἐν τοῖς σφηξίν, Ἰὼν πρῶτον, καὶ καὶ
καλός. Vbi habes & de hoc amantium
more, & versus Callimachi, ex quibus
transtulit noster; e quo certe & alia ha-
bet in hac epistola quęcumq. grādio-
ra; sed periit nobis Callimachi carmen
de Acontio.

πρὸ τῆς πασαῖδος] Scholiastes Theo-
criti. ὅν ἐπιθαλάμιοι ἀδιδεῖν αἱ παρθένοι πρὸ
τῆς θαλάμου; ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ
τῆς ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἔξακουήται.

τὴν δὲ σαπφοῦς] nescio an id intelli-
gat quod exstat apud Longinū, scribtū
Veneri, cuius initiū, ποικιλοῦροι ἀθάνατ'
ἀφροδίτα. Sed & alia quędā sunt in Sap-
phus fragmentis, quę ex Epithalamio
sumta videri queant. Paulo ante lego,
ἡ ὥρ' ὕδατος. Mox scribendum, πρὸς ἐκ-
φορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας.

ἐνέσφηλε] Scribe, ἀνέσφηλε conualuit.
in Axiocho: καὶ γὰρ ἡδὴ πολλάκις αὐτῷ γέρονε
συμπλήματος ἀνέσφηλαι.

συνήματος τῆς ψυχῆς] scribe, τῆς τύχης.

χρῆσιμόσαι] rescribe, χρῆσιμούσας. In-

cinebat canticum vna e virginibus; ad cuius singulos versus saltabat chorus præeunte τῇ διδασκάλῳ, quæ & χοροδιδασκαλός. Rursus alius quidā cymbalū aptabat ad canticum. de saltatione infra ad epistolam xxvi. Mox lege, Ἐν μίδου χερσὶν. Item ἐκ ἀπεικός.

χευσόπολις] nō miror passim damnatā hāc lectionē à doctis, certatimq. substituisse quēq. pro arbitrio q. lubitū cuiq. Idē accidisset mihi, nisi incidissem in Ioannē tzetzē, qui vnica fax huic loco;

ποταὶ καλοῦσι δὲ τινὰ χευσόπολιν τῇ κλήσει,
ἢ τ' χερσὶν τ' καθ' ὅτι χεῖμα ὄν τοῖς φύλλοις
δέχεσθαι, ὡς χερσὶν ὡς βάρους βεβαρμένῃ.
ἀλλ' ἔστι κίβδηλος χευστός, ὃ δέχεσθαι τοῖς φύλλοις.

Herba est quæ sincerum aurum foliis accipit. & colorem imbuitur; in sincerum respuit.

XI.

Ἰδὺ μεγίστοι δ' ὠρεπὲς] Plautus Milite:

Ergo mecastor, pulcher est, inquit mihi,

Et liberalis. Vide cesaries quam decet:

Na illæ sunt fortunatæ quæ cū illo cubāt.

quæ hic expressit: ἰχθυή δὲ καὶ ἡ κόμη. Et postea; μακαρία ἡ συσκοιμωμένη τέτα. Et illud Plauti, *Amant te omnes mulieres.* quod infra, καὶ πᾶσαι μοι δοχούσιν ἐραῖ αὐτίκα τῷ μετρίῳ.

πλάττεισθαι [τοὺς ἐραστας] vidi qui legent ἐρωτας. At certum est scribendum ἐρμαῖς: qui efficti olim ad vultum Alcibiadis. Clemens Alexandrinus, ὥστε αὐτὸ καὶ οἱ λιθοξόοι τοὺς ἐρμαῖς ἀπλάττειν πρὸς ἀντιθέσιν ἀπεικάζον. e quo Arnobius lib. VI.

ὁ ἐπὶ γυπνον] lego, ὁ ἐπὶ γυπον. Plato: ὁ πρὸς ἀντίθετον, ἐπὶ γυπος δέ. Idem in Phædro in laudibus ponit ὁ ἐπὶ γυπον, ut contra in culpis ὁ σιμόν. vide infra Epist. xviii. vbi ἐπὶ γυπον ὁ βασιλικόν.

διμυρετέρις ὄμμασιν] Alciphron: μακαρία φιλότης, τοῖς διμυρετέρις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνῳ αἱ χεῖρες, οἷς ἐραστὴν ἔχει μυρεκλείδω. Infra Epist. xviii. μολυσσάριον διμυρέσιν ἰφθαλμοῖς εἶδιν ἡ τύχη.

XII.

Ο ποῦς ἀπλάσας] ἀπὸ εἰργασίας, Luciano

ὡς τὰς αὐτὰς τῷ οἴκου. λεπίος καὶ θυρῶν, infra
Epist. xxvii.

ἐτέρας μὲν γὰρ] Scribe, ἐταίρας μὲν γὰρ ἡ
πύθιας ἔχῃ τὸ βίον, ἀπλότῃται δέ. Pythias no-
men huic mulieri. in fine iurat gratias
Pythiadis. Mox etiam legendum ἐταί-
ρα pro ἐτέρα, procliui scilicet errore. Paul-
lo ante scribe, ἀπομυτα τῆς τάξεως βελτίω
τῷ βίῳ.

δῶρον δὲ ὅτις δῶ] ex oraculo veteri
transiit in prouerbium. Id est apud
Strabonem lib. vi.

---- ὁρθὸν δὲ ὅ, πὶ δῶ πὶς ἐπαίνει. & apud
Græcos parœmiographos.

χολοίον] Gregorius Eudoxio: χολοίον γὰρ
ποτὶ χολοίον ἰζαίνει καὶ τῆς παρομιᾶς ἀκούει.
Et sane ita inter se amant, ut ad umbrā
ipsam suam, si se in aqua viderint, ran-
quam ad coniugam adsidant. Ioannes
Tzetzes.

οἱ χολοιοὶ φιλάλληλοι, καὶ τῇ ψαράϊ τὸ γένος,
ὡς εἴπωρ χέρας ἔλαμον ἐν τῇ λεχρύνισκῳ
παρὸς τὴν σκιά τὴν αὐτῆς τοὺς χολοιοὺς κρατήσεις
ναρκίους ὄντας λάκωνας ὄντας δὲ φιλοσκόφους.

quod & notant Græcorum parœmiæ.

ἀντιλέγει τοῦτον] Ovidius:

*Quæ quum ita pugnaret tanquam quæ
vincere nollat,*

Victa est non egre proditione sua.

Et passim veteres.

ἡδὲ μῆλων] dele δὲ ἡδὲ, ortum ex repetitione τῶ ἡδὲ, qualia multa errantur.

δὲ πῆδημα] idem dicunt πάλμα & παλμὸν: vnde & fortuitum sussultum παλμὸν dicunt, quem *salissationem* Latini, e quo ominata superstitio veterum. & vetita Christianis primis ὡς ἀτήρησις παλμῶν. Rescribenda ea vox glossis Philoxeni, in quibus, *Sagatio παλμός.* male. nam ad hanc salissationem respexit, non ad iactationem e sago.

ἀνατρέπει] pro ἀποτρέπει. non placent qui rescribunt ἀνατρέφει.

ἡμέρα μοι πᾶσι] Φύλαρχος γὰρ φησι πᾶσι σκῦτας μὴ γίνεσθαι κατεύδον ἀλλὰ τὴν φαρέτταν. καὶ εἰ μὴ δὴ ὁ γυπὼς τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ διαγόντες, καθεύδον εἰς τὴν φαρέτταν ψήφον λυσικῶς. ἢ δὲ ὁ χληρῶς, μὴ γιναι. ὅπῃ ποίῃω

ποίνῳ τῷ ἀποθινοσύνῳ ἐκφέρειν τὰς φάρμακας, καὶ ὁρίσκειν τὰς ψήφοις. καὶ εἰ μὲν διέρεται πολλὰ λαοὶ, ἀδελμοὶ τῶν ἀποθινοσύνων. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία.

πρὸς τὸν φίλον] rectus erit senarius si scribseris.

Φίλος πρὸς τὸν, ὅσοι ἐρεῖ τις ἐναντίον.

Propertius:

Quantū oculis, animo tam procul ibit amor.

Τηλοῦ φίλοι, ἀλλήλους ὅσοι εἰσὶν φίλοι.

Pro ἐρεῖ legendum ὅρα quis non videt?

ἀποσάσπον] Homeri est Iiad. & legendum hic, ἵκοιτο, ut in Homero.

XIII.

Ὡς καὶ τέχναι] scribserat olim Agathos;

Τέχνη τυχεῖα ἔσφριζε, καὶ τύχη τέχνῳ.

Sed iuvat quoniam de fortuna & arte sermo incidit, illustrare Sallustij locum è priori Epistola ad C. Cæsarem de Republica ordinanda, libello sane aureo. *Populus Romanus*, inquit, antea obtinebat, regna atq. imperia fortunā dono dare, &c. quē locū nunquā bene interpunctū vidi, neq. inueni q. intelligeret.

At dispungas vti feci, clara & recta sententia: Credebant antea mortales fortunam esse, quæ regna, honores, opes largiretur. & credebant duabus de causis: prima, quod indignus quisq. diues, honoratus, potens. altera, quod vix quisquam perpetuo ijs bonis frui visus. Sed postea contra esse didicere; fortunam sibi quemq. suam fingere. Postquam hæc scripsi, prædiit doctissimus ac diligentissimus Ciaccionij Sallustius; e quo discas hoc amplius, legendum e libris, *Pro vero antea obtinebat regna atq. imperia fortunā dono dare. nā quæ ille & Latinus mutant, non sequor.*

ἐπεὶ φίλων μακρόν] Plato, III. πολιτ. μακρόν

ὁ παλαιός τις ὅτι θυμοῦ ἢ αἰδοῦται.

ῥεῖκλῆς] nomina mutat pro arbitrio.

Nam idem olim de Antiocho & Seleucho scriptum. Appianus Syriaca. Plutarchus Demetrio. Valerius Maximus. Vide & Galeni librum περὶ τῶν παλαιῶν, qui habet multa illustrando nostro.

Et Apul. Milesia x. vbi nouerca *lā-
guore simulato vulnus animi mētitur in cor-
poris valetudine.* & Galenus dictolibro.

Ἐπεὶ δὲ ὁ λως ἀρρώστημα] legendus Helio-
dorus lib. iiii. hist. Æthiop. qui multa
prorsus his similia, vbi Chariclea amo-
re ægra.

ἀρμενικῶς] Omnino legendum, ἀρ-
μωκῶς, siue ἡρμωκῶς. aptata digitis ar-
teria. quod ante dixit, τοὺς δακτύλους τὰς
σφυγμὰς παρὰ τὰς ἀρμύζων.

ὁ τρίτον τὰς σωτῆρας] quia bis iam vene-
rat, vt dixit, tertiam visitationem re-
seruauit saluti dandæ. Est autem παρσι-
μωδῆς λόγος, ὁ τρίτον τὰς σωτῆρας, à more
solenni libandi tertij poculi Ioui ser-
uatori. Pindarus Isthmijs. Plato in
Charmide & iii. Νόμων. Æschylus. So-
phocles. Proclus.

σωτῆρας τὸν ἄνδρα] ita solent ægroti me-
dicos. Lucianus ἐν ὠκύποδι.

ὁρῶνς με σωτῆρ, καὶ πάλιν σωτῆρα.

Item: σῶτερ, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις σωτηρίας.

Et in Aristidis ἱεροῖς λόγοις scpe. Helio-

dorus: *πρὸς σε δὲ ἐγὼ δρομῆος τ' ἐμὸν καὶ σω-
τῆρα, καὶ θεόν.*

θεοῦ ὡς πέπαια] non potest ferri. Scribe,
θεοῦ πέπαια.

τοῖς οἰκέλοις] *Pareto legi quisq. legem san-
xeris. Quod quisq. iuris, &c. apud I. C. tos.*

χαλεπή. μὲν ἢ αἴτησις] fortean rescriben-
dum *αἴρεσις*. Cic *Offic. III. primum mini-
ma de malis. Item: non solum ex malis eli-
gere minima oportere.*

XIIII.

φιλομάτιον] volebant, *φιλασματίον.*
Verius est *φιλήματιον*: deminuto voca-
bulo *ὑπὸ τῆς φιλήματος*. Nomen id mu-
lieris meretricis in Plauti *Mostellaria*,
& Luciano, *ἐπαμειβῶν ἀφ' ἀλόγων β.*

ὡς δὲ παῖς ἐπαίρας] lege, *ὡς δὲν.*

Ξυρὸν εἰς ἀκόιλῳ] ὅτι τὸ *πρὸς σηκόντων* πῶς,
aiunt Græci, quos sequi debuisset Eras-
mus. Sed sane hic *Ξυρὸν εἰς ἀκόιλῳ* nihil
aliud est quam acutum ad cotem, ut
dicimus rectum ad amussim.

ἀσιζόμενον] melius *ἀσιζόμενον*. hoc enim
malo quam *ἀπὶ ζόμενον*. At *κρωβύλου ζῶγας*

notū ē prouerbio. Imitatus Apuleius Miles. v. *Iugum sororium consponsæ factionis*. Achilles Statius lib. v. ὦ ζῆλος κατ' ἐμὸν γόητα·ν ἄνδρὸς καὶ γυναῖκός. Sic bigam, trigam, quadrigam Latini.

ποῦτα θεῖκ' ἡ αὖνετα,] Inueni hanc paræmiam in vno Apostolio: ποῦτα θεῖν ἡ αὖνετα, ὅτι τῇ ὑπόρῳ. Σεισοφαίης ταχύνει· αὖνετα, ἀπὲδωκεν ὅ· οἱ μὲν παιδίας εἶδος π. ὑπόρῳ· νος ὅ· παρμιωδῶς λέγεσθαι ὅτι τῇ ὁδῷ κε· λυο μὲν ταχέως ἢ κινῇ ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Qui aut hinc corrigendus, quod Casaubono nostro magis placet, aut ex eo no· ster.

XV.

Εκμαρείσης αὐτῷ] volebam αὐτῷ. quæ amatorie illum sauciarat. In Epistola sequenti: καὶ τῆς ἀδουμώης ὃ βλέμμα δ· νῶς ἐκ μῆτι· ὅ· ὀρθῶς ἐρῶντα. In Platonis disticho:

ὃ ἐμὸν ἐκ μύας θυμὸν ἔρωτι, δῖον.

Sed Casaubono verius visum, ἐκ· μῶν ἐπ' αὐτῇ.

Historia autem hæc in pauciora verba

contracta apud Plutarchum ἐπὶ τῶν
 γυναικῶν ᾑρετῆς.

Ακοντί] vidi qui rescriberet ἐκοντί, pro
 ultro. At certum est scribendum, ἀκον-
 τί. Salmacida spolia sunt τὰ ἀκοντί σκυ-
 λαθῆναι. *sine pulvere*, Horatio & Gellio.

μουῖσα] lege, μουῖς αἱ πόλει.

Φύσ' τε καὶ κάλλ'] scribe, Φύσ' τε καλὴ,
 καὶ τῆς ἀφροδίτης. simile illi in prima.
 ὅ μ' ἐδημιόργησεν ἡ Φύσις, κάλλιστα ὃ πρῶτον
 ἐκόσμησεν ἀφροδίτη.

τῆς θεᾶς ὃ πρῶτον διέκούςης] Virgilius.

--- ponuntq. ferocia Pæni

Corda, volente Deo.

τ' ὡφέτω] melius, Φανείση. τ' ὡφέτω
 accipio ut solet τ' παχίσην, ὅτι ῥῆμα τιμῶς.

φιλόπαιδες] imino φιλοπάτριδος.

Φύσιν γ'] rescribe, Φύσ' γ'. infra II. XII.
 Φύσ' γ' αἱ γυναικες, &c. Et sup. Epist.
 Φύσ' γ' ὁ ποῦς β' πλάσας ὡς καὶ θεὸς ἀκοσμήτους
 εἶδε κοσμεῖν.

εἶπε μοι] Plutarchus, ἐν οὗτοι ἀμφοτέραις τ'
 πόλεσι δόξα καὶ τῇ μὲν τῆς Πιερίας, ὥς καὶ θεὸς
 Μιλησίῳ β' χρᾶσαι γυναικας ἀρετῇ, ὅπως

ἐρεῖν αὐτῷ ὡς ὁ Φρύγιος ἱερεὺς περὶ αὐτοῦ.

XVI.

ἔρανε] soliti amantes cœlo, terræ, faxi, & ceteris inanimis narrare suos adfectus. Sed hoc nihil in rem præsentem. Omnino scriptum fuit, ἔσθ' αὐτῷ, pro ἀνδράσι. nec mulieribus nec viris.

ἔρος] notavi rescribendum ἔρως, quavis & illud dicatur, sed poëtis; vixq. est vt hic liceat. Mox scribendum ἐκλαλαῖ, confatus, quod postea ἐκφύωαι.

μυνώμεθα παχὺ] hæc vero quid sibi velint, alij explicent; mihi tenebræ.

τῷ τέριαν ἀμυγήν] Ovidius: [laxa, Proditæ sunt, memini, tunica tua pectora Atq. oculis aditum nuda dedere meis.

ἐκ τῷ δ' ἔρμῳ] τὰ μετὰ τῷ ὀδόντων, ἔρμῳ. Pollux lib. II.

ἔτω παρσφοῖσα] Lucretius: Quod petiêre premūt arcte, faciuntq. dolorē Corporis, & dentes illidunt sæpe labellis, Osculaque adfigunt. ---

ὡ φιλότις] blâditix, etiam ad viros. Socrates in Phædro. Synesius. Lucianus, ὡ

ἔρωσι. & alibi sæpe.

τοιῷτοι] scribe, ποῷτοι. tantum tibi dicemus. vt supra II. καὶ δὲ εἰπεύθει εἰ κεφαλαίῳ τοῷτοι λεκτέον. & infra XXIII. τοῷτοι δὲ ἀπεκρίθην. Plautus Mercatore:
I, (t) hoc memento dicere. nunquid amplius?
Tantum est. ---

XVII.

ὡς ὕδαρ] forte legendum, ἀνὰ ῥέων.
 Mox ὅπιτυχῆς, quod idē est cū ἐπιβολος.
 κύρβις κακῶν] prouerbialis sermo. Græmatici Græci. κύρβις κακῶν, παροιμία. σαρῖδες εἰσὶ πρὸ ἀθηνάοις τετραγῶνοι, ἐν αἷς τοῖς νόμοις ἐγραφοι, καὶ τὰς καὶ τῶν ἀδικεσύνων τιμωρίας ἐποίουν. ἐπὶ τῇ πόλει σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία.

ῥῆγος ἐπ' ἀκρῶν τῶν χεῖλων] Theocritus.
 ὅμματι μειδῶντι. ῥῆγος ὃ οἱ εἶχετο χεῖλες.
 Heliodorus: πρὸς ταῦτα ἐμειδίασεν ὀλίγον καὶ βεβιασμένον, καὶ μόνοις τοῖς χεῖλεσιν ὅπιτρεχον.

ῥαῖς γὰρ ὕδατος] πέτραι χειλαῖν ῥαῖς ὕδατος εἰδελεχείη. Lucretius lib. I.

Stillicidi casus lapidem cauat. -- Et lib. IIII. Nōne vides etiā guttas in saxa cadētes

Humoris longo spatio pretundere saxa.

Ovidius : *Gutta cavat lapidem.*---

ὁ δέλεαρ] Eadem translatione Ovidius :

--- *Semper tibi pendeat hamus.*

χρῶναι ὃ καὶ ἀπερδα] Theocritus.

--- ἐς Ἑλλῶν πειρώμενοι ἦλθον ἀχαιοί.

κοινή ναῦς] Cicero, *In eadem es naui,*
Epist. II.

XVIII.

Αμυγή] scribe ac distingue, ἀμυγῆς ἀκομψων, ὅπερ ἀμυγῆς δύταρε πῶν. Ακομψοι non sunt inconti, sed inficeti. Infra XXI. καὶ τίς ἀναφρόδιτον. βδελυρόν, ἀκόμψον τοιοῖδε ποτῆι.

λάκιναι] scribe, λάκκιναι. Nobilitas canibus Spartanis. Nonnus Dionysiac. XVI.

ἄξομαι ἐκ σπάρτης ἐτέροις κύναις. ---

Virgilius : *Veloces Sparta catulos.* --- & alij passim. Mox scribe μεταγῆς.

ταῦτά λένε ἡσάυροις] παρημιώδης λόγος.
Plato in Euthyphrone.

πρῶσθμ] scribe, ὁρῶσθμ. Sunt autem hæc fere ad verbū e Platonis Phædro, ubi de senib. amatorib. adolescentiū.

ταὶ δὲ δὴ ἐρωμύω ποῖον ᾧ ἔρα μύθοι ἡ ἴνας ἡ δο-
 ναὶ διδιδὺς ποιήσῃ ἔν ἴσον χροῖον σῶνόντι μὴ ἔχῃ
 ἐπὶ ἔρατον ἐλκεῖν τῆς ἀνδίας. ὁρῶντι μὲν ὅτι
 παρῆσόντι ἔρα, καὶ εἰς τὴν ὥρα. ἐπομύων δὲ τῶν
 ἄλλων ταύτη, ἃ καὶ λόγῳ ὅτι ἀκρύνει εἰς ὅτι
 τερπὺς, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ ἀνάλκῃς αἰεὶ παρῆσόντι
 ἡ μετὰ χρεῖστα αἰα. Vnde vides qui res-
 cribenda hic postrema.

ἡλικα γὰρ δεῖ] & hæc ad verbum ex
 Platonis Phædro: ἡλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς
 λόγος τέρπειν τὴν ἡλικα. ἡ γὰρ οἱ μὲν χροῖον ἴσο-
 τῆς ὅτι ἴσας ἡ δοναὶ ἀγρυστα δι' ὁμοιότητα φιλι-
 αι παρέχεται. Vides hic legendum ἀγρυσ-
 τα, non ἀγρυστα. Item δὴ pro δεῖ. ὁμοιό-
 τητα & ὁμοιόταται, utrumque rectum, ut
 quod infra ἐμμεθέτητα, pro quo Plato,
 ἐμμεθέτατα.

καὶ ὁ μὲν τις νέων] Communis locus,
 & tractatus à multis. Sed habent om-
 nes à Platone, e quo hæc ad verbum
 exscribitur, Politic. v. ἀνδρὶ δὲ ἐρωτικῷ
 καὶ παρῆσι ἀμνημονεῖν ὅτι πᾶντες οἱ εἰς ὥρα ἔν
 φίλοπαυδα καὶ ἐρωτικῶν ἀμνησὶ πᾶσι δακρυοσι
 καὶ κινούσι, δοχρῶντες ἀξιοί (εἰ) ὅτι μελέας τε

καὶ τῷ ἀσπαζέσθαι. ἢ ὅχ' ἔγω ποιήτε πρὸς
 τοὺς καλοὺς. ὁ μὲν ὅτι σιμὸς ὀπίχαις κλη-
 ρεῖς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν. τῷ δὲ τὸ γρυπὸν
 βασιλικὸν φατε εἶναι. τὸ δὲ ἀφ' αὐτοῦ μέσου τῶ-
 νων ἐμμετέστατα ἔχον. μῆνας δὲ ἀνδρικούς
 ἰδεῖν. λυκοὺς ὃ γυναικῶν παῖδας εἶναι. μνηστῆρας
 δὲ καὶ ποιῶμα οἷα υἱὸς ἄλλῃ ποιήμα ἢ ἐρα-
 τορ ὑποκρεῖζομένους τε καὶ δι' ἑκείνου φέρον-
 τος πλὴν ὠχρότητα, εἰς ἑπὶ ὥρα ἦ. καὶ ἐνὶ
 λόγῳ πάσας πρὸς φάσιν πρὸς φασίζεσθαι, καὶ
 πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδεὶα ἀποβάλλ-
 λειν τῷ ἀνθρώπῳ ἐν ὥρα. εἰ βέλτε, ἔφη, ἐπὶ
 ἐμοὶ λέγειν πρὸς τῷ ἐρωτικῷ ὅτι ἔγω ποιῶσι,
 συγχωρῶ τῷ λόγῳ χάριν. τί δὲ, ἰὼ ἐγώ. τοὺς
 φιλοῖνοις ὃ τὰ αὐτὰ αὐτὰ ποιῶντας ὁρᾷς,
 πόρῳ οἶνον ὅτι πάσης πρὸς φάσις ἀσπαζο-
 μένοις; Vides totum locum, e quo no-
 ster exscribitur. Sed & illud Plutar-
 chi ἐν τῷ πρὸς τῷ ἀκρύνειν. οἱ γυνεὺς ἐν ὥ-
 ρᾳ πόρῳ, ὥς φησιν ὁ πλάτων, ἀμηνέ
 πη δαίμονες ἐν ἐρωτικῷ, καὶ λυκοὺς μὲν γυναι-
 κῶν παῖδας ἀνὰ καλῶν, μῆνας δὲ ἀνδρικούς, καὶ
 τὸ γρυπὸν βασιλικόν, καὶ τὸν σιμὸν ὀπίχαις,
 τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκρεῖζόμενος μνηστῆρας ἀ-
 σπαζέται καὶ ἀγαπᾷ. δεῖνός γάρ ἐστιν ἔρως ὡς περ

ὁ κίτλος αὐτῶν ἐκ πάσης ἀνὰ δῆσιν παρὰ φάσεως.

Idem libro, πῶς δὲ τις δῖος χρ. τὸ χρλ. τῷ φίλῳ.
ὡς ποῦ καὶ Πλάτωνι φησὶ τὸν ἐρετὴν ἐλάττω τῷ
ἐρωμένῳ ὄντα τὸ μὴ σιμὸν καλῶν ὀπίσθαι, τὸ δὲ
ζυῖποι βασιλικὸν, μύστιας δὲ ἀνδρικοῦς, λευκοὺς
δὲ θεῶν παῖδας. ὅ δὲ μύστιχοι ὅλως ἐραστοὶ
παρὰ σπείρημα εἶναι ὑποκρεζομένους καὶ δυνάμει
φύσιντος τὴν ὡχρότητα. Theocritus in can-
dem sententiam:

--- σύρας καλέοντι τὸ πρῶτον,

ἰχθυήν, ἀγιοκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μύστιχλωρὸν.

Lucretius fine libri III.

Nigra μύστιχος est; immunda ἔσθ' fetida
ἄκοσμος; Cefia, παλλάδισσι; νεύσα ἔσθ'
ligna, δορυαί. &c.

μύστιχός τις] in Platone, μύστιχλωρὸς.
falso. Malim quod in Plutarcho, μύστι-
χος. idq. & hic & in Platone reponen-
dum crediderim. Mansit in Lucretio:
& credūt docti fuisse idem in Theocri-
to. Habes & in Phēdro Platōnis. Quod
sequitur, in Platone sententia hæc est,
nomē hoc à nullo alio fictū, quam ab
amante imminuente verbis pallorē,

quem iam ipsi persuaserat adfectus esse leuiorem. At hic paullo aliter, vt solet quamuis mutatis superioribus retinere verba ex auctoribus minus consequentia. Legendum tamen τινὸς ἄλλου, vt in Platone. Melichrous nomen credis à quouis alio fictum potius quam ab amore tuo. ποίημα, quod hic & in Platone, idem est cum eo quod in Plutarcho, πορροίημα.

Ἐξ Φιλερατῆς] lege Ἐξ Φιλερατῆας. Mox vno verbo scribendum ἡωρήσαμην.

XVIII.

Ἀπέστησεν] abduxit ab arte & à scenas, scilicet, quia duxit domum. Notabis, ἀπέστησεν μουσουργόν, pro ἀπέστησεν ἀπὸ τῆς μουσικῆς ἐργασίας. vt docere pictorem *ex librarium*, in Pandectis, pro docere picturam & librariam. in l. si autem, & l. seq. de rei vendic. Varro; *equus traditur magistro*, vt equis doceat tolutim. Sic Martial. *discere citharædum*, pro citharædicam;

Fac discat citharædus aut choraules.

quod mutandum non fuit. Vetus interpret Iuuenalis: *Didicit à patre luxuriosus & gulosus*. Similis *ἡλωισμὸς* in l. patronus qui operas §. item plerumque De oper. libert. *Medici seruos eiusdem artis libertos perducunt*, id est, perducūt ad libertatem; vt in Priapeis:

--- *quot nocte viros peregit una:*
id est, fecit vt essent viri, vt fungerentur officium viri.

ἐφεγνον] rescribe, *ἀφεγνον*.

ἀλλὰ ἀφθονός] scribe *ἀλλὰ φθονός*. Incepta superstitio veterum, vt & sperantes magna deprecarentur inuidiam Adrasteæ metu, quod notauimus supra, & rursus si quid mali edicerent, id vt auerterent simul verbo, ne noceret. Vnde illa, quod Deus omen auertat; quod minime ita sit. Plena exemplorum omnia. Insigne illud Ciceronis, qui ne malum quidem Reip. nominare vult, sed ad alias Respublicas orationem auertit. II. de Officijs: *sin qua necessitas huius muneris alicui Reipublicæ*

obuenerit; malo enim alteri quam nostræ ominari; neque tamen de nostra, sed de omni Republica disputo: quod maluit, quam adscribere suctum carmen, quod dii auertant. Simile apud Lucianum, sed cum solita illi homini ἔρωνεία, ἐν τῷ, πῶς δὲ συγγράψῃ. ἵν' εἴποτε πόλεμος ὄμιος συσταῖ, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτριῶν. ὃ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε πολέμοις ἐν αὐτοῖς, ἀπομύτων ἤδη κεχρῶμεν.

ἐν ἀρόῳ παίδων] solēnis formula legitimi cōiugij, liberū quæsendū gratia. Nō exscribo quæ passim collecta in cā rē.

τὸ γὰρ μετακλήκει] nominis mutandi causæ diuersæ; præcipua vbi tollenda ex animis hominum opinio abiectiōnis ac vilitatis, cui rei nominis mutationem apud plebē multum valere quotidianis exemplis videmus. Persis id moris fuisse Ctesias tradit, quum ad regnum venirent; sed enimvero his tantum, qui educati à iuuentute alia spe quam vt essent reges; vt Codomarus, qui Ocho mortuo

Darius dictus, adsumto nomine regio, ut deleret opinionem iniuste occupati regni. Causa eadem cur relatis in deos mutetur nomen, quia priori nomine vix est quin habeantur semper pro mortalibus, ut Matuta, Palæmon, Quirinus. Eadem ratio hic valuit: Cognita mulier priori nomine pro scenica aut meretrice, ubi nubsit primario viro, mutat nomen ut alia esse credatur. In adoptionibus idem fuit, ubi adoptatus plebeius in maiorem familiam, & nomen clarius. Cicero II. de Legibus: *quasi in familiam patriciam venerit, amittit nomen obscurius*. Itaq. Claudius patricius adoptatus à Fonteio plebeio non mutat nomen. Idem, ubi mutata ciuitas: ut L. Tarquinius Priscus, ex Lucumone; Cælius ex Cæle Viuenna; Appius Claudius ex Atta Cluso. Artemidorus: καὶ ὡς ἡμῶν ἔτυχεν τῶν μεγάλων πολιτείας, καὶ ὅπως ἀφ' ἑτέρας τῆς πατρὸς οὐ νόμος τὸς τε καὶ ἀξιώματός. Ita Cn. Pompeium Philonem habes apud Cicero-

nem

nem Verrina VI. & Cn. Sulpitium Olympum, Verrina III. qui à Cn. Pompeio, & Cn. Sulpitio adepti ius ciuitatis: sicuti & serui manumissi adsumere nomen dominorum, vt agnoscerentur liberi. vnde nota, liberorum nomen & cognomen habere, in l. quum precū. C. de liber. causa. Et tria habere nomina, in Horatio, & Artemidoro v. lxxxii. Nam certe seruis vnum nomen; & recte Popillius Rufus liber in Hadriani rescripto, Institutionibus, de eo cui liber. cau. bona addic. quia duo nomina habet: neque obstant quæ à maximo Iurisconsultorum acquisita contra: nam & in l. xxiii. de manumiss. dictus Gaius Scius, quia tum habebatur pro libero, & inscriptio quam adfert, in vrbis Romæ epigrammatis exstat integrior: M. RHENIVS. LIBER. XYSTVS. TI. CÆSARIS. SERVVS. Sed hæc extrarem nostram. Hoc addo, mutationem simillimā esse in Luciani Somnio, vbi

Simon paupertinus vir, vbi hereditate
apta fit diues, Simonidem se vocari iu-
bet: Pontificum Romanorum nomi-
nis mutatio ab alia causa, quam vete-
res memoriae notant.

ἄμφιδέται] lege, ἀμφιδέται, quo modo
locuta omnis antiquitas.

φάσιν] lege, φασί: nam hoc ex
auditione loquitur.

ἀπὸ ταχὺ] scribe, ἀπὸ ταχέως ὅτι ἐν
ταῖς γεωμετρικαῖς. Ταλασία, εὐαργία, Suidæ
& Hesychi. In fine legendum, παροῦσα.

xx.

ἐμβεβλημένοι] scribe, ἐμβεβλημένοι. in-
carcerati. Mox scribendum, φυλακίδη.

ἄρ' ἔστι] notum prouerbio nomen:
Ideo ait φασί, nam ita explenda lacuna.

Præter alios Apuleius in Apologia: quis
Eurybatus, quis Syphas, quis Phrinondas
talem excogitasset? Mox scribendum,
κλοπή, & τούτοις.

ἢ ἢ] aut scribendum, ἢ
ὁ πῶς καλῶ, pro ἢ ἢ. aut, ἢ ἢ πῶς
καλῶ. Mox distingue, ἢ ἢ πῶς δέκη.

γάμον] quod mox μῖξιν. Ita in his epistolis & aliis scribtoribus passim, ne quis legitimas tantum & solēnnes nuptias eo verbo signari putet. Nubere quoque ita Latini: eoque transferunt ad pecua omnia, quibus nuptiarum nihil cognitum nisi coitus.

ἔγω] omnino scribendū: ἔγω, δεδόχθω. ut infra xxv. καὶ τέττο δεδόχθω. & duodecima secundi; ἔστιν, δεδόχθω, ὅδιν ἀμφιβάλλω.

εἰ γὰρ ὅπως σοι φίλον] παρσιμωδῆς λόγος. Plato in Theæteto: εἰ ὅπως, ὃ θεόδωρε, σοι φίλον, ὅδ' ἐμοὶ ἐχθρόν, φασὶν οἱ παρθενιαῖοι μῦθοι.

μόνης ἀξιόμυθος θεῶς] quod extrema linea amare vocat Terentius in Eunuchō, ubi exponunt amoris gradus, videre, adloqui, attingere, suaviari, & frui. Lucianus ἐρῶσι scalam sibi parasse ait Cupidinem; primumq. gradam esse visum, sequi tactum, siue ἀττέtationem; dein modesta oscula; tam procaciora, e quis demum perueniri ad ultimum.

illud quod vocant gaudium: ἄλλ' ὥσπερ
 ἡδονῆς κλίμακα συμπηζάμενος ἔρως παρ' ἑ-
 ρχόμενός τινος ὀφείλει &c.

Ἐπιζόμενος] distingue: Ἐπιζόμενος ἐστὶ
 ὁ γάμος. ἡ δὲ, ὄψις, καὶ λίσσις ἀκλῆτος γέννησις,
 παρ' ἐφ' ἣν. dum speratur nubtie, dul-
 ces; vbi fuere, neglectui habentur.
 querela hæc vbiq. obuia. cuius senten-
 tia omnis ex distinctione clara; quo
 modo peccatum sæpe. In Martiale;

Nulli te facias nimis sodalem:

Gaudebis minus et minus dolebis.

Vix apparet argutia, quæ hæc est. Di-
 cis te gauisurum minus, si nulli te so-
 dalem feceris; at idem etiam minus do-
 lebis:

Gaudebis minus? et minus dolebis.

Nam hæc molestia caussa fuit præce-
 pto, ne necesse sit vnum sollicitum esse
 pro pluribus. Cicero in Lælio.

XXII.

Αἴτιον δ' ὡς Plutarchus in Catone mi-
 nore: ὅτι κινδυνεύει ὅτι λίαν φιλεῖν, μισεῖν, ὥς φησι
 τοῦ φραγτοῦ αἴτιον ἔμειν ἡμέα πολλὰ κίς.

αὐτοῖς] pro αὐτοῖς, quo nomine famulæ honestiores dictæ.

καὶ πόθεν] Liuius lib. i. *querenti viro, satin' salue? minime, inquit: quid enim salui est mulieri amissa pudicitia?*

καὶ τελευτῶν] Credo legendum, καὶ τελευτῶν ἀθυμία. desperatione mortuus.

εἰώθε γὰρ] Omnino legendum, εἰώθε γὰρ ἡ βαρύτης ἐὰν ἀμύψῃ δόκῃ καταβάλλεσθαι. solet molestia deprimi, ac deiici, si negligi videatur. In Alciphrone habes in re simili. εἰώθε γὰρ ἡ βαρύτης τὰς ἀμύψῃς καταβάλλεσθαι. e quo habet hic noster, quem ætate posteriorem esse vel huius epistolæ titulus indicio est; qui non alterius sane Alciphronis respectu, quam sophistæ illius, præcipue quum iunctum sit Luciani nomen, cuius ἐπειχέ habemus non secus quàm Alciphronis. nā ita solet, quum desunt causæ fingendorum nominum ex ipso argumento, adsumere inter se cōuenientia artificum priscorum nomina: vt decima nona secūdi, Archilochus Terpandro. qui vterque

musica clarus. Mox legendum, ἰδάκρυέ
 τι ἀτακτὸν μεταγραφεῖς ὅππῃ θάπερα, καὶ τῇδε
 καὶ κεῖσε ὅ παρ' ὁσῶπον ἐξωθῶν, ἀποπέμπεται τὰ
 δάκρυα τῶν πένθειων.

συχάζειν] scribe, σ' εἰκάζειν.

XXIII.

καὶ ὁ μὲν κακὸν] respicit ad prouerbiū
 e Græcorum mysteriis: ἐφυγον κακὸν, δι-
 ερον ἄμεινον. at hic contra.

πιασι] scribe πεσι. confundit autem
 πιασι, κύβητος, ἀσπραγάλοι, quæ diuersa
 omnia. ἤφοι notæ sunt quibus signant
 quod quisque lucratus. Sed de tota ca-
 re ad Nonium latius.

ἔτω] lege, ἔτω.

XXIII.

Οἱ χρυφαῖοι] scribendum χρυφαῖοι, &
 mox, εἰς δ' οὖν δρασύτατος.

κάλλος ἄμαχον] scio κάλλος ἄμαχον in
 Suida esse pro eximia forma; sed hic
 malim ἄμαχον quasi ὁπερ ῥήματι κῶς sumi,
 ut dicat ultro ac gratis præferri for-
 mam diuitiis, quod dixit paullo ante
 παρ' ἑνός.

ἐκ κεκλώφωκος] ad verbum e Platonis
 Lyfide. ἡ μὲν γὰρ ἐκ κεκλώφωκος τὰ ὦτα, καὶ
 ἐμπέπληκε τῇ λύσιδος. ἀλλ' ἡ μὲν δὲ καὶ ὑποπτή,
 δι' ἧς αἱ ἡμῖν ὄντι καὶ ὅς ὑπὸ ἐργασίᾳ λύσι-
 δος οἷον ἡμῶν μακρύνει.

ἐμὲ γὰρ ὁδὲν θάλλει] Alciphron : ἐμὲ δ'
 ὁδὲν θάλλει τι δοῦσα, ἀλλ' ὅτι γέλωτος τίμωρον
 δάματερ.

τῶν ὠτων] osculi delicatissimi genus,
 vt auriculis prehensis basium pange-
 rent. Pollux. Theocritus. Plutarchus.
 Clemens Alexandrinus. Plautus Asi-
 naria & Pænulo. Tibullus.

ὑπελθούσης] lege ὑπελθούση. ὡς ἔχει,
 insinuare se ad aliquem vt cum illi-
 cias. infra prima secundi : ἡ δὲ μὲν οὖν
 πολλὰ δὲ νύκτι ὑπὸ λθόν ἐταίρει.

XXV.

κληθεῖσα μεταπέμπτου] Traiectio nu-
 merorū. Vocata à Pamphilo accersui-
 mus etiam sororē: scilicet, ego & Pam-
 philus. qualis illa Epistola III. τῇ Λιμονῇ
 σίνεσθαι μόνον, scilicet ego & Limona. Sed
 verius est hic rescribendum, μεταπέμπτου μόνον.

ἀγλαΐσματι δέρρις] lege, ἀγλαΐσμα τῆς
δερῆς. Lucianus πᾶσι τῷ οἴκῳ. ἢ πᾶσι τῇ δερῇ
λεπτός τις ὄρμος.

ὅ τ' παραίτιον] malim παραίτινον, aut πα-
ραιτίνιδον : id est λεπτῆς τινος ἐσθῆτος genus.
Pollux vii. xvii. καὶ μὲν τὸ γὰρ παρατίνιδον
διεφαιές ἐστιν ἐνδυμα, ὡνομασμένον ἀπὸ τῆ πα-
ραιτίνων χρησίως καὶ βυφῆς. Lucianus ἐν ἐταίρ.
ἀφελόγῳ. εἰς ἡγέσιον, ὅς ὁρμος, ὃ παρατίνιδον
ἔχουσα. & in libro πᾶσι τῷ μὴ ῥαδίως πιτεύειν
ἀφελολῇ. καὶ λαβὼν ταραντινίδιον ἐκυμβάλισε.
Habes & in Alciphrone. τὰ δὲ δευχαῖα
καὶ τειχινὰ περὶ βαλλομένη παρατίνιδεα ἀγχι-
νομασι τὰς φίλας. Aliud est παραντεινὸν in Phi-
lostrati Epistolis. ὅ δὲ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς,
καὶ ὅ ταραντεινὸν, καὶ οἱ ὅπτις ἄρπτοι ὄφεις, καὶ αἱ
χευσαῖ πέδαγ, θάϊδος, καὶ ἀεισαγρόφας, καὶ λαΐ-
δος φάρμακα.

μέσθ' ἐμὸν τι] ex Platonis Symposio.
ὡς καπεκλήθη ἐν μέσθ' ἐμὸν τι καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς
ἡμᾶς διφραβῇ. mox legendum, πρὸς αὐ-
τόν.

καταπίνοντες τὰ φιλήματα] Achilles Sta-
tius ii. in re simili. ὅπως ἀλλήλων πρὸς

πίνουμι τὰ φιλήματα. vbi & ἀποσυλισμὸν
φίλημα id vocat.

Πάμφιλος δὲ μήλου μικρόν] ex Lucia-
no, ἐπεικῶν δὲ λόγῳ XII. τέλος δὲ τοῦ μή-
λου ἀποδακνόν, περικύψας πως, διτόχως περ-
σισχόντισας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς, ὃ δὲ λαθεῖν γε
πειράμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα, μεταξὺ τῶν
μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ περὶ εὐστατο.

ἡ σίδηρος] affine illis Græcorum Pa-
rcemiis. ἡ γὰρ τὸν ἦλον, καὶ πάντα γὰρ τὸ πάντα-
λον ἐξέχρυσεν. ὅτι τῶν ἰωμεύων δι' ἀμύρτημα-
τος ἀμύρτημα.

XXVI.

Πρὸς ὀρχηρίδα] elegans epistola, &
referens ante oculos pantomimorum
gestum ac morem, de quibus nos plu-
ra alias. Nunc dicam hoc tantum,
pantomimes Græco vocabulo dictos
Italis, qui Græcis ipsis χειροῖμοι, quod
manibus omnia effingerent: nam ve-
rum est præcipuam illis artem in ma-
nuum artificioso motu, quamvis &
pedum, totiusque corporis ammini-
culo ad exprimenda omnia vterentur.

Id fiebat ita, vt repræsentarent notam
quandam ac nobilem personam, in
quam scriptum esset canticum à poë-
ta: ita enim Latini proprie, quod Græ-
ci ὁρχήματα. Plinius. Macrobius. Eam
personam primum veste ipsa refere-
bant; vt in Velleio, *Plancus quum cæ-
ruleatus & nudus, caputque redimitus a-
rundine, & caudam trahens, genibus in-
nixus, Glaucum saltasset in conuiuio, &*
cæt. scilicet, vestitu efficto in numen
maris. Deinde saltantes ad numerum,
manibus, pedibus, eorumq. ac totius
corporis contractione, aut extensio-
ne, singulos versus, singula verba can-
tici referebāt. Macrobij ea de re caput
integrum, dignissimum lectu, vbi de
Bathylli ac Pyladis altercatione; ad
quem te mitto, lector. Saltare id Latini
dixere, Græci ὁρχήματα, quod erat expri-
mere, motibus corporis verborū sen-
sus: vnde apud Secundum in epistolis:
me non minus male saltare quā legere, quod
non intellexerem, qui rescriberunt,

notare. & apud Achillem Statium lib.

III. ἰκατέρη με χεὶρ τοῖς νύμφοις, καὶ πλὴν δέη-
σιν δηλοῦν ταῖς χείρονομiais. ὥ τῷ ἀτυχημέ-
τῳ. ὅν Σπύριον ὀρχήσομαι. Eiusdem Secun-
di de Numidio Quadrato legenda E-
pistola, & adnotandus Sidonij locus,
quem mox exscribam, de Caramallo.
Item Apuleij in Apologia, & liber Lu-
ciani ἐκ ὀρχήσεως, vbi plura de hac re.
Iuuenalis:

*Chironomon Ledam molli saltante Ba-
thylo.*

Vbi vides vtrumq. Latinum & Græ-
cum; χείρονος saltat. Idem rursus
iunxit:

*Structorem interea, nequa indignatio
desit,*

*Saltantem videas, & chironomonta
volanti*

Cultello.---

Saltantē & χείρονοντα, prorsus idem:
translati scilicet isti artifices à theatro
ad conuiuium, vbi ad numerum salta-

rent & mouerent scissorium illum gladium; quod Petronius in eadem re dixit, *ad symphoniam gesticulatus lacerabat opsonium*. Scio imposuisse viris magnis locum Iuuenalis, quasi structor dictus fuisset etiam chironomon. At in eo scribrum est, saltantem & chironomonta *στυπώντως*, non structorem & chironomonta: quod nomen Carpo illi Petroniano non magis adstruit Iuuenalis hic locus, quam Sidonij ille alter quem addunt, *Inter Apicios & Byzantinos chironomontas*. Nam & ibi nihil aliud quam saltantes. Sed de tota ca re alibi latius.

πολύμναι] omnino ita distinguendum, & scribendum: *ὅς ἰδὼν ὅτι ἡράθη; πολύμναι, ἀφ' ὧν δὲ τίς ἔχουσιν οἱ θεοί. ἐκείνας ἡμῖν, ὡς ἐφικτὴν, ὑποκρίνεις ὑπὸ αὐτῶν κοσμευμένη. Duo laudat in hac muliere, formam & artem: nam quod dixerat initio, fama celebratam ipsius ἡ χάρις, id postea ait, μᾶλλον ἄγαμμή σε τῶ καλλοῦς. Et in fine, ὑπὸ φέρουσα καὶ τέχνη καὶ κάλλει.*

Ideo hic forma ait referri Venerem, arte Polymniam; quæ scilicet & Lyricorum omnium princeps, in quibus τὰ ὑπορχήματα, & speciatim huius artis. Lucianus πρὸς ὀρχήσεως· πρὸς πλῶται δὲ μνημοσύνην, καὶ πλὴν θυγατέρα αὐτῆς πολύμνια ἰλεωὶ ἔχον αὐτῇ παρέκκεται. vbi commode ad suum propositum notat Polymniam præsidere huic arti, quia memoria maxima opus pantomimis, quibus effingenda omnia quæ vnquam fuere. Cassiodorus Varior. IIII. LI. *His sunt additæ Orchistarum loquacissima manus, linguosi digiti, silentium clamosum, expositio tacita, quam musa Polymnia reperisse narratur, ostendens homines posse & sine oris adfatu suum velle declarare.* In Carmine de Musarum inuentis;

Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia gestu.

quod nō intellexere qui ad Rhetoricā retulerūt. Et hic versus docet Aufonij esse id carmē potius quam Virgilij, cuius ætas repertæ nuper arti nondum

attribuerat præsidem Musam. Et hanc intelligit Leontius scholasticus in Anthologia:

Θῆλεις ἐν ὀρχηθμοῖς κρατέει φύσις. εἰζάτε χυροὶ
μοῦσα δὲ ἡγάδην τῷτον ἔθεντο ἰόμοι.

ἢ μὲν, ὅτι παρώτῃ καιήσιος ὕρετο ῥυθμοῖς.

ἢ δὲ, ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

ὡς ἐφικλόν] quia de immortalib. loquitur, ὡς τὰ γε ἀνηθείς εἰκόνας ἀνέφικτοίς ἐῖ) τῇ ἀνδρῶπι μίμησιν, ait Lucianus ἐν τῷ περὶ εἰκόνων.

περὶ αὐτῶν κοσμημένη] ut Epist. xx. καὶ τῆς ἀφροδίτης κοσμηθεῖσα. Et in prima: λαίδια κάλλιστα παύτων ἐκόσμησεν ἀφροδίτη.

ὀνομάσω ῥήτορα] Omnia hæc ex supradicto Luciani libro περὶ ὀρχήσεως. ὃ μὲν περὶ ῥητορικῆς ἀφείηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχῃ, καὶ ὅσον ἦτοίς τε καὶ παύτοις ὀπιδεκτικὴ ὅστιν, ὡς καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. ὃς ἀπὸ πλάκτου δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς. Et quod mox de Proteo, est ex illis. δοκεῖ γὰρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ παρώτῃα ὅτι ἀγύπτιον ὃς ἀπὸ ἡ ὀρχηστὴν ἵνα γυμνάσαι λέγῃ. Iam illa quæ

in fine, etiam graues ac serijs occupatos debere huic spectaculo tradere se, ex eodem Luciano, cui totus is liber scribitur, vt doceat spectandos pantomimos etiam philosophis.

ὑπορχήματα] cantica, ad quæ saltare choros olim fuit in vsu, dicta *ὑπορχήματα*, cuiusmodi multa scribita Pindaro veteres Grammatici docēt. Tandem inuenta pantomimorum saltatione proprie ijs accommodatum hoc genus cantici, cuius, vt dixi, singula verba exprimere illi debebant suis gestibus, vt illud apud Macrobiū, *ὁ μέγας ἀγαμέμνων*, quem Pylades erectus in primores pedum digitos ingētem velut metiebatur; Bathyllus contractum & cogitabundum referebat. Inuenta autem saltatio hæc sub Augusto. Tacitus. Suidas. Vide quæ ad Tacitum doctissimus Lipsius, & adde Lucianum, qui in ea re disertus auctor.

ἀνέστητε τὸ ὄρθος] vt solet quum quid placet. Propertius:

Stantiaq. in plausum tota theatra iuuēt.
 Arnobius IIII. *Conclamant & adsurgunt*
theatra, caueæ omnes concrepant fragoribus
atque plausis. Cicero in Lælio ; *stantes*
plaudebant in re ficta. quod non alio tra-
 hendum : nam verum est stetisse olim
 in theatro, non sedisse. Tacitus, Va-
 lerius, alij. Sed Pacuuij ætate iam se-
 debant, vt ex Plauto videre est, qui in-
 currit in eadem tempora.

διηγείται καὶ ἑκάστον] fieri id amat in
 omnib. spectaculis : Apuleius Florido
 III. *qui non adfuerant, percontari ante di-*
cta : qui adfuerant, recordari audita.

Ὁ Καραμάλλον] olim Bathyllus pri-
 mas tulit in hac arte, & cum eo Pyla-
 des : de quibus Tacitus, Dio, Seneca,
 Iuuenalis, Suidas, alij. At postuma æta-
 te Caramallus, quæ ex vno hoc & altero
 Sidonij Apollinaris loco discas ἡγερό-
 μοι fuisse, non γλωτοποιόν. In Narbone;

Coram te Caramallus aut Phabaton
Clausis faucibus et loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu

Toto

Toto in schemate vel semel latebat.

Vbi videtur ætatis suæ aut sane non multo anterioris artifices laudare, discasq. inde tēpus quo Aristænetus noster fuit, scilicet post Constantinum; quod & quæ mox de veteri ac noua Roma, probant clare. Caramalli mentionem esse etiam in antiqua inscriptione Græca monuit me vir doctissimus atq. optimus P. Pithæus. Sed enim id in Anthologia est lib. iiii. vbi Leōtij Epigramma;

μουσάων δεκάτη, γαίρω Καράμαλε πέταρτη,
τερπωλὴ μερόπων, ἄγχιος ἀγλαίη.

ὀμματά σοι καὶ παρὰ ποδῶν ἐμα, καὶ σφαῖ χερσὶν
δακτύλα, καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ γαίρω.

quod de hoc nostro Caramallo est; quem male crediderūt ὀρχηρίδα fuisse, non ὀρχηστὴν : Inducti ex primo versu, vbi μουσῶν δεκάτῳ cum dicit. Itaq. & in lemmate scribendum παρὰ ὀρχηστὰς καὶ ὀρχηρίδας. Et in epigraphæ ipsius Epigrammatis, εἰς εἰκόνα ὀρχηστῆ.

ἀνάπαυλα γὰρ τὴν ἀουδῆν] Lucianus ἐν

ἔρωσι. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ δύνει καὶ ἀσθενὴς ἀνέ-
 χεσθαι. ποθὲς δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι μικρὰ τ' ἐπα-
 ρτῶν φροντίδων χαλαροῦντες εἰς ἡδονὰς ἀνιέσθαι.
 Itaq. bene Casaubonus, ὥς ἀξιοῖ.

καὶ τέχῃ καὶ κάλλει] Idem Leontius
 Scholasticus de saltatrice,

Κάλλει καὶ τέχῃ πόρῳ ἐφελετο μῆν.

XXVII.

Φίλων ἄτυχον] lege, φίλωνα τυχόν. Quod
 sequitur, est e Platonis Symposio; ubi
 Alcibiades, ἐφρόνου γὰρ ἡδὴ ὅπῃ τῇ ὥρᾳ
 γαυροῖσιν ὄσεν.

καὶ πολλῶν] deest forte ἀξίων, aut quid
 simile; quamvis corruptum ego potius
 locum censeo.

κάλλος ἀντὶ κάλλους] Plato in Symposio:
 κάλλος ἀντὶ κάλλους ἀλλ' ἀξιοῦται.

ἀδὲ δὲ ὅπως] id est frustra & incassum
 canit. In paræmijs Græcorum: ὅπως
 ἀδὲς. ὅπῃ τῇ μάλιστα ποιεῖται.

ἀμυσότερος λεῖον θηρίον] In paræmijs
 Græcorum: ἀμυσότερος λεῖον θηρίον. ὅπῃ τ' ἀ-
 μύσων καὶ ἀπαμύσων. λεῖον θηρίον γὰρ ἔθνος ἄρ-
 σικός ἐστιν ὅτε μάλιστα ἀπλῶς ὅτε ποιημάτων εἰ-

νοιασ λαμβανον. λέγονται δ' ἀμυνότατοι εἶναι,
ὅτι πρὸ αὐτοῖς ὁ τὸ ὄφθελος ἐχέμετο θάλασσαν.

ἢ τὰς θεῶν] scribendum, ἢ τὰς θεῶν, quod
Spartiatæ. τὸ σὺ. hoc est, ἢ τὰς θεῶν πατρῶν.
Fratres deos indigetauit Latinitas. Sue-
tonius in Caligula : *Æde Castoris &
Pollucis in vestibulum transfigurata consi-
stens sæpe inter fratres deos medium ado-
randum se adeuntibus exhibebat.* Albi-
nouanus in Consolatione Liuiæ :

Sæpe Nero in lachrymās submissa voce loque-

Cur adeo fratres, heu sine fratre, deos? [tur,
ἐνθα, φροῖν, δ' ἔμεος] scribe, φασίν. Pro-
uerbiale est. Æschylus Philocteta :

ὣς ἔτε μίμνῃς ἀνέμεος, ἔτε πλὴν ἔα.

apud Paræmiographos, qui notant
dici ὅτι τῶν δυσχερῶν ἀπαρτίζονται.

XXVIII.

Κοιχίδος] κοιχίδος scribēdū indicat qd
mox ait, ἐπὶ νῦμος τὸ σχολιότατος ἢ κοιχίς. tot
tuosq; enim cōche. Sed & id nomē mu-
lieris meretricis Luciano ἐπαινεῖται xv.

μεταβαίνεις κοπὸν] cui non liquet le-
gendum, μεταβαίνει κοπὸν; Mox scribe,

ἐκλύομαι ἢ τοῖς θεοῖς. ἐκλύεσθαι idem quod ἀδημονεῖν, quod in lemmate. Lucianus ἐταρ. viiij. ἐκλύομαι, ὡς δορυχαί, ἀπὸ τῆς ἀπορείας.

ἐν λυκῷ λίθῳ] ex Platonis Charmide, in quo Socrates λυκὴν εἴδησιν, quod non discerneret inter formosos, sed omnes eque amaret: à quo deinde Plutarchus, dein Gellius, & alij. Causa proverbio, quia ἐν πῖσι λυκαῖς λίθοις λυκαὶ εἴδησιν ὁ δὲν διώκονται δεικνύουσι, καὶ τὰς αἰετὰς τῆς μίλτης. Itaque aiunt dici ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ ἀδελφοῖς σημεῖα μύων, ἢ ἐπὶ τῷ μηδὲν σιωπῶντων. Sophocles.

ὁ μᾶλλον ἢ λυκῷ λίθῳ λυκὴν εἴδησιν,

τοῖς μὲν λόχοις πῖσι σοῖσιν ὁ περὶ μέθυ.

Eleganter Lucillius Satyrarum xxviii.

Et amabat omnes: nam ut discrimen non facit, neque signat linea alba, sic Socrates in amore & in adolescentulis meliore paullo facie signat nihil quod amaret. Nam ita legenda, & iungenda uti scripsi: quæ non debuerant docti alio vertere, in optimi & sanctissimi viri dedecus, scripta ipsius laudi.

τίω σάθμιον] monueram hæc delenda, ex repetitione superiorum inculcata. Nunc magis credo eruditissimo Casaubono legenti, τίω ἀσάθμιον γινώμιον. Mox legendum quod sequitur, ἐρώσης ἀπόρρυπα πρὸς τῆς, vt inf. II. XIII. καὶ ὡς πρὸς ταῖς μιμηλαῖς ἐρώσης τὰ δρωμένα πρὸς ἐκείνης.

πυθὼς τῆς σῆς σφοδρίτης] quid hoc sit, alij videant. ego nullus intelligo.

ἐξ ὑπογίης] scribe, ἐξ ὑπογύης. recenter, desubito. Lucianus ἐν ἔρωσι. ἐξ ὑπογύης τῆς ὀπιχειρήσεως ἢ ἰάμιον. cui opponit, ἀλλ' ὁ παλαιός. Sicut Aristoteles ὁ ἐξ ὑπογύης opponit πρὸς ἐκ τῆς πολλοῦ γένους. Idem Lucianus, ἐκ ἐξ ὑπογύης καὶ πρὸς μελετημένους, sine eiusdem libri. Itaque ait mentem suam ad mores Cochlidis, vt vt sunt, vt vt mutantur, versatilem ac reciprocam, fieri ad instar Penelopeætela, quæ singulis noctibus redibat ad sua principia. Legendum, παλιμβόλον.

AD LIBRUM II.

Ad Epistolam primam.

Αλλ' ὦ φίλη] scribe, ἄλλ' ὦ φίλη πειθοῦ
παρῶσα σιμωργός. Sed & tu amica Suada
adsis adiutrix. Votum fuisse patet ex
iis quæ sequuntur, ταῦτα μὲν διζάτω.

ἐκ τειχὸς κρέμα' ἄλκας] In Paræmiis
Græcorum. ἐκ τειχὸς κρέμασι παρειμία
ἐπὶ τῇ σφόδρα κινδυνεύοντων. Theocritus
Idyllio xiiii.

μὴ φέης] male addiderant distinctio-
nem inter φέης & ἴς, quam sustuli. ἐπι-
κωμάζειν, insultare; notarunt docti ex
Thodorito, ἐπικωμάζει πῖς ἐκ κλησιασι-
κῆς σιωόδοις.

ἐπ' αἰέτης] nescio an vera sit hæc lectio:
certe ego crediderim legendum, ἐπ' αἰ-
σιν, repetitione familiari huic scribto-
ri. In Petronio simile est; fateor me do-
mina sæpe peccasse; nam εἶς homo sum (et)
adhuc iuuenis. doctissimo Casaubono pla-
cebat, ἐπ' αἰσιν αἰέτης.

ὄξαι δίκαι] πυτέσι, ἐάλλει. Mox scribe
τῇ θεῷ.

καὶ οὐκ ὄσα] corruptum est. forte, καὶ
ἐράστα. visa flammās; videns faucias.

Ἐχρηπέρρουσι] voce vna, vt supra,
Ἐχρηπύθησασα. Sed scribendum Ἐχρηπ-
ερόρρουσι. Plato in Phædro: πτερορρύθησασα
φέρεται. Est autem ex Alciphrone totus
hic locus: ὁξὺς ὅστις ἔρωσ καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀνα-
πύει. ἐλπύσας πτερορρύθει καὶ ἀπελπίσας Ἐ-
χρηπτερορρύθει εἰώθεν ἀπογνωσθεῖς. ὁ καὶ μέγα
τῷ ἐταρυσσῶν ὅτι σόφισμα, ἀεὶ δὲ παρὰ τῆς
ἀπολαύσεως ὑποτίθεται μὲν τῆς ἐλπίσι διψ-
χεσθῆναι τοὺς ἐραστάς.

καὶ πύουσι] scribe, καὶ πύου παρομιάν. ex
Luciano ad verbum, ἐταρ. διψαλ. γ. ὅρα
μὴ καὶ πύου παρομιάν ἀπορρήξω μὲν πόρῳ τί-
νυσται δὲ καλῶδιν.

λαμῶν] Theophylactus Simocatus:
πειθάρχη χροῖον γραῖδον. ὃ γὰρ ἀντιρεπείς οἱ λα-
μῶνες ἐν μετοπώρῳ τοῖς ἀνέτεσι.

ἀναιθεῖ γὰρ] ex Platonis Symposio: ἀναι-
θεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκόπι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ
ἀλλῶ ὅταν οὐκ οὐκ εἰς ὃ ἔρωσ. οἱ δὲ ἀναιθεῖς

τε καὶ βιάδης ῥόπος ἦ, ἐν ταῦθα καὶ ἵζει καὶ μύει.

καταλείπεται δὲ φροσύνη] immo σωφροσύνη. vbi non rogatur anus, casta est. nisi si legas, τίς ἐπὶ καταλείπεται δὲ φροσύνης; quænam voluptas superest?

δελφῖνα] In paræmiis Græcorum. δελφῖνα νήχεα διδάσκεις. ὅτι τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτροφούντων, ἐν οἷς ἥσκηται.

ἀλλὰ τῶν παρτέρων] ad verbum e Phædro Platonis. ἀλλὰ τῶν παρτέρων τε συγγνώμῃ καὶ τῶνδε χάρι ἔχων, θύμῳ καὶ ἰλέως, &c.

I I.

Κατ' ἐμαυτὸν καλᾶν] lege, λαλᾶν. similis error supra, ἐκκαλᾶν, pro ἐκλαλᾶν.

ἵνα μὴ πικρῶν] formula iuramenti. Plato in Phædro. ὁμνυμι γὰρ σοι ἵνα μὴ πικρῶν, εἰ βάλῃ τι πλάτανον ταύτῃ, ἢ μὲν εἰ μὴ μὴ εἴπῃς τὸ λόγον ἐναντίον αὐτῆς ταύτης, μηδὲ ποτὲ σοι ἔτερον λόγον μηδένα μηδὲν μήτ' ἐξαγέλῃς.

I I I..

νῆχε] scribe, δίχες, causas, lites. Idem verbū mox corruptū, δοκῶν γυμνασῆαιον,

pro δίκων. Etiam legendum hic, τί οὖν
 ὅπως ἔγηγε, deleta σιγμῇ.

ὁ λυποῦν] scribe, πολυποῦν. supra vicefi-
 ma secunda primi, καὶ πολυποῦν ἔστω τί ἔστιν
 γεραπιδόσα. & XVI. πολυποῦν ἐκλαλῶν.

μή με δικοῖράφος] parodia ex Homeri
 Iliad. λ.

δαιμόν δὴν ῥαχά κεν καὶ ἀνείπιον ἀντίοστο.

IIII.

ὁ καταβέβηκεν] legerim, ὁ καταβέβηκεν
 ὅπως, ἵνα σε τυχοί, &c. non sic descen-
 dissem, vt te quasi per transfennam vi-
 derem. quæ sequuntur, aliquid simile
 eam voluisse arguunt.

ἐπὶ αὐτὸν] & hoc corruptum. credide-
 rim legendum, ἐπὶ αὐτῷ ὅτι λαβοῦσα τῷ
 ὧτων κομίζουσα τὴν κάλπην.

ὥς τε τρυφῶν] malo ὥς τε τρυφῶν. ex
 Platone, initio Eutyphronis, οἷς τε τρυ-
 φῶντα καὶ ὁ πόρνος ἀνθρώπων.

V.

δοκῶ εἶε] quid rescribendum sit non
 video. Sententiæ conueniret δοκούσης.
 Supra legendum vna voce ποθήσκει.

Item: Ὡς γὰρ αὐτὸ τέτατον δόξειε καλὴν.

εἰς τὰ γενέσθαι] Theocritus,

ψυχρῆς ἐστὶ γενέσθαι κέρη μέλανι πάλαισται.

κατὰ τὴν αἶγλην] Virgilius Æn. v. 11.

--- magno curarum fluctuat aestu,

Atque animum nunc huc celerem, nunc
diuidit illuc,

In partesq. rapit varias, perq. omnia versat;

Sicut aque tremulū labris ubi lumē aënis

Sole percussū, aut radiātis imaginē lunę,

Omnia peruolat late loca, iāq. sub auras

Erigitur, summiq. ferit laquearia tecti.

quę imitati deinde passim Latini & Ita-

li poëtæ. Egregie Ariostus Canto viii.

ἔρως ἔρωτες] lege, ἔρω, ἢ ἔρωτες.

πολεμῖται δισκάειν] scribe, πολεμῖται-

δισκάειν, nisi si καταπολεμῖ, quia iungit

quarto casui. Sed multa hic diuersa ab

vsu communi, παιδισκάειν habes etiam

infra Ep. vii. ἀμύνην ἀφροδίτης dicit, ut

quarta primi, ἀφύη καὶ ἀπάδου τοῦ ἀφροδί-

της. decima ἐρωτικῶν ἀμαθείς. septima se-

cūdi, φιλήματος ἀμαθείς, καὶ ἀφροδίτης ἀμύνην.

ἔπιμνήν] lego, ἔπιμνής. Mox, ὁ μάλιστ'

θαρά. quamuis & θαράν ferri potest.

τῆς φύσεως βολεμένης] scribe, βολομένης.

Anaxandridæ versus est,

ἡ φύσις ἐβόλεθ', ἢ νόμων ὁδὸν μέλει.

Apud Cyrillum II. de Trinitate. sed apud Aristotelem Ethic. VII. X.

ἡ πόλις ἐβόλεθ' ἢ νόμων ὁδὸν μέλει.

quod non debuit mutare Lambinus in ἐβόλωε, ut hinc vides.

ἡδέως μάλα ἔπαρσι] leue mendum turbauerat me in priori editione; nec iuuabant docti quos consulueram plures. At quid clarius quam scribendum, ἔπαρσι. Omina e sternutationibus crebra stultæ veterum credulitati, quorum exempla, & discrimina recensere non est huius loci. Puella quia suauiter sternutauit, in meliorem partem accipit. & quia nihil ipsi iucundius quam amari ab amato, primum explicat de eius memoria. Postea audet etiam omen trahere ad desiderium integri complexus. Hoc enim volunt illa : εἶδε καὶ ἑαυτῶν ἡδὴ, καὶ

μη μόνον δὲ τῆς ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων
 ἀπολαύματα τῆς σωματικῆς. quomodo hæc
 postrema rescribenda esse monuit me
 eruditissimus Casaubonus.

σύμβουλος] lege, σύμβουλος, vt supra, δι-
 διχα σύμβουλος πρὸς λαβέειν.

V I.

νέες] lege πρὸς κελεύμενος.

ὀνομάζονται] lege, καὶ ὀνομάζονται διχάως ἀλλή-
 λων. sumita hæc è Luciano, ἐπαινεῖται
 xiiii. ἀλλ' ὅτι αὐτῶν αἰτία γε ὅσα, καὶ γὰρ οὐκ
 ἡμῶν παίδων ἴμοιεν τῶ πατρὶ. Prouerbiale
 est, & vulgatū in similibus. Idem Lu-
 cianus ἐν λουκίῳ, ὅτι αὐτοὶ τὸ πᾶν τῶ καλῶν γά-
 μων, ὅτι ἐκείνοις ταχέως ἡμῶν πᾶσι τοῖς τοῖς.
 Paullo post scribendum vna voce πρὸς ὁρῶντες.

καὶ δ' αἰτίας νίκης] nota paræmia Gram-
 maticis Græcis & Latinis.

V I I.

φύλαξ παρειαμένη] aliter quam ille,
 quem quoddam Ioni Iuno custodem addidit.
 αὐτῇ] lege, αὐτῇ λαμπράδι καὶ τόξοις.

φιλήμεθα γὰρ ἑωλε] Theophylactus Si-
 mocatus; ἐπαινεῖται ἡ δόξα, ὅτι αὐτῶν αἰτίας νίκης.

ἀπὶ τὰ τῷ σὺν χιλέων φιλήματα.

ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θύρας] alia ratione animi ianuæ oculi, quia per eos amor in animum se insinuat. Maximus Tyrius sermone vii. ἀγῆπλατ' ὅτι μέγιστον τῷ ὀφθαλμῷ προσελθὼν ὁ ἔρως ἐνταῦθα ἔστη ἐπὶ θύρας τῆς ψυχῆς. Vide quæ infra fine Epistolæ xviii.

συνὸς τῶν αἵματων] ratio Grāmatica postulat συνὸς τῶν αἵματων. Paulo post distinguendum: παύσαι περὶς θεοῦ. ὡς ἐρῶσθαι δι' αἰσίοις, &c. Et mox, καὶ σὺ γὰρ ἐκείναι δουλεύεις.

δουλεύεις] Achilles Statius v. καὶ ταῦτε, ἔρωτες καὶ σὺ δουλῶς ὢν. ὥστε ἐφοβήθη αὐτὸς τὰ μινύμενα;

καὶ γὰρ καὶ σὺ] prouerbialiter. In paræmijs Græcorum: ἐγὼ τε καὶ σὺ ταῦτ' ἐν ἕκαστῳ ζυγόν. ἐπὶ τῷ ὁμοίᾳ παροίτων.

σικελὸς ὁμφακίς] notant Paræmiographi translatum à Siculis, qui etiam τὰ ἀβρώγεις ὁμφακας ἐκλεπον, diciq. ἐπὶ τῷ τὰ μηδινὸς ἀξία κλεπόντων. Eleganter Tibullus in eandem sententiam:

Quid fraudare iuvat vitæ crescētibus. vnus?

VOX πεδοκλῆς quæ sequitur, corrupta est. Sed optime restituta ab optimæ memoriæ & doctis omnibus reuerendæ viro Fl. Christiano, σικελὸς ὀμφακίζεσαι δοκείς. Sicuti ego ab eruditissimo Claudio Christiano filio eius accepi.

VIII.

Θεοκλῆς] fere persuasum habeo Eteoclis nomen hic fuisse, non Theoclis, qui scelere in fratrem clarus, & natus ex incesto Oedipodis cū matre Iocasta; cui similis amor hic narratur. Tamen non adseuero.

ἀνέδως] lege, ἀναδῶς. non enim ἀνέδῶς dicitur, vt ἀνέδλω.

ὡς μητέρα] Apuleius Mil. x. nouerca priuignum amans; *Aduocari præcipit filium, quod nomen in eo ipso, ne ruboris admoneretur, libenter eraderet.* Nam reuerentia magna in nomine, quam expressit & Catullus.

*Ignaro mater substernens se impia nato,
Impia non verita est diuos scelerare parentes.*

Nā ita rectissime doctissimus Scaliger
 auctoribus libris: Deos parentes, θεοὺς
 πατέρας. In sermone Corneliæ ad C.
 Gracchum filium, ex Cornelij Nepo-
 tis libris; ὅβι mortua ero, parentabis mi-
 hi, & inuocabis deum parentem. in eo tem-
 pore non pudet te eorum Deūm preces ex-
 petere, quos viuos atq. præsentēs relictos
 atq. desertos habueris. Inuocabis Deum
 parentem, θεὸν πατέρα, ἢ μητέρα. quod
 mox pro eodem dixit, Deorum paren-
 tiū preces expetere. Nam inuocare &
 preces expetere, idē. Plautus Rudente;

*Qui sunt qui à patrona preces mea ex-
 petessunt.*

quod non fuerat mutandum. Ita votū
 postulare, Apuleius Florido primo.

VIII.

πρὸς τῆς ὀπιόχας] lege, πρὸς τῆς ὀπιόρ-
 χας, Mox legendum, Ἀμπελίδι.

τῷ μὲν] lege τὸ μὲν μένος. paullo an-
 te vide num τηλικούτων ὄρχαι scribendum
 sit, an ἡλυκῶς τὸ ὄρχαι, muliebri more,
 quod Plautus Milite, *Muliebri fecisti fide.*

X.

Καὶ εἶπεν δὴ] immo, καὶ εἴποις δὴ.
 καθάρσας ἐταίρω] lege, ἐταίρα.
 πῶ ἐμυτῶ τε] lego, ἢ ἐμυτῶ τέχῳ,
 ἄμφω θάσσωμι συμφωνήσας Ἀλλήλας.

XI.

Εὐδολόμῳ] de duplici amore eleganter etiam Ovidius Amorum II. X.

ἔοικα γ' οὖν κυβερνήτῃ] Ovidius.

Errat, ut à ventis discordibus acta faselus.

XII.

Εὐβολίδης] lege, Ὀβελίδης ἡγηπράτω.
 ὦ γυναι] ex Aristophanis Nubibus.
 ἔγω γ' δὴ αὐτῇ θοιμάτιον δέκνεις ἴδι,
 πρὸ φασιν, ἔφασκον, ὦ γυναι, λίαι σπαθῆς.
 ἐκπέμψαοτε] lege, ἐκπέμψαομαι τῆς
 οἰκίας πρὶν τι σκαρότερον ὑπομείνω. Et mox,
 ἐπὶ δὲ τῶν.

ἔστιν δεδόχθω] lege, ἔγω, δεδόχθω, ut
 supra XXI. primi.

ἄρκις παρρύσης, Φησὶν] scribe, Φασὶν. In Pa-
 ræmijs Græcorum: ἄρκις παρρύσης ἡγη-
 ζητεῖς, ὅτι τὸ δέλαον κυνηγῶν εἴρηται ἢ παρρυμία.
 μέμνηται δὲ αὐτῆς βακχυλίδης ἐπιπαῖσιν.

XIII.

XIII.

καθίδουσα] lego, καθίδουσα ἀφείς με-
γαράδε παρσέτης. Mox scribo, καὶ δ' αὖ-
τος εἶκ.

ἐβόμβῃ μοι] videretur scribendum:
εἶκ ἐβόμβῃ σοι τὰ ὦτα, ὅτε σε &c. vt roget
Philonidem, num ex aurium tinnitu
senferit fieri mentionem sui: sicuti
apud Lucianum εἶταιρ. XIII. ἥπου ἐβόμβῃ
τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀλλὰ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη με-
τὰ δακρύων. Sed malo, ἐβόμβῃ μοι τὰ ὦτα,
sine negatiua: quod solet accidere a-
mantibus. Sappho: βομβῶσι δ' ἀκοαί
μου. ex qua Catullus:

--- sonitu suo pte Tintinant aures. ---

XIII.

ἀλ' ἄλλακτος] omnino scribendum,
ἀδ' ἄλλακτος.

αἰ τ' ἴν' ἐρώτω] scribe, ἐρώντων. Aman-
tium ira amoris integratio est.

XV.

Χρύσης] lege, χρύσις. Comicis notum
nomen.

XVI.

ὥς ὕδ' ἰδὼν ποτε] Eadem verba in Al-

ciphronē. πλὺ δ' ἡμετέραν οἰκίαν ὡς ὕδ' ἰδὼν
 παρ' ἑτέρην.

Θρύπη πάμφιλε] ex Luciano ἔταιρ. xii.

Θρύπη, ἡ λυσία, παρὸς ἐμὲ, καὶ καλῶς. ὅτι μὴτ'
 ὑφ' αὐτοῦ ἤτησά σε, μὴτ' ἀπέκλῆσα ἐλθόντα, ὅ-
 δον ἔπειρος, εἰποῦσα. ἄλλ' ὡς οὖς εἰς ἀρχῆς ἀμι-
 ασον, ἀξίμ' ὅσον εἰσεδεξάμεν. Vnde vides
 melius hic legi ἐλθόντα quam ἐγγέλντα.

ἐγὼ διέφθιρα] Et hæc ex eodem Lu-
 ciani dialogo: σὺ, ὦ Γόεσσα, διέφθιρας αὐ-
 τοῖς, ὑπεραγαπήσας, καὶ τῷ τῷ ἐμφαίνουσα. ἐ-
 χρὺν δὲ μὴ παύσῃ αὐτοῖς ζηλοῦν. ὑπερόπται γὰρ
 αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύσῃ, ὦ ἔλαυνα δα-
 κρύουσα, καὶ ὡς μοι πείθης, ἀπαξ ἢ δις ἀποκλει-
 σον ἐλθόντα. ὅτι γὰρ ἀναχαιόμενοι αὐτοῖς παύσῃ,
 καὶ ἀντὶ μεμνηότα ἀληθῶς.

ἡ λαίκα] λαίκαζον, πορνύνη. Scholiastes
 Aristophanis.

XVII.

Φάσκων] scribe, ἔφασκον. Spartana-
 rum hortamenta liberis euntibus ad
 bellum, ἡ τὰν ἢ ἐπὶ ταῖς. Idem paruulis
 recens natis & in scutum impositis ad-
 clamaturnotant.

ἢ τρεῖς ἢ γάμοι] vt supra Acontius i. x.
 ἢ τρεῖς ἔξ, ἢ τρεῖς κύβοι] τρεῖς ἔξ, πάλυτελῃ
 νίκην δὴ λαῖ, τρεῖς κύβοι, πάλυτελῃ ἤτῃαι. nam illis
 tres cubi, tres vniones, qui minimus
 iactus; contra summus & νικητήριος βό-
 λος, ter sex. Vide Æschylum Persis, Eu-
 stathium in Iliad. π. & Paroemiogra-
 phos.

XVIII.

Πλασαμένη] lege, πλασαμένη. Similem
 huic fallaciæ, habes in Luciani Phi-
 lopseude.

ὅ γδ' ἀνθρώπος] omnino aliquid deest.

ἢ τὸ αἰερίγων] αἰερίγων pro magis, vt
 Latinis curiosos, notauerunt iamdu-
 dum docti ex Actis Apostolorum, &
 ex Horatio. Habes & curiosas visio-
 nes pro magicis in D. Augustino Con-
 fess. x.

τ' ἀνθρώποι] lege, τ'. & mox, ἐνεαμβέτο.
 Paulo post velim, τ' ὑποκρίσιν πισυμένη.
 vel τίω ὑποκρίσιν τὴν ἀν' οὐ πισυμένη: fidem
 factura simulationi.

ἀργεῖδαν] ἀργεῖδες, argenteæ phia-

læ, vt χρυσίδες aureæ. Aristophanes, Athenæus, Pollux. legendum autem, καταπέπωκε.

Ἐὰ δρώμενα] lege Ἐὰ δρωμένα.

ὁ κρῆς τ' ἰθάλασται] ὅτι τῷ αἰ οἷς ἀφ' ἑρυσί, ἑὺτα φθύγει παροισμένων, ἐπεὶ δὲ ναυτικώτατοι οἱ Κρήτες ἐγίνοντο. Paroemiæ Græcæ.

πατῆάλου γυμνότερον] In Parœmiis Græcorum, γυμνότερος πατῆάλου, πρὶς τῷ σφόδρα ἀτόρων.

μυρία] lege, μυρία. πενία μυρία, ingensegestas, vt σπουδὴ μυρία, Luciano; ἀφ' ὁρῆς μυρία, Platoni. Mox pro περιήκασα malim περιφρονήκασι.

Ἐὰ ἰγῆας] quis non videt scribendum, ἰγῆας ; ἰγῆες, amatorix illecebræ, & philtrea. Theocritus, Xenophon, Apuleius; alij passim. Paulo post legendum, ἢ μὴ πλάσσειν σφ' φρονος ἢ γῆ. ὁ δὲ &c.

XVIII.

πρὸς τὸν ἀνδρῶνα] scribe, πρὸς τὸν ἀνδρῶνα.

πρὸς θυρῶν] lege, ἢ πρὸς θυρῶν ἀκρόασις ἑὺτων κομῶντων ὑπομνήματα. hoc postremum

Casaubonus malebat, ἔμῃ μὲν ὄντων.

ἰχθύος δὲ] ex Platonis Lyfide, vnde
& habet τῷ Ἰπποθαλάσῃ nomen: ἰχθύος
δὲ καὶ ἀπὸ μύτης τὰς γινώσκειν, τῷ πατρὶς ὀνό-
ματος.

τῷ τοῦ φίλημα] supra Ep. vii. ἐγὼς μὲν
τῷ σώματος ἢ καρδίας, ἢ δὲ ψυχῇ τῷ θυρῶν. Plato:
τῷ ψυχῇ ἀγάθων φιλῶν ὅτι χείλεσιν εἶχον.
ἦλθε γὰρ ἡ πλήμων ὡς ἀλφειοσμήνη.

Et ex eo ille apud Gellium: *Dum se-
mihi ulco suavio, &c.* Lucretius:

*Adfigunt auide corpus, iunguntq. salinas
Oris, & inspirant pressantes dentibus ora:
Nequiquā: quoniā nihil inde abradere
possunt,*

*Nec penetrare & abire in corpus corpore
toto;*

*Nam facere interdum velle & certare
videntur &c.*

Achilles Statius lib. ii. πρὸς δὲ τὸ τέρμα
αὐτῆς τῆς ἀφροδίτης ἢ γυνὴ ἡρομένη πέφυκεν
ἀσθμαίνῃ ὑπὸ καυματώδους ἡδονῆς. τὸ δὲ
ἀσθμα σὺν πνέματι ἐρωτικῷ μέλει τῷ τῷ
σώματος χιλέων ἀναθροῖν σιωπῇ χροῖν πλαιω-

μὲν τῷ Φιλήματι, καὶ Ζητοῦν ἢ καταβύων
 κάτω, ἀναγρέψῃ περὶ τῷ ἄσθματι ὁ Φίλη-
 μα, καὶ μερὶν ἔπειτα, καὶ βάλλῃ τὴν καρδίαν.
 ἢ δὲ τραχεύῃτα τῷ Φιλήματι πάλ्लεται. εἰ δὲ
 μὴ τοῖς ἀσθματικοῖς ὡς δεδεμένη, ἢ καλευθῇσιν
 ὡς καὶ ἀνείλκυσιν αὐτὴν τοῖς Φιλήμασι.

X X.

Τὴν ἀπὸ σκυθῶν] παρομιῶδες λόγος. Lu-
 cianus ἔταρ. Ἐὰ μὲν ὅμως ἢ ἀπὸ σκυθῶν ῥῆσις.
 Ælianus, Athenæus, Laërtius. quæ
 diuersæ causæ huius sermonis. mihi
 verisimilior visa, quæ à præciso respō-
 so Scytharum ad Darium, quem nihil
 quam flere iusserunt.

εἰς πῦρ ξαίνῃς] Grammatici Græci; εἰς
 πῦρ ξαίνῃν, παρομιμακὸν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτῷ π
 ἀσθματικῶν μέτῳ ἢ λεγέστων.

γύρῃσιν ἑυπαῖς] variant paroemiogra-
 phi; quidam γύρῃσιν explicantes κλίειν,
 ἢ τοῖς ἀσθματικοῖς καὶ δαιμονιώδεις τροχῶσι. alij,
 ὁ δὲ κατὰ. quod malo sequi, quia in
 iisdem inuenio paroemiam, δίκτυον φυ-
 σαῖς. At id quod sequitur, ἀσθματικῶν
 καὶ κατὰ, retinuimus fere in sermone

vulgari, quum irritum & frustra operam insumentem hominem dicimus festuca clauum adigere.

ὥς ἀτεράμων] Plutarchus symposiac. Ἐν αὐθάδῃ καὶ σκληρῇ δὲ θρονον ἐκ μεταφορῆς κερασφόρον καὶ ἀτεράμονα παρορηγρόν.

ζωρεθήτε] lege, ζωρεθήτε. Et mox, ἐκδιδάσκετε. Item, ἀσπρώτες. item, ἀξιοῦντες.

ὡς γὰρ λύκοι] vetus poëta apud Platonem Phædro:

ὡς λύκοι ἄρια φιλοῦσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐσχαί. quem versum rescribes integrum in Parœmiis Apostolij, vbi tantum pars eius posterior. Menander:

λυκοφιλία μὲν εἰσι αἱ ἀγαλλασαί.

Mox legendum, τ' ἐαυτῷ ἀποπληρώσετε.

τῆς ὀρκυῆς] passim amatoria iuramenta irrita. Plato in Phædro. In Parœmiis Græcorum, ἀφροδίσιος ὄρκυς ἐκ ἐμποίνιμος. ὅτι γὰρ τοῖς ἐρωπυῖς ὅτιορ καὶ μὲν οἱ θεοὶ ἐκ ὀργίζονται.

λύκος οὖν χαρών] prouerbialiter de ijs qui irriti abeunt voti sui, λύκος μάλιστα χαράν. Lucianus ἐν ἀλκκρυόνη. εἰσήδη οὖν

μᾶλλον λύκος χερῶν παρὰ μικρόν. In paroemiis Græcorum. λέγεται δὲ λύκον ἐπειδὴν ἄρπάσαι ἠθέληται, καὶ μωρότα παρὰ γένεας ἐπ' αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὁ παρὰ γένεας, καὶ κενὸν αὐτὸν χερσὶν φασί. ἐπὶ τῇ συνελπιζόντων χρηματίζεσθαι, ὁρμῶν τὸ μόνον δέ. Apuleius in Apologia. *Verum, ut dii voluere, quasi cæca bestia incassum hians.*

XXI.

Κατὰ πλὴν προίμια] χεῖρες γυμναὶ in Græcorū paroemiis duplici respectu, ἥτοι ὅτι δὲ ἀφ' ὧν καὶ φανερώς χεῖρεσσιν, ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι δὲ ἐαυτῶν κόσμον ἀφ' ἡρηνται. Legendum mox, ἀδδλοι.

ὄφρ' ἐς μὴ χυνα] ex Theocrito Idyl. xxiiii. καὶ λυκὸν δὲ μέτωπον ἐπὶ ὄφρ' οἱ λάμπε μὴ χυναίνας.

ὦ μέλισσα ἐμέ] vlcus, cui non medeor. γανυμῆνους] Plato in Phædro : ὅτι ἐμοὶ ἐδόκει γανυμῆναι ἀπὸ τῆς λύγυ.

παρὰ] scribe, πειρά. ne tenta euellere e meo corde.

XXII.

παρὰ σιμμά πύοντα] scribe παρὰ σιμμά πύοντα. Γα.

Ἐμβατεύειν, idem quod ἔμβασις. vnde ἔμβασις, Incubus: quod nomen cynædo apud Petronium, & in eo locus, quod promisso incubo repræsentetur cynædus cui id nominis, sicuti in Carpo scissore apud eundem Petronium. Nam cynædi sane alij ab incubis.

παρτελῶς συγχεῖντα] Propertius:

*Apparent non vlla toro vestigia presso,
Signa voluptatis non iacuisse duos.*

Petronius. Ego ne suspicioni relinquerem locum, lectulum vestimentis implevi, vniusque hominis vestigium ad corporis mei mensuram figuraui.

ἑωθεν] ita legendum. mane tradere Triumviris. Mane, id est, crastino matutino: vt vesperi, est hesterno vesperi. Xenophon Hellenic. III. καὶ ὃ ἐσπέρας συνεδείπνουσιν αὐτοῖς. heri vesperi. In Apuleio & in Plauto eodem modo. In hoc etiam matutinum pro crastinum, si modo recta est lectio quæ in plerisque libris, Menæchmis: *Inde usque ad diurnam stellam matutinam po-*

tabimus. Et inde origo vocabuli nostri Gallici, *demain*, & Italici, *domani*, quo crastinum exprimimus. *Main* antiquo sermone nostro, mane, quod nunc *matin*. Qui fuerint Athenis οἱ ἐνδεκα, notum. Pro ijs Triumviros, Romanorum more expresso, quod solitum antiquis & probis interpretibus. Apuleius de Mundo; *Hic ad minutiam frumentatum venit*: quod Aristoteles dixerat, ἡ κεῖς εἰς τὸ πρυτανεὺς ἐπιτιπταμένους. quia victus quibusdam e prytaneo publice Athenis, sicuti plebi e Minutia Romæ. Τοιχώρυχον perfossorem vocant Plautus & Apuleius. In fine scribe, τὸν φυλάξω. Cetera defunt.

Animaduertenda.

Pag. 3. li. i. scribe, ARISTÆNETI.

4. 2. αἴγλιω λυκόπαται. Nemo est qui non videat corruptum locum, & statim iudicet rescribendum, αἴγλιω λυκόπαται. Sed aliud latet, rescribendumq. αἴγλιωαι λυκόπαται. Nam vt supra dixit, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἴ κόραι λυκόπαται: ita nunc prorsus simili constructione, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἴ γλιωαι λυκόπαται. Γλιών, pars oculi, quam plerique eandem volunt esse cum pupilla, quæ est κόρη. Pollux, πλὴν τῆς κόρης αὐγλή. noster, vt vides, τὸ κύκλω λυκόν. non dubito quin hæc emendatio doctis omnibus certissima videatur.

22. 12. αἰκροχειρίζουσι. 14. εἰς ἑαυτὰς περσοκ. 15. αὐτή.

24. 1. ἀσπρῦρον.

28. 6. ἥδη.

31. 23. lampada.

32. 1. δυσύχημα.

()

35. vlt. decore.

45. 22. Acontio nubam.

49. 2. propediem.

59. 16. conditionem.

60. 15. ἡπίων.

62. 1. in margine, ἵκοντο.

()

67. 18. ediceret.

70. 11. καθαίσματα.

72. 17. ὡς ἐπαφροδίτως.

73. 19. eius.

76. 18. πόλειων.

()

84. 3. θαπίρα.

92. 8. βελπίων.

95. 6. puerum venustum. vlt. Pythiadem : nam.

104. 9. in marg. ἰδάκρυε π.

108. 3. ἠπείμα.

109. vlt. antistes.

112. 15. in marg. ὑπελθούση.

115. 13. ferre iuuenis.

129. 11. fietque.

(*.*)

130. 12. ἀπόρρο.

139. 13. doctæ.

140. 12. καρπεῖ. 13. λῆα.

143. 19. delicit.

145. 15. instabili.

148. 5. ΝΕΟΣ ΤΗ.

(*.*)

150. 3. νῦν. 8. τῶν.

154. 6. κεκτημένη.

162. 1. θεωρεῖσθαι. 3. & 7. pro τὸν, credo legendum
primo loco τὸν, altero τὴν. erroremque natum ex
notis male intellectis ab exscribto.

171. 11. nequid.

173. 8. quodammodo.

174. 15. ἡαπεστω.

177. 21. dissoluturam.

186. 9. νέος.

(*.*)

190. 9. ἐκδιδάσκειται.

192. 14. πᾶσιν.

207. 21. ille prior Apuleij.

227. tres primæ lineæ loco motæ sunt, post septimam
rescribendæ.

242. 19. Syphax. vlt. καὶ μετῆ.

259. 19. quod.

262. 14. Theodoreto.

268. 6. σύμβολον.

(*.*)

